Radu F. Constantinescu

FILOSOFIA SEXULUI

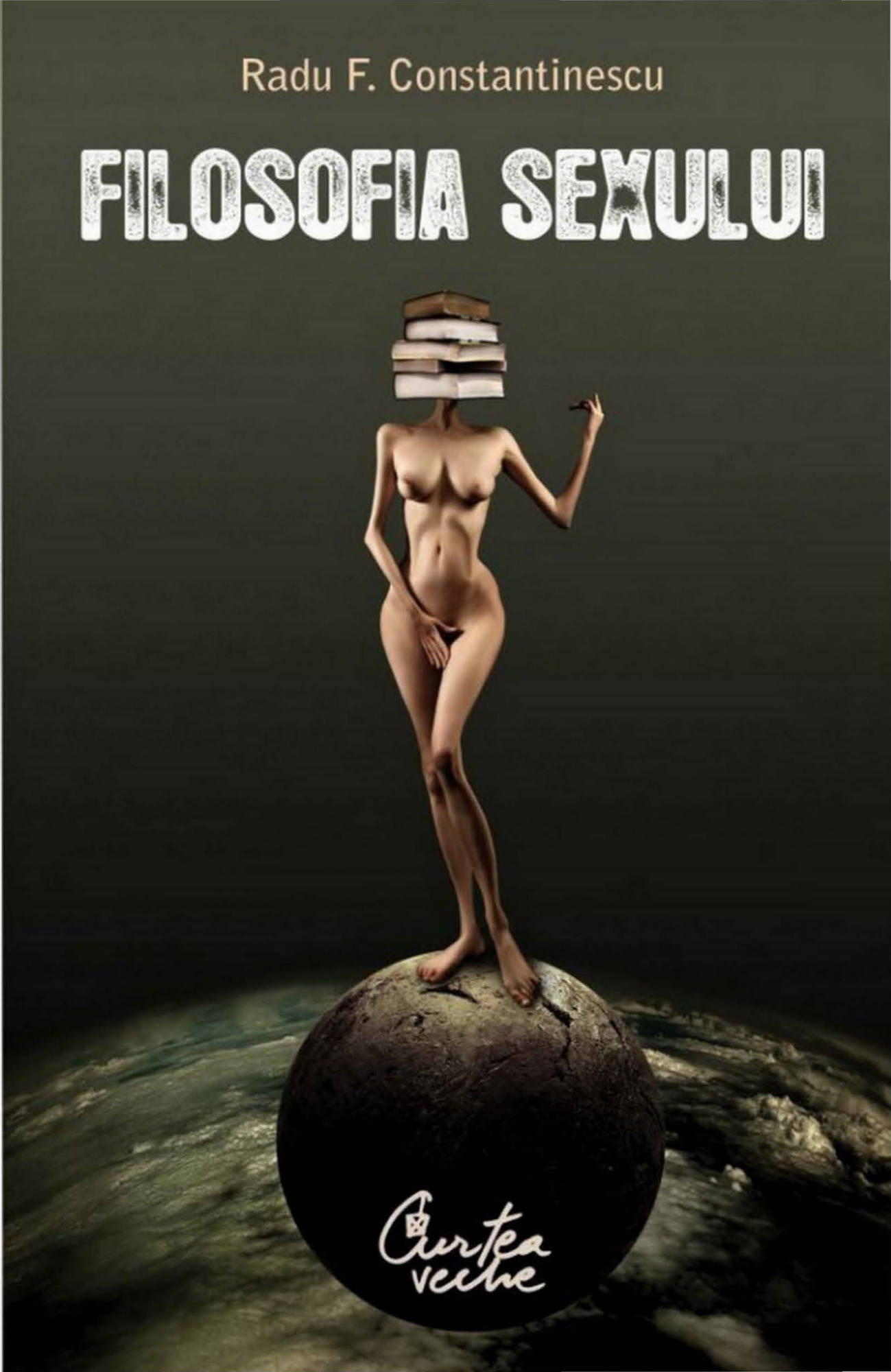

Curtea Veche

RADU F. CONSTANTINESCU. Jurnalist. Producător radio. Editorialist al *Ziarului de Duminică*. DJ. Unii cred că a făcut „Litere". Adevărul e că doar s-a ascuns acolo de armată. Nu şi-a luat niciodată licenţa. Dar nici nu şi-a dat-o.

Ca DJ: a ajuns în multe locuri unde scriitorii nu sunt invitaţi niciodată. A mixat în Sala Tronului din Palatul Regal, la Casa Poporului şi World Trade Plaza.

Ca jurnalist: a scris doar când avea ceva pe suflet.

Ca scriitor: rămâne de văzut.

RADU F. CONSTANTINESCU

Filosofia sexului

Curtea veche

BUCUREȘTI, 2007

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CONSTANTINESCU, RADU F.
Filosofia sexului / Radu F. Constantinescu. - Bucureşti : Curtea Veche Publishing, 2007
ISBN 978-973-669-465-3

613.88

Coperta: GRIFFON AND SWANS PRODUCTIONS
www.griffon.ro
Foto copertă de Oana Cambrea

© Curtea Veche Publishing, 2007,
pentru prezenta ediţie.

ISBN 978-973-669-465-3

Cristinei, „Maria-Maxima“

Preludiu

Oamenii simpli şi morali fac un mare deserviciu moralităţii. Pentru că se poate ajunge la concluzia periculoasă că simplitatea şi moralitatea merg mână-n mână.

Eu cred în camaraderie. În egalitate nu cred. Nu putem fi egali pentru că suntem diferiţi. Nu buni şi răi, nu frumoşi şi urâţi. Diferiţi. Şi adesea cred că inconsecvenţa e o formă de diversitate. Ajung uşor de la „Vă iubesc pe toţi!" la „Sunteţi o adunătură de, pardon, sclavi".

Viaţa e o cursă contracronometru? Eu nu mă grăbesc. Cele şapte minuni ale lumii se numesc: Luni, Marţi, Miercuri, Joi, Vineri, Sâmbătă şi Duminică. Azi e Minunea numărul doi. Marţi. Mă trezesc contemplând. Oameni. Blocuri gri. Urme de vegetaţie şi peticul de cer. Mă simt împăcat.

Cu ce dracu' mă simt împăcat? Cu măreţia statutului de om sau cu micimea lui?

Vecinul meu, Tudor, merge la curve. Când aude muzică clasică de la mine zâmbeşte maliţios — „Vecinul nu ştie ce-i viaţa..." Bine că ştie el.

Eu nu-mi doresc recunoaşterea unui inadaptat sexual şi sentimental. Eu ştiu de ce mulţi oameni regretă tinereţea.

Sau căsătoria. Eu nu am acest tip de regrete, deci nu am niciun fel de.

Cât despre serviciile pe care fetele care fac trotuarul le aduc comunității... Vă rog să mă scuzați. Ele vin în „sprijinul" urâților-neimaginativi. Prostituția este marketing vâscos, orz pe gâște. Vânătorul împușcă iepuri congelați, pescarul trage năvodul plin de conserve.

Mai bine haideți cu mine după Moby Dick (interesant nume, nu?)... să ne înfigem harpoanele în carne *vie*! Fluturați pânze roșii în fața nărilor fremătânde, puneți capcane din cuvinte pentru sabine, furați din goana roibului, dar PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU, LĂSAȚI ȚECHINII PENTRU SALAM...

THANKS FOR FUCKING HERE! Vă mulțumim că nu ați ejaculat în bordelul de alături... Mai treceți pe la noi... Poate și cu soția... Sigur că poate să-și ia de lucru pentru acasă...

Nu-ți trăi viața cu reviste ambuteiate în femei-frankenstein, cu țâțe de păpușă gonflabilă, Dumnezeu nu a greșit niciuna. Ochi, buze și morminte sunt deja pregătite. Pentru fiecare dintre noi.

Mulțumesc. Și dumneavoastră la fel...

Sunteți genul care citește două-trei pagini în librărie? Vreți să vă faceți o opinie? Nu vă place cartea până aici? Mai grozavă nu se face, puneți-o la loc. Economie de timp și de bani.

Dacă viața ar fi o dietă, atunci banii ar fi carnea. Nu cunosc niciun vegetarian. Asta nu înseamnă că nu există. Din cauza caracterului meu infect nu cunosc prea mulți oameni. Poate dumneavoastră sunteți mai sociabil.

A fost o vreme când credeam că femeile sunt carnea. Probabil că la acea vârstă chiar erau. E o scenă în *Numele trandafirului* când călugărul mai bătrân îi explică celui mai tânăr de ce se plătește pentru sex. Majoritatea suntem pe

drumul dintre călugări. Adormim încet-încet. Pentru că starea de trezie de la 40 de ani nu se mai numeşte efervescenţă, ci indiferenţă. Eşti din ce în ce mai puţin viu. Invidiind nesiguranţa tinerilor care nu-şi ştiu încă locul, când tu ţi-l ştii atât de bine.

Tinereţea este o stare? N-are legătură cu biologia? Hai, sictir! Părul lung trebuie să fie negru. Iar blugii tăiaţi nu se potrivesc cu varicele.

Jethro Tull — Too Old to Rock'N'Roll: Too Young to Die!

În adolescenţă mi se părea că să te masturbezi de trei ori pe zi e un păcat îngrozitor. Azi mi s-ar părea o performanţă.

Legi. Scrise/nescrise. Toate nu sunt altceva decât un pământ desenat sub picioarele noastre. Pe aer. Un şotron în care mori. Şi dacă-l rezolvi. Şi dacă nu-l rezolvi. Când expiră timpul. Cei mai mulţi nu sar niciodată. Nu ating nicio căsuţă. Nu îndrăznesc să şteargă nicio linie. Uneori mai dau cu piatra. Creta lor e neatinsă. Roz pentru fete, albastră pentru băieţi. Teama de greşeală îi transformă în mâini moarte. Pentru care decesul e ca o căsătorie după 30 de ani de convieţuire: oficializarea unei stări de fapt.

Ai acum în mână o carte care nu-i nici roman, nici eseu, nici culegere de sfaturi practice. Sau este un eseu scris în stil romanesc doldora de sfaturi care pot să se dovedească uneori destul de practice. Un experiment care, ca orice experiment, conţine o doză de risc şi un set de măsuri de siguranţă. Principala fiind că poţi să-l întrerupi oricând. Aşa cum poţi să renunţi la post când te lasă nervii. Postul e foamea-experiment. Este ca şi când te-ai lega la ochi ca să-i înţelegi pe orbi. Sau ai închiria un camion pentru animale în care să mergi spre abator. Un exerciţiu menit să ne ajute să înţelegem. Pentru că umanitatea nu e posibilă fără revelaţie, iar revelaţia nu e o formă de noroc. E, cel mai ades, o chestiune de alegere.

Scenaristul unui film franţuzesc credea că nu există decât libertinaj absolut sau castitate absolută, tot restul fiind mediocritate. Combinat cu Goethe, ar fi revizuit fraze celebre: Clipă, nu te opri defel. Eşti atât de frumoasă, încât vreau să văd ce urmează. Vreau să văd cine urmează.

Actul întâi

Queen — Body Language.

Sunt convins că cititoarele au găsit preludiul cam scurt. Convingerea mea este că potența literară nu se măsoară în pagini. Ci în zile. Câte trec până ce ai uitat tot ce-ai citit. Ba chiar și ce-ai simțit când ai citit. Un mare artist care nu-și aducea aminte frecvent cine este și ce caută în Piața Amzei spunea că suntem ceea ce nu uităm că suntem. Important e să nu fim spectatori într-o țară de spectatori. Ca DJ, pot să vă spun că cel mai bine nu se distrează dansatorii, dar cel mai nasol se simt, totuși, cei care rămân toată seara pe scaune. Pentru că există multe tipuri de acțiune. Cele mai multe: *isterice*. Unele reușesc: *suspecte*. Altele nu. *Penibile*. Dar ce au în comun toate tipurile de acțiune este împlinirea pe care ți-o dă transformarea din spectator în actor.

Shakespeare n-a scris că lumea e o sală de cinema și toți avem bilet. Caz în care am putea să renunțăm la delirul ăsta de carne prinsă pe-o umbrelă de oase și să devenim ceea ce spectatorul este de facto: un nod care vegetează între ochi și urechi. Lumea *trebuie* să fie o scenă și noi toți actori. Unii *isterici*. Alții *suspecți*. Cei mai mulți, *penibili*. Dar vii. Ca umbrelele, nu ca umbrele. Bucățile de beznă, oricât de late, se

pierd în întunericul general. Pentru care nu înseamnă nimic. Nu-l pot spori. Nu-l îndesesc. Nu sunt nici pierdere, nici câştig. Dar luminile cele mai plăpânde fac bine. Mie sigur îmi fac.

Publicul nu are un public al lui. Şi cred că mulţi dintre noi ar trebui să-i invidiem pe văcarii care au tras cu pistolul în trenul de pe cearşaf. La primele filme. Măcar ei au avut o reacţie.

Spectatorul român nu este actorul român ratat. Ca să ratezi, trebuie să fi tras măcar un loz. Spectatorul român nu se va recunoaşte în acest text. Pentru că el se consideră critic. Calitate pentru care are toate calităţile: ştie să citească. Ca atare, locurile din sală tind spre douăzeci şi două de milioane. Iar scena, fiind goală, a fost revendicată de tâmplari, electricieni şi tapiţeri. Mai actori oricum decât spectatorii care îşi adâncesc şezuturile în pluşul scaunelor. În care se transformă încet-încet!!!

E adevărat că sunt un *isteric*. Şi că modul cum am ajuns de mă citiţi e puţin *suspect*. Dar îmi doresc atât de mult ca în sală să rămână un singur scaun, în care să mă simt puţin *penibil*.

Am trei vieţi şi totuşi nu-mi găsesc niciun talent pentru care să merit nemurirea. Dar azi am fost la un medic. M-am întors mai bolnav, mai trist şi mai confuz decât mă dusesem. În viziunea lui, aveam nevoie de un tratament complet pe care era gata să mi-l ofere contra unei sume „modeste", pe lângă care salariul meu învăţa ce înseamnă umilinţa. În plus, „aflasem" că psihiatria românească e la pământ, că rezultatele analizelor de sânge sunt întotdeauna greşite, iar chirurgii se cred Dumnezeu. Doctorii aştia sunt complet bolnavi. Indiferent la care mergi, toţi ceilalţi nu-s buni de nimic. Parcă sunt nişte amanţi bătrâiori care, neputând să mai iubească deplin, îi critică pe toţi ceilalţi, nu cumva ei să mai poată. Cu

aceste „calităţi" e greu de crezut că societatea umană există. Suntem doar o populaţie de maimuţe carnivore. Ascult blues. *Chris Tofield — Broken Strings.*

Ce uşor ne lăsăm transformaţi în zombi. Morţi încă din maturitate, sau, mai grav, din tinereţe. Primul simptom este formula: „Ce mai putem face", urmat la scurtă perioadă de „Aşa-i viaţa... ce nasol e în Thailanda... dă pe Unu să vedem extragerea la 6 din 49..." Mergi din report în report către *Eagles — The Last Resort.*

Încetaţi să mai credeţi într-un Dumnezeu toreador, care ne înfige banderillos în grumaz, ne îngenunchează cu paseo-uri, ca să ne acorde, într-un târziu, mult aşteptata răsplată — o dulce lovitură de spadă, o mică împunsătură între omoplaţi, un vârf ostil, dar precis. Refuz să cred că în dreptul celor mai multe destine autorul lor a scris, din lene, doar atât: nimic interesant, 65 de ani.

Sărut moartea pe creştetul ei alb şi mă ofer să o ajut să treacă strada sau să-şi ascută coasa. Asta facem toţi când ne enervăm în compania proştilor, când uităm cu anii că suntem carne şi sânge, nu roboţi de mers la serviciu, când nu ne privim ca potenţiale portrete de Dürer cu o ştearsă impresie de zâmbet pe buzele pointiliste.

Sufletul să nu fie pointilist. Să fie o icoană, o miniatură. *Sufletul vitraliu...*

Cu sufletul mă uit după femei. El se lipeşte de buze ca un ruj, dar nu e rezistent la transfer, ci alunecă sub formă de fond de ten pe curbura elegantă a gâtului, sclipeşte complice pe sâni, răspândeşte arome între coapse. 90-60-90 = IQ-ul meu.

Holding out for a Hero, orice interpretare.

Ajung acasă.

Ce-i aia „ajung"?

Mă opresc în faţa blocului şi încerc să realizez şi ce înseamnă „acasă". Mă învârt în mijlocul străzii cu ochii la

cerul îngustat de blocuri. Nu se vede nicio stea şi nu-mi e clar dacă sunt nori „verzi" sau fumegă civilizaţia mai mult în seara asta. Nu mi-a fost clar nici ce trebuia să-i răspund tatălui fetei pe care o cerusem cu o săptămână în urmă. Mă întrebase ce meserie am „la bază". Sunt DJ şi pun muzică în cluburi unde fete care se schimbă des fac striptis cu mişcări care rămân la bază aceleaşi. Vinerea, clubul e închiriat de asociaţia „Accept", care militează pentru drepturile homosexualilor. Da, am mai cunoscut alte femei înainte de fiica dumneavoastră. Destule. De fapt, am mai fost însurat. Dacă privim instituţia căsătoriei ca pe un job, atunci sigur ar fi trebuit să-mi fi dat mâna fiicei în baza a ceea ce numim în CV-uri „previous work experience".

Tată retrograd!

Formez combinaţia de trei cifre a interfonului şi deschid uşa de metal scorojit a blocului aşa cum o fac în general de minim două ori pe zi, de înmulţit cu 365, faceţi un calcul. Una peste alta (ce imagine), un gest banal. Doar că acum, urmându-mi, cum le-ar spune scriitorul celor care nu citesc, legenda personală prin simpla mea intrare în scara blocului am salvat o femeie de la viol. Atacatorul s-a speriat şi a fugit la auzul uşii de la intrare. Ea a insistat să urce la mine şi să-mi dea de bună voie ceea ce apărase cu frenezie cu doar douăzeci de minute înainte. Paradoxul de a exista.

O chema Maria şi am prezentat-o tuturor. Ca într-un turneu de promovare a unui album îndelung aşteptat. Şi care nu ocoleşte România.

Cred că scopul necunoscutului era jaful, dar a fost greşit înţeles sau s-a răzgândit şi a vrut să îmbine utilul cu plăcutul. O femeie află repede că frumuseţea nu e mereu un avantaj.

După două săptămâni, încă îi mai era frică să urce cu liftul, aşa că mi-a propus să facem dragoste în cabina ascensorului. Ca să-i treacă. Şi i-a trecut. Orgasmul l-a avut la

primele bătăi furioase în uşa de la etajul cinci, imediat deasupra noastră. Era târziu în noapte şi ele au survenit cam greu. Bătăile.

Aerosmith — Love in an Elevator.

Am urcat până la opt, în speranţa păstrării aparenţelor. Acolo aştepta o bătrână încă verde. Nu genul de babă, ci mai degrabă tipul de femeie care dovedeşte că nu numai bărbaţii pot să îmbătrânească frumos. Noi am roşit, ea ne-a zâmbit complice:

— Locuiesc la 63. O să lipsesc vreo săptămână de acasă, asta e cheia, când terminaţi, o lăsaţi sub preşul de la intrare...

Puţin şocaţi (arătam aşa de tineri?), am luat cheia lucioasă de yală şi am mulţumit cu privirile în jos, ca nişte liceeni. Maria îşi netezea încontinuu fusta, de parcă ar fi vrut să o lungească, eu mă simţeam într-un vis straniu, aveam gura uscată şi încercam să bâigui ceva din care să reiasă că sunt şi alte metode pentru optimizarea funcţionării ascensorului...

Deşi locuiam chiar în acel bloc, n-am ezitat nicio secundă. Am intrat în apartamentul bătrânei cu teama de a trece drept hoţi şi luaţi la bătaie, iar asta ne-a excitat teribil, aşa că n-am văzut mare lucru din muzeul în care intrasem.

Nu ne-am rupt hainele, nu ne-am muşcat. Dar patima ne era alimentată de inedit ca un Ferrari cu Nos. Ce nebun pune Nos la Ferrari?

Gotan Project — Una Musica Brutal.

Pentru cei interesaţi: gotan este anagrama pentru tango. Dans de curve, deci destinat nouă tuturor.

Eu — în întuneric, ea încadrată de lumină, aşa cum stă în uşa sufrageriei. Parcă absoarbe lumina într-un fel care mă face să nu mai pot distinge niciun fel de imperfecţiune. Cad în genunchi, singurul lucru care mi se pare firesc. Mi-aş culca obrazul sub pântecul ei. Dacă m-aş simţi vrednic. Cum nu

mă simt, mă aplec şi-i sărut degetele de la picioare. Zeiţa râde. Mă trage spre ea şi eu tremur de parcă ar fi prima oară.

Mă gândesc cu groază că un abuz ar fi putut îndepărta o femeie atât de senzuală de exact lucrul pentru care era făcută. Pentru care suntem toţi?

Un glonţ în cap tuturor violatorilor!

Uneori cred că Hitler îmi semăna. Oricum, dintre toţi politicienii care au ajuns la putere promiţând că „dau de lucru la toată lumea", numai el s-a ţinut de cuvânt. A dat de lucru nu numai Germaniei, dar şi Franţei, Poloniei, Rusiei şi Statelor Unite. Şi încă se mai lucrează.

Deutschland Über Alles.

Ca şi el, găsesc jobul lui Dumnezeu cel mai tentant din lume. Toate deciziile sunt în mâna ta. Trăieşti, mori, fuţi, nu fuţi, ce, cum, cine. Vreau să vă aduc dreptatea mea drept lege şi să vă interzic să vă iubiţi, creându-vă toate condiţiile să evitaţi legea-afrodiziac pe care am inventat-o. Ce dorinţă pătimaşă ai avea să-ţi mângâi nevasta dacă ai şti că e interzis... amendabil... Şi ce de graţieri secrete aş mai semna după ce aş asculta poveştile voastre, niciodată conforme cu realitatea. Mereu mai frumoase decât adevărul oficial. Adevărul vostru.

Arienii mei ar fi generoşii sentimentelor. Incinerarea noţiunii de gheşeft ar dinamita ordinea mondială a iubirii, fetele-piatră-n-casă şi vânătorii de zestre, copiii născuţi pentru salvarea căsniciei şi căsniciile menţinute din obişnuinţă.

Credinţa în Dumnezeu e rezultatul unui îndelungat proces de autosugestie, combinat cu oportunitatea religiilor politice (iată un pleonasm). Cea mai grozavă problemă fără soluţie a creştinismului este afirmaţia că cea mai mare viclenie a diavolului a fost să lanseze ideea că nu există... dar este aceasta o idee a diavolului sau a bunului Dumnezeu?

Dead can dance.

Les jeux sont fait...

Cum o să-ţi plasezi pariul?

Nebunia cea mai mare este o viaţă obişnuită. Care înseamnă de cele mai multe ori un soi de şerbie a oamenilor în aparenţă liberi să aleagă orice drum. Pe care sunt însă ferm sfătuiţi să n-o apuce. Iar tu, care ai o singură viaţă, n-o rişti de teamă să n-o pierzi, nu ţi-o arăţi de teamă că-i prea mică, ba chiar o îngropi pe ascuns de teamă să nu ţi-o fure. Într-un fel sau altul, protejând-o, n-o mai ai! Legile lumii zdrobesc oasele din aripi, pentru că sunt legi strâmbe impuse de frică. Susţinută de diverse documentare care demonstrează că toţi temerarii eşuează. În vreme ce „fireştii" primesc drept premiu pentru moderaţia lor insipidă o bătrâneţe liniştită. „Bătrâneţe liniştită!" Ce alăturare nepotrivită de cuvinte! De unde atâta calm în preajma acestui turn care se înalţă şi se lăţeşte până acoperă cu totul lumina? Ce poate să facă planul de pensii în faţa imploziei cărnii?

Frica şi speranţa sunt două bice de culori diferite care crestează la fel de adânc. Chiar nu v-aţi dat seama?

Deşi în urmă cu doar câteva ore am fost în prezenţa lui Dumnezeu, viaţa îşi urmează cursul şi eu mă pierd sub pământ la staţia Eroii Revoluţiei. Unul dintre cele mai puţin atractive locuri din Bucureşti. De altfel, aşa cum în alte capitale poţi cumpăra ghiduri cu locurile pe care nu trebuie cu niciun chip să le ratezi, Bucureştiului i-ar folosi un ghid care să indice clar locurile unde n-ai ce să cauţi. Majoritatea staţiilor de metrou ar fi pe listă.

Oamenii cu scaun la cap compătimesc dementul care se leagănă frenetic de la stânga la dreapta în metroul care-i hâţână şi pe ei la fel între casă şi serviciu. Chiar dacă nu trăiesc în afara programului, mulţi dintre ei sunt convinşi că au „experienţă de viaţă". Niciodată chiar lucizi, legănaţi în compartimentele-cătuşă, pălmaşii de toate felurile şi-ar dori

să trăiască veşnic pentru motive care chiar îmi scapă. Poate le-ar mai trebui o mie de ani pentru credite.

Pink Martini — Sympathique.

Închid ochii acceptând o stare de fapt: ştiu că nu sunt treaz, funcţionez la mai puţin de jumătate din capacitate, nu mă miră rapoartele despre activitatea cerebrală a majorităţii. Cinci la sută. Mă gândesc la femei. De câte fantasme în acelaşi timp e nevoie ca să lumineze cerebrumul ca un bec? Amintirile locuiesc în altă parte, e nevoie şi de ele? Stau între doi oameni morţi. Un el care duhneşte a băutură şi o ea care miroase a ceapă şi-a pungă de rafie. Şi încerc jocuri mentale care sunt în acelaşi timp erotice. Sunt, ca un făcut, înconjurat de oameni foarte puţin aspectuoşi, pe care mi-i imaginez într-un gang-bang straniu, gen Peter Breughel cel Bătrân. Combinat cu Degas. Fantasma capătă forţă şi se suprascrie realităţii. Mâini pătate de tutun prost caută sâni storşi, buze vinete lasă pe piei aspre bale groase ca de melc, oamenii se transformă în animale şi animalele în demoni. O mână zbârcită mi se lasă pe mână. Urlu isteric şi sar până dincolo de uşa care se închide în urma mea. Nu e staţia care trebuie, iar oamenii din vagon mă privesc foarte îngrijoraţi. Mă rog. Eu credeam că le fac un bine.

Pun imaginaţia pe „hold", discman-ul pe play şi mă hotărăsc să merg pe jos până acasă şi trec pe lângă un restaurant nou, ticsit cu nouveau-riche. Mulţi dintre ei chiar aspectuoşi, deşi derbedei în interior. Îşi etalează maşinile, hainele şi femeile. Toate sunt frumoase. La hainele şi maşinile lor poftesc şi eu. Ascult în căşti *Noir Désire — Ernestine.*

Există arivişti ai sexului? Da.

Oportunişti în dragoste? Total inoportuni.

Cum, Doamne-de-care-mă-îndoiesc-iartă-mă, să existe oportunism unde nu e nimic de câştigat dacă nu dai totul. E de neconceput o pilă în dragoste. Părinţi, fraţi, foşti amanţi,

nimeni nu poate pune o vorbă bună de genul: „Hai, Maria, iubeşte-l pe Radu..."

Nici măcar ea nu poate să pună o vorbă pe lângă ea însăşi. Poate cel mult să-şi nenorocească viaţa. Asta o ştiaţi...

Bine că sunteţi voi deştepţi...

Bine, domnilor, dar dvs. ştiţi totul!... Atunci de unde atâta tristeţe? Atâtea ratări... Atâtea nepotriviri când există cineva pentru oricine...

Da. V-a lipsit şansa. Ăia buni n-are noroc...

Nu v-a fost suficient să înmormântaţi în voi beethoveni şi goeţi, aţi făcut la fel cu amanţii perfecţi care stăteau în voi aşteptând să le scoateţi punga neagră de pe cap... lesa de la gât... şi centura de castitate.

Poate doar moartea să vă mai îndulcească suferinţa, fiinţe minunate închise în oameni de nimic. Copii care aţi fi putut face orice. Dar aţi ajuns bătrâni degeaba.

Nu vă daţi foc când s-a strâns multă lume şi se filmează. Nu vă împrăştiaţi creierii. Schimbaţi moartea prematură cu viaţa care vă aşteaptă. Încearcă să-ţi imaginezi o demisie planetară. Omenirea dând diavolului preaviz...

Să fie pe bune chestia aia cu aproapele. Să trăieşti şi să-i laşi şi pe alţii să trăiască, nimeni să nu mai plimbe mărfuri de colo-colo, alterându-le calităţile nutritive şi preţul. O femeie nu e mai puţin valoroasă în hala de peşte decât la Hilton. Valoarea este intrinsecă. Vrei să-ţi iei nevastă „de firmă", creată de cine ştie ce designer în serie mică? Vezi să nu iasă din modă odată cu apariţia colecţiei de toamnă-iarnă...

*
* *

Ne-am tot iubit în apartamentul de împrumut, fără să dăm atenţie pereţilor şi mobilelor. Abia într-un târziu am realizat că intrasem într-un adevărat muzeu. Poate eram vizitatorii-pilot ai unui „apartament memorial". Primul.

Ființa aceea stafidită fusese o femeie iubită mult. Poveștile pe care le spuneau suvenirurile, albumele cu fotografii, cutiile cu bijuterii și scrisorile de la amanți — nu am găsit nimic care să confirme o căsătorie — erau delicioase. Nu povesteau despre o desfrânată, ci despre o femeie care intuise bărbatul ideal — oricare intelectual de bun-simț în primele 3(trei) luni de la prima întâlnire...

Holograf — N-am știut.

Rutina omoară focul, iar salvarea în obișnuință și respect reciproc nu reprezintă o opțiune pentru toată lumea. Pentru bătrâna aceea simpatică nu fusese niciodată, și acum, când i-ar fi prins bine un umăr de bărbat pe care să-și sprijine bătrânețea, avea puterea să lase impresia că nu regretă nimic. Pe fotografiile ușor îngălbenite cuvintele păreau să aibă altă greutate:

Noi plus Basil...

Sărutări calde de la Mălăiești...

Și eu te iubesc...

Lăsa impresia că singurele lacrimi pe care le-a vărsat au fost de ciudă. Că n-a izbândit deplin, că nu s-a născut în Vest, că tinerețea fuge. Dragostea adusă la extrem prin distilare și arhitectura păreau singurele preocupări ale unei vieți ca un râu de munte. În pozele din tinerețe vedeai o pereche de ochi care se înfigeau în obiectivul aparatului ca și când ar fi vrut să seducă filmul din celuloid care, îndrăgostit la prima vedere, să se voaleze.

Filmele foto știu cel mai bine valoarea primei vederi, numai una fiindu-le permisă. Cât de mult s-ar schimba percepția noastră despre văz, dacă ne-ar fi dat doar pentru trei zile, la treizeci de ani. Am găsi fericire în vederea unui gândac, în tocul de la ușă și am atinge delirul la vederea altor ochi... În plus, nu ne-am mai vedea îmbătrânind...

Cutia cu bijuterii era plină și la vedere. Nimic realmente ieftin. Sigur nimic fără valoare sentimentală. Nimic gravat cu

nume, nimic care să jignească simțul estetic, câteva — probabil din tinerețe — realmente de un lux opulent. O colecție incredibilă chiar pentru o vilă din strada Teheran, darămite pentru un bloc din . . . . . (completați linia punctată, aveți ocazia să vă înscrieți cartierul în circuitul literaturii universale!).

Maria le-a încercat. Pe pieptul ei definitivat, la care timpul nu mai putea aduce decât prejudicii, pietrele prețioase și aurul ardeau ca un reproș, ca și când anorganicul își bătea joc de o carne a cărei frumusețe o sporea acum, dar căreia îi va supraviețui și de care va râde. Pentru diamantele reci, pielea femeii nu este decât o perniță de bijutier, un cadru în care sunt puse în valoare după mii de ani de stat în pământ, iar rubinele care parcă îți frig retina pe sânul alb nu au mai mult respect pentru acesta decât flăcările pentru lemnul pe care îl devorează. Pietrele acestea ne vor lăsa cenușă...

Marylin Monroe — Diamonds Are a Girl's Best Friend.

Dușmanii naturali ai pietrelor prețioase sunt chiar oamenii care le-au născocit prețuirea. Anomalii ale naturii, ca și noi, perlele se dizolvă în oțet, aurul dispare în apa regală și diamantele se ascund în colecții secrete. Seifurile sunt peșteri în așteptarea unor Ali-Baba ai timpului nostru.

Mă bate gândul să-i spun Mariei: „Sesam, deschide-te!" Mă întreabă de ce râd.

*
* *

Poate că nici n-ar fi trebuit să acceptăm cheia.

Și dacă totuși am acceptat-o, n-ar fi trebuit să intrăm.

Și dacă am intrat, n-ar fi trebuit să stăm mai multe zile.

Uite că suntem încă amândoi în bucătăria minimalistă a bătrânei. Parțial îmbrăcați (Maria și-a tras un șort de bucătărie, care-i acoperă esențialul). Suntem prea obosiți și înfometați, așa că scotocim și-atât. Nici urmă de borcane cu

murături sau cu dulceață făcută în casă. Crăticioare ca în Albă-ca-Zăpada, destinate pentru maxim două persoane, demonstrează încă o dată că stăpâna casei nu a aspirat la o familie cât o echipă de fotbal cu tot cu rezerve.

Beatles — 64.

Bem cafea și ne privim în ochi. Eu încerc să mi-o imaginez pe Maria la 64 de ani, oferindu-și apartamentul unor derbedei. Parcă intuiesc de unde or să pornească ridurile bătrâneții, acum niște umbre abia schițate, vizibile doar când e obosită. Aș vrea să facem dragoste ca să mă bucur de tinerețe înainte să se scurgă tot nisipul, dar, paradoxal, numai creierul își dorește asta, trupul e obosit și îmi trebuie un efort de voință să nu adorm cu capul pe masă, lângă ceașcă. Ce dobitoc și Ceașcă asta. Mai bine vindea copiii și lăsa mâncarea pentru cei rămași.

Maria încearcă să mă convingă să sun la serviciu. Să bag o răceală, o durere de cap, o mahmureală. Nu vreau. Vreau să mi se facă dor de ea, să nu știu dacă este la mine în apartament (are o cheie), la ea în garsonieră sau aici, în muzeul băbuței tumultuoase.

Chiar pe scară, doi Martori ai lui Iehova (ce nume de proces judecat în contumacie) încearcă să mă salveze cu broșurici tipărite la nemți. În condițiile în care aproape totul e azi Made in China mi se pare un gest de mare seriozitate. Nu râd de credința nimănui. Pur și simplu nu sunt eu făcut pentru certitudini. Altfel, Dumnezeu chiar e pretutindeni; closetul meu e făcut din praf de stele; eu însumi sunt rupt din soare. Atomii mei au cunoscut și vremuri mai grozave, au făcut parte din planuri colosale și nu se sperie, probabil, nici de starea de temporară decădere care sunt eu.

Cele mai bune materiale, forjate în atelierele aștrilor și geometria cea mai avansată, se întâlnesc în Fane. Care dă cu târnăcopul, inconștient de originea lui divină. Până și curvele

triste şi boccii au fost acum exact un miliard de ani spuza roşie a unei supernove. Şi, mult mai recent, copii tare drăguţi.

Din cel mai avansat aliaj de pulberi, carbon şi hidrogen-doi-oxigen-unu e alcătuită şi tanti Mary. Liftiera. Un releu uman între parter şi etajul patru într-un magazin . Din punct de vedere tehnic, ea e dovada rămânerii în urmă a cartierului. Şi a desconsiderării muncii lui Dumnezeu. Eu însumi merg într-un cerc turtit zi de zi. Ca un şoarece în carusel, producând nimicuri pentru care dau tot. Într-un ritm susţinut şi patetic.

Descendenţa regală nu garantează suveranitatea. Universul şi-a mâncat de mult copiii. Nu noi suntem aceia. Dar şi noi suntem cu totul şi cu totul de aur. Fiecare. Şi chiar dacă numai un nebun ar vrea să transforme aurul în plumb, noi, antialchimiştii, cu asta ne ocupăm tot timpul. Vieţile noastre sunt cea mai stranie formă de desconsiderare a muncii lui Dumnezeu. Cu care semănăm. Lucru care nu pare să ne dea deloc de bănuit. Ne înghesuim pe la expoziţii să ne minunăm de lucrul mâinilor, nesocotindu-le. Zeci de ochi aţintiţi asupra unei camere de luat vederi, de mii de ori mai rudimentară decât ei, uită de sine. Trist şi ridicol. *Sunt pur şi simplu prea multe minuni pe lume ca să mai atragă atenţia cuiva.*

Timpul îşi vede de treabă şi curând mi se vor cere înapoi insigna şi arma. Sufletul şi trupul. Motivele şi mijloacele. Factorii mei primi vor ajunge iar pe nicovala acelor forţe pe care nu le înţeleg. Şi poate data viitoare ies mai bine.

Kansas — Dust in the Wind.

La serviciu, mă descopăr într-o oglindă, mai bătrân şi mai nesigur. E din cauza oboselii şi a vinului, dar nu pot face nimic ca să-mi scot gândul timpului care îmi creşte în spate, ca cifoza, aplecându-mă cu fruntea în pământ. Probabil, ca să mă obişnuiesc cu ideea.

Mă simt tentat să mă dau la secretara şefului, intangibila Maria, mamă a doi copii, dar o femeie extrem de frumoasă. Atracţia principală a acestei amante cronice (e secretara lui „Labă" de un număr impresionant de ani) e mersul: pe stradă, este imposibil să nu o remarci, lumea e a ei, privirile bărbaţilor tresar în ritmul în care mişcă ea din şolduri, şoferi cu prietenele în dreapta se abţin cu greu să claxoneze.

Mă aplec spre ea şi-i sărut mâna. Îi reţin degetele puţin mai mult şi-mi proptesc ochii albastru-închis-spre-verde în ochii ei gri-verzi. Privirea pe care mi-o întoarce exprimă milă şi mă grăbesc, realmente enervat, spre studioul de producţie în care lucrez, în căutarea singurătăţii de care uneori mă plâng. N-o găsesc, şefa mea directă, Maria, mi-a adus o colegă „din ţară", căreia să-i arăt eu „radioul mare" cu „tactul care mă caracterizează".

O plimb prin două studiouri de emisie absolut identice, îi fac cunoştinţă cu oameni pe care de-abia dacă-i cunosc şi cu care n-aş da mâna nici bătut, mă enervez când flirtează cu o vedetă-homosexual, trag concluzia că intuiţia feminină nu există şi o aduc iar în „producţie doi" unde trebuie să fiu „găsibil" la telefon şi unde, am eu impresia, este mai greu de sesizat poziţia mea de paria, de negru pe plantaţie.

E destul de „bătrână", vreo 35 de ani, şi este, în mod sigur, căsătorită. Nu poartă verighetă (a scos-o în tren?) şi încearcă să-şi pună în valoare picioarele, încă frumoase, printr-o fustă lungă, strâmtă şi despicată neverosimil de izbutit.

Conştient de imoralitatea oricărui avans şi de mutra obosită şi nebărbierită care mai primise un refuz în plină figură, mă concentrez asupra unui material care, oroare!, nu-mi rezistă decât două minute.

— Eu nu mai am ce face aici, ar fi mai interesant pentru tine dacă ai merge în redacţie...

Nu vrea.

Se apucă să-mi povestească din studenție, perioadă pe care, evident, o regretă. A prins anii când exista armată pentru fete. Subiectul mă interesează. Mi se pare că femeile-militar, acelea cu pistolul-mitralieră în mână, închid într-un mod cinic cercul: „Eu te-am făcut, eu te omor." Cum se poate împăca instinctul matern cu repetițiile pentru crimă?

Bolland & Bolland — In the Army Now.

Armele erau grele și marea majoritate a studentelor semnau doar condica de prezență, dădeau raportul și exersau cinci minute comenzile: La stânga!, La dreapta! și La stânga împrejur, tovarășe studente! Unele „șefe" mergeau chiar mai departe, în timpul rezervat instrucției „tovarășele studente" făcând plajă mai intens ca la Mamaia... Ea nu avusese acest noroc, femeia-locotenent care le avea în grijă dorindu-și teribil promovarea. Le supunea la marșuri în pas de defilare, în vestoane groase, cu cântece stupide de genul: „Studente cu piepturi de oțel / Să trecem în zbor Carpații..."

În țara unde toți baștanii bine hrăniți sunt inapți pentru serviciul militar, uneia dintre colegele ei i se refuzaseră acte medicale adevărate și fusese declarată aptă pentru efort fizic, deși avea probleme grave la rinichi. Fata a avut o criză chiar la o corvoadă considerată „lejeră": așezate în bănci de școală primară, tovarășele studente copiau pe curat o cuvântare a lui Nicolae Ceaușescu. Pământie la față, chircită nefiresc în banca mult prea mică, tânăra a mâniat-o pe nebună — De ce nu scrie? Se consideră deosebită? Să-și bage mințile-n cap! Etcetera... Atunci, studenta nesigură care se transformase în femeia din fața mea a țâșnit din bancă și, total neregulamentar, a dat fuga la maior să-l implore să cheme un medic:

— Slavă Domnului că maiorul era bărbat! Cu părul răvășit și cu un „Bună ziua" cam brutal, am intrat în biroul lui și i-am povestit totul dintr-o suflare. S-a încruntat, mi-a cerut să-mi aranjez ținuta și am crezut că totul s-a terminat, că o să-i țină partea. Apoi s-a ridicat și a mers cu mine în camera

de studiu. Colega mea a ajuns la spital, iar milităroasa-paranoică a fost degradată. Singurul gen de reproș pe care sigur îl înțelegea.

Bolnav modul în care creierele-de-chipiu ne scuipă prezumția de vinovăție. Civilii sunt bolnavi închipuiți, hoți nedovediți, curve și afemeiați care le satisfac nevestele când sunt la serviciu sau în misiune...

Atunci i-am condamnat pe toți la moarte...

*
* *

Îndrăgostitul, această jumătate-de-om-călare, cunoaște bine înțelesul cuvântului miere. La al doilea nivel de lectură.

David Gilmour — Smile.

Zilele mele deveniseră un șerbet: trezire, sex, cafea, mâncare, ea își aranjează părul, sex, job, întoarcerea acasă cântând Beatles, sex, o singură dată, dar bine, vise. Erotice. Și totuși... Planetele se fâțâie în spatele nostru și mă trezesc că iar am de-a face cu alinierea numită dimineață.

Ora 6:30. La radio, o voce de negresă. Încerc să fac ochi, dar cântecul — *Let's Get Back to Bed* — nu mă prea ajută. Maria a fost sigură că am întârziat din cauza unei alte femei. Într-o oarecare măsură, se poate spune că a avut dreptate, eu fiind acela care, din toată redacția, a trebuit să o conducă pe corespondenta noastră la tren.

Hainele ușor mototolite și o nuanță de regret la despărțirea de singurul oraș al țării o făceau să pară o puștoaică venită dimineața de la o petrecere la care, din păcate, nu s-a întâmplat nimic.

Nu sunt capabil să mă bucur pentru cineva, dar empatizez cu toate tipurile de nefericire. Devin foarte ușor responsabil pentru toate stupizeniile, așa că m-am simțit dator

să-i povestesc despre Rahova și Ferentari, despre miasmele care plutesc uneori prin cartierul Berceni, despre blocurile fără apă caldă sau/și rece, unde oamenii par desprinși din povestiri despre prăbușirea zonelor miniere.

Mi-a zâmbit trist și m-a plesnit scurt:

— Nu sunt proastă și înțeleg toate cadavrele Bucureștiului ca și cum le-aș fi văzut, dar cea mai frumoasă perioadă din viață, studenția, m-a făcut să-l cunosc cu sufletul și străzile lui sunt cele pe care am căutat iubirea și camerele mizerabile din Regie sunt locul unde am aflat-o. Simt că mă despart din nou de prima iubire în Gara de Nord și îmi doresc pentru o clipă să fii tu acela de care m-am rupt atunci...

— Cred că ți-ar fi fost mai greu, presupun că arăta mai bine.

— Presupun că ești un cretin...

Un vis bifurcat din realitatea serii m-a făcut să mă simt rău și bine în același timp. Se făcea că mă uitam la un canal teleshop unde ea, fata din provincie, mi se prezenta și încerca să mi se vândă. Exact ca la TV, prezenta tot felul de accesorii pe care să i le atașezi sau de care puteai să te lipsești.

Revin la tentativa de trezire pentru că nimic nu e mai dăunător vitalității decât să treci de la un vis normal la unul cu ochii deschiși. O cafea, un bou care vorbește la radio și o răsuflare de genul „gură de dimineață" din partea Mariei m-au convins că lumea de care mă despărțeam trezindu-mă era net superioară calitativ celei în care mă voi duce la serviciu, mă voi înghesui cu toți nespălații în metroul supraaglomerat și voi presta cu totul și cu totul altă muncă decât cea pe care mi-o doresc, paradoxal, în exact domeniul pe care mi l-am dorit cel mai tare.

Mă duc la baie, mă spăl pe ochi, mă bărbieresc și mă simt dintr-odată sexy și charismatic, gata să lupt cu lumea de la egal la egal și poate chiar să bat printr-o izbutită piedică.

Maria a apărut în cadrul uşii şi mă priveşte cu ceea ce eu înţeleg a fi o dragoste mare. Zâmbesc superior şi imputarea „Ai cam făcut burtă" are nevoie de ceva timp ca să ajungă de la ureche la creier. Ca la dinozaur, sistemul nervos, suprasaturat de autosuficienţă, transmite greu influxul de la coada pe care am fost călcat la orgoliul care tocmai se felicita în oglindă. Nici nu-mi sug bine „burta", că al doilea proiectil cade cu zgomot pe plaja însorită a iubirii de sine: „Şi nu mai sta aşa cocoşat, doar ai făcut sport, ce naiba!"

Caut febril prin casă (a mea) şi găsesc într-un târziu un trening şi o pereche de pantofi sport. Îndes totul într-un rucsac şi ies în stradă mai nervos ca un sindicalist de la Reşiţa în ziua salariului pe care nu l-a mai văzut de trei luni. După ce că-mi pierd timpul cu o uscată ca ea (nu-i adevărat, pentru mine nu există femeie suficient de slabă), îmi mai face şi observaţii fără legătură cu realitatea. Realitatea mea susţine că sunt un diamant între bărbaţi, un superman în faza întâi (aia când nu poartă colanţii cu slipul pe deasupra). Instinctiv, trag umerii înapoi, ca soldaţii, şi privesc pe furiş în vitrinele magazinelor, în parbrize, în ochii altor femei, să văd dacă mai produc vreo impresie. De preferat, bună.

Primul telefon dat de la serviciu este la o sală de forţă. Îmi târâi orgoliul rănit pe coridoarele instituţiei şi nu sunt în stare să-mi revin. Ar trebui să încetez odată, doar nu mi-a zis că sunt prost sau altceva...

La trei mă întâlnesc cu o colegă care îmi face cam de mult ochi dulci, o atac puţin cam tare şi o sperii. „Nu-i nimic, orice femeie care nu vrea să se culce cu mine e proastă." Total deprimat, mă arunc furibund asupra muncii, pe care reuşesc s-o dau gata chiar mai repede decât de obicei.

Plec.

Ploua şi am luat un taxi. Şoferul înjură o „femeie la volan" iar eu zâmbesc de acest „misoginism auto". La radio, un ins debitează aluzii sexuale într-un ritm susţinut, demn de

o cauză mai bună. Şoferul râde, râd şi eu ca să nu mă ia drept intelectual şi să mă încarce la preţ. După mai puţin de un kilometru nu mai râd deloc, aparatul de taxare îmi spune că m-am prostituat degeaba, la ritmul ameţitor în care creşte costul călătoriei îl pun să închidă radioul. Nu mai suntem în „Dacia Felix". Suntem două clase care, aşa cum spunea şi Karl Marx, se află permanent în conflict.

Sala de forţă nu mai este azi ce era odată. Ştiu că asta e o formulă care-mi cam trădează vârsta, dar a fost primul gând care mi-a venit în minte când am intrat în clubul de fitness ales după o atentă căutare pe internet. Clubul sportiv unde m-am căutat şi adesea găsit eu nici nu cred că mai există. Aşa cum nu mai există nici orele de intrare respectate cu sfinţenie şi antrenorii care muşcă din prosop. Halterele strălucesc mai dihai ca accesoriile de la maşinile sport, aerul condiţionat menţine o temperatură ideală, mirosul de transpiraţie nici nu se mai simte. Asta şi din cauză că mai nimeni nu munceşte.

Să vedem împreună: avem o fată nu tocmai rea care citeşte *Libertatea* pe o bancă Scott. Nu mai contează cine a fost acest Scott, dar multă lume pare să creadă că banca lui e special făcută pentru o lectură cât mai ergonomică a ziarului. Cu siguranţă, fata a venit aici ca să fie agăţată de vreun tarzan modern. Din nefericire, oamenii-maimuţă de sex masculin discută într-un colţ uitându-se la unul din multele televizoare pornite pe diferite canale, să aibă sportivii de unde alege. Deranjând destul de multă lume, reuşesc să-mi lucrez umerii pe ProTV, braţele pe MTV şi fesierii pe Antena 1. Icnesc puţin cu două greutăţi de 25 şi mă simt aproape ridicol în condiţiile în care toată lumea pare venită la taifas şi eu deranjez. Închid ochii şi mă gândesc la sala din Ploieşti, unde toate aparatele erau făcute chiar de oamenii care se antrenau acolo, iar barele păreau negre de atâta folosire.

Angrenaje cu pinioane și lanțuri de bicicletă suportau zeci de kilograme de fier vechi cântărit și marcat cu vopsea galbenă. Dacă într-o sală modernă cauți discul de 10 sau de 15, la noi umblai adesea prin sală ca să vezi cine a luat traversa de tren de 18,7 sau roata de macara de 31! Numai avansații și copiii minune aveau acces la „bările olimpice", moștenirea „grea" (exact 20 kg una, fără siguranțele de 2,5) a regimului Ceaușescu. Nu sunt un nostalgic, dar pe vremea lui Ceașcă mai existau și alte sporturi pe lângă fotbal și se mai lupta și pentru alte lucruri, nu doar pentru bani. Fotbalul a înghițit de vii secții de judo, înot și atletism în disperarea și foamea de rezultate din campionatul nostru ridicol. Bani aruncați pe fotbaliști mediocri, care cheltuiesc milioane în discoteci după ce au mâncat bătaie cu trei la zero pe teren propriu, au lăsat fără geamuri sălile de antrenament ale unor campioni în sporturi mai oneste. Nici nu mai știu de cât timp țin ochii închiși și trag îndârjit. Afluxul de sânge și acid lactic îmi blochează mușchii leneviți și știu că mâine n-o să mai pot ridica brațele. Deschid ochii larg și văd un străin în oglindă care face — cu oarecare dificultate — aceleași mișcări ca și mine. Îmi vine să plâng gândindu-mă la toți copiii care ar fi mâncat de vii fiarele cromate și discurile învelite în cauciuc, dar nu le-au avut. Îmi mușc buzele amintindu-mi patinatorii viteză care se antrenau împreună cu noi, fără pic de gheață pe patinoar în luna ianuarie, când până și izlazurile comunale erau înghețate. Privesc în jur. Printre punctele negre care-mi dansează prin fața ochilor văd că fata cu ziarul se întreține, în sfârșit, cu unul dintre telespectatori. Într-un colț, „antrenorul", un ins care chiar lucrează, se vede de la o poștă, dar care nu te bagă în seamă decât dacă insiști și nu e ocupat. Antrenorii cu care am crescut eu veneau după tine acasă dacă lipseai de la mai mult de două antrenamente, te pălmuiau ca un tată dacă făceai vreo prostie și ar fi stat și în cap doar să obțină bani în plus și bonuri de cantină pentru

noi. Cred că termenul actual pentru acești oameni e „dinozaur". Ei nu mai sunt cool. Și nici disciplinele lor sportive nu mai sunt. Rolul lor educativ a dispărut, așa cum a dispărut și conexiunea între un tânăr care ridică 150 și Atlas. Patinatorii nu mai au aripi la picioare, practicanții artelor marțiale nu mai știu codul Bushido, iar eu sunt deja învins de gândul că lumea nu se va așeza — în timpul vieții mele — în făgașele morale pe care le servesc. Făgașe pe care nici oameni mult mai buni decât mine nu le-au putut impune.

Și când te gândești că venisem doar ca să dau burta jos...

LL Cool J — Mamma Said Knock You Out.

Plec spre dușuri. În drum, trec pe la antrenorul lui pește ca să-mi iau abonamentul:

— Cam repede, spune el.

— Destul, îi răspund eu.

Mă cam enervează băiatul, deși se vede că e un atlet complet. Sau poate nu e, dar ceea ce îi lipsește nu e nici forța fizică, nici viteza și nici determinarea. Ci un scop care să merite. Dar eu îl am? Există? Poate că lumea nici nu s-a schimbat. Doar am început noi să înțelegem.

Am senzația că trebuie să alerg la Maria, ca un pui descumpănit sub aripile cloștii, dar, surpriză. Chiar în fața clubului, dau nas în nas cu un grup destul de vesel, aflat doar în trecere pe acolo. O voce cunoscută mă strigă:

— Alo! Tăticu'! Ce cauți, mă, aici? Tragi de fiare?

Când îi văd așa alandala, care cu burtă, care slab ca un somalez, simt o nevoie ciudată să mă scuz:

— Mă prostesc și eu...

— Nu te-am mai văzut de nici nu mai știu când!

Eu știu, dar aș fi preferat să fi uitat între timp, eram într-un club, DJ invitat, și încercase să intre moca pentru că mă cunoștea. Bodyguarzii n-au gustat gluma, așa că — deși era adevărat — l-au bătut înainte să ajung la intrare anunțat de o

picoliță mai milоasă. Avea ochiul stâng ca urșii panda, dar era fericit și arăta spre mine cu mâna pe care un bodyguard scund, dar lat ca un buldog, i-o lăsase neimobilizată.

— Nu mergi cu noi la o bere, ca pe vremuri?

— Ba da, mă trezesc zicând, cuprins de o nostalgie blegoasă cum toți proștii mai încearcă din când în când, pe neașteptate și total inoportun.

Cum băieții sunt ghidul viu al Bucureștilor în cârciumi ieftine, mă trezesc cuibărit sub un salcâm, la o masă de plastic alb-murdar, plasată strategic între alte două mese de un roșu îndoielnic și un grătar de mici. La masă nu vine nimeni să te servească. Probabil că am putea sta aici și cu berea de acasă, că nimeni nu s-ar sinchisi să ne verifice. Fața de masă e găurită în mijloc, deși noi nu avem nicio umbrelă, iar din scrumiere poți să juri că au mușcat clienți mai amărâți decât noi. Descrierea toaletelor mi-ar putea speria puținii cititori, așa că o vom evita, lucru care mie unul, ca „om trecând prin raza vieții", mi-a fost imposibil. Mă ofer să plătesc primul rând. Primesc aprobarea unanimă și — pentru că nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită — trebuie să memorez, ca un chelner debutant, mai multe soiuri de băuturi solicitate probabil numai pentru că era moca. Nu era ziua mea, dar n-am mai îndrăznit să zic nimic. Înăuntrul cârciumii mi-a mai venit inima la loc: toate prețurile păreau desprinse din adolescența mea și nu erau valabile pentru cincizeci de grame, ci pentru o sută. În spatele barului, lângă o fetiță drăguță, deși puțin lalâie, trona o babă cu un ochi stins, cum au pisicile obișnuite cu bătaia. Celălalt ochi, sănătosul, mă fixează intens, sau poate doar așa mi se pare. În semiîntunericul din cavernă, mă scuzați, tavernă, și ochiul sănătos pare de sticlă.

— Așvreatreisutedeconiac, douăsutedevotcășiobere, spun eu pe nerăsuflate, ca un școlar care cere pentru prima dată prezervative la tutungerie. Nu dă semn că m-ar fi auzit, dar puștoaica se întoarce și ia de pe raft o sticlă din care toarnă

un coniac suspect în trei pahare surprinzător de curate. Vine rândul lichidului-ca-apa-pe-care-l-bănuiesc-a-fi-votcă. Pot să jur că bătrâna e împăiată, nu mișcă nici cât un manechin de plastic în vitrină la Unirea.

— Ești cu bețivii de sub pom, nu-i așa? (Cred că am tresărit la fel de surprins ca Robinson când a dat peste Vineri, dacă ar fi vorbit câinele legat cu lanțul de grătar nu m-aș fi mirat mai tare.) Îi știu de când erau într-a opta. Au venit aici tot liceul. Mereu plănuiau, sărbătoreau sau despicau în patru ceva. Cel mai adesea puneau placa aia cu plecatu' din țară. Nici măcar crâșma n-au schimbat-o. La fel ca moșii din spatele lor. Pe ei îi știu de când eram ca ea. Clasa a opta, liceul, planurile, coniacul, berea bună, apoi și cea proastă, iar mai apoi cea pe datorie. Să nu te mai prind pe aici! M-ai înțeles?

Într-una din zilele mele obișnuite aș fi răspuns la gioale cu o frază de genul: „De ce nu vinzi cărți cucoană, în loc de băutură?", dar eram complet descumpănit la gândul că amicul meu și prietenii lui erau la jumătatea drumului dintre adolescentul idealist și bunicul senil și vicios. Dar eu? Eu cât mai aveam până la „destinație"? Tava cu băuturi îmi tremura în mâna care ținea încă destul de ferm greutăți la sală. Lângă „ai mei" nu mă puteam controla și priveam tot timpul în direcția mesei unde trei bătrânei se cinsteau cu bere la sticlă de plastic. Judecând după faptul că vărsau din când în când câțiva stropi în straturile cu flori, am dedus că vorbeau despre prieteni de-ai lor care dăduseră bir cu fugiții.

Dimitri from Paris — What Can We Lose?

— Tu de ce te duci la sală, mă, tăticu'? Brandu' ăsta al tău... o să-l mănânce viermii... tu nu știi că celula umană se reproduce de numai șaizeci de ori și pe urmă... gata! Te scofâlcești ca pruna uscată, tăticu'!

Priveam în continuare la bunicii de cursă lungă și mi se părea că-i văd transformându-se în prune uscate. Pe pantoful

cu găurele al unuia dintre ei se ițea o omidă. Parcă era un vierme țâșnit dintr-un măr de piele neagră. Am simțit că-mi vine să vomit.

Ajung extrem de repede acasă, dar nu vreau să urc în apartamentul bătrânei unde mă așteaptă Maria. Las' să aștepte. Am neapărată nevoie de un somn în care nimeni să nu se transforme în fructe uscate sau legume putrezite.

După o oră, sună telefonul. Mint cu nerușinare că sunt la o ședință, apoi mai desfac o bere. În nici trei minute sună cineva la ușă. E Maria într-o ținută mai mult decât lejeră. Doamne, cât de bine te împaci în pat când ești tânăr. Ce-o să fac, cu temperamentul meu, când voi fi prea bătrân?

Interludiu

Copiii mai mici de trei ani sunt consideraţi „target" în politicile de marketing!

Bun... Cine are net să asculte *Hurt*. Versiunea lui *Cash*.

George Soros, care a făcut o groază de bani din jena lirei sterline, remarca într-o carte că importanţa economiei creşte complet aiurea, cotropind toate celelalte domenii cu ideologia cerere-ofertă. Practic, ungurul-ingenios avertizează că nu vor mai exista sectoare non-piaţă. Totul de vânzare sau — cel puţin — de închiriat. De la cultură până la organizarea statală. Soros a numit acest fenomen „fundamentalism de piaţă". Inspirat, nu? Ceea ce nu a spus el în *Criza capitalismului global* (Polirom, anul 1999, 232 pagini) este că „fundalismul de piaţă" are deja proporţiile unei ideologii şi concurează direct toate religiile pe care — cel mai probabil — acum, când citiţi această carte, le-a învins deja prin K.O. Dacă vă vine greu să credeţi, faceţi o comparaţie între ortodocşii români şi numărul de credincioşi ai supermarketurilor. Ca să nu mai vorbim de cât de des îşi vizitează fiecare „lăcaşurile de cult".

Dacă admitem că de mici suntem formaţi spre a fi consumatori chiar de mamele şi taţii formaţi de televizor, în-

genuncheați fără să simtă de un sistem care îi supune la perversiuni greu de acceptat de o minte mândră, atunci sinucigașii sunt niște femei care mușcă daravela leșinată și gretoasă care le forțează gura.

Scena doi, Autorul, aparte: „Nu sunt împotriva sexului oral. Era o metaforă."

Educația consumatorului începe foarte devreme.

Cofetăriile sunt stabilimente care te pregătesc pentru cârciumile viitorului. Sucul ține locul berii, prăjiturile sunt mici, iar pe pereți tronează inscripții enorme care avertizează că fumatul e interzis, deci atractiv... Poți să te faci oricât de mare, n-o să te las să-mi conduci mașina.

Grav nu este faptul că ni se îndeasă mâini în buzunare și produse pe gât, ci că absolut orice devine bun de consumat.

Chiar și omul.

Un ginecolog italian, Severino Antinori, a pus la punct un sistem de procreere pentru bărbații sterili prin tratarea spermei acestora cu material genetic recoltat de la șobolani. Copiii astfel rezultați au, probabil, alergie la pisici.

Probabil că asta suntem: tauri-șobolani între un Dumnezeu toreador și un Diavol-pisică.

Studiul feromonilor ar putea să arunce o umbră de ridicol asupra marilor romantici. Goethe ar fi fost vindecabil (de geniu?), suferințele numitului Werther tratate cu un hap. Cătălin și Cătălina — suprimabili cu o singură injecție.

M-am ridicat împotriva lui Dumnezeu și acum am primit o condamnare extrem de subtilă: trebuie să mă lupt pentru religia mea, pentru ideea că dragostea este atingerea lui „dincolo", în vreme ce biologia se încăpățânează să-mi aducă aproape lumina de capăt de tunel. Ies — din întuneric? — și ce văd (?): nu numai că razele vin de la reflectoarele unei mese de operație, dar trenul cu care am mers până aici se dovedește a fi un scaun cu rotile... Vă rog să nu mă

ridicați cu forța, mi-e teamă că voi începe să merg. În rând cu voi. Lăsați-mi rampele și semafoarele cu muzicuță. Dați-mi înapoi ochelarii fumurii și literatura — câinele meu credincios care nu mă conduce niciodată unde nu vreau să merg.

Sunt un retrograd, dar am avut prea multă vreme convingerea că e nevoie de timp liber doar pentru dragoste. Citită, ascultată, privită, pipăită, zdrobită ca boaba de strugure în dinți. Dragostea care păteză-păstrează, primează-perimează, purifică. La 400 de grade. Înroșește-înrobește, înaintează-întinează, doare-dar-e atât de bine rău. (*Mai tare, să se înțeleagă din spate — Desigur, doamnă, doriți și mai rar cumva? Nu... Desigur... Dacă ar fi fost suficient de des, nu ați fi venit la conferința asta... Nu vreți mai des, ci mai bine?... Alo! Nu plecați și dumneavoastră... Iar am rămas singur în sală în mai puțin de cinci minute...*)

Să conferențiezi despre sex și legăturile interumane care-l includ și presupun este mai greu decât să-l faci. Nu la fel apare problema tinerilor cu acnee care vor citi această carte. Oricum, eu îi încurajez să nu amâne lectura și le dăruiesc o felie specială, numai bună de tras la xerox, metodă care o să-mi exaspereze editorul, descurajându-mi vânzările.

Maestro! Bag-o p-aia cu

Prima iubire?

Cele mai drăgălaşe minciuni spuse de „Ele" sunt acelea menite să ne demonstreze că suntem ori primul, ori cel mai bun. Variantele sunt de-a dreptul halucinante, întrucât imaginaţia femeii, ca şi lecturile încrucişate, dau naştere unor expresii memorabile:

„Unde ai fost până acum?..." (asta în condiţiile în care aţi învăţat în acelaşi liceu).

„Adorm cu tine în gând şi eşti primul lucru la care mă gândesc a doua zi dimineaţa" (şi totuşi te înşală).

„Îmi e mai uşor să nu mă gândesc la nimic decât să nu mă mai gândesc la tine."

„Tu nici nu ştii ce însemni pentru mine" etc.

Cei care nu au auzit încă asemenea efuziuni sentimentale decât în melodiile româneşti, să ştie că nu e musai ca ele să fie neadevăruri intenţionate, dar la vârsta primei „iubiri" e destul de greu să-ţi dai seama dacă e dragoste sau dorinţă.

Pentru că întotdeauna e dorinţă, nu întotdeauna e dragoste, şi primul bărbat din viaţa erotică a unei femei nu este *niciodată* acela care o va conduce la altar. Asta nu-i rău, pentru că atât proaspăta femeie, cât şi de-abia iniţiatul bărbat se simt la început de drum şi abia aşteaptă să umple

pagini de jurnal cu realizări, în condițiile în care așteptările au umplut deja trei agende...

Pentru a seduce o femeie nu ai nevoie de nimic (poate doar o combinație de agresivitate bine controlată de politețe + o bună cunoaștere a limbii române). Femeile știu din prima privire dacă vor să se culce cu tine sau nu. Tu poți doar să le strici părerea, mai ales atunci când nu te prinzi. Cu păstratul avem o situație complet diferită: ca să poți trăi mult cu un bărbat, trebuie să-l înțelegi mult și să-l iubești puțin, ca să trăiești o viață cu o femeie, trebuie să o iubești mult și să nu încerci s-o înțelegi deloc. Pe-asta am citit-o pe internet...

Luuumeee, luuuumeeee! Iată cele XXX reguli ale începutului în iubit, așa cum se văd ele azi, la mare depărtare de acesta:

1) Nu încerca să-ți reprimi nervozitatea la primele întâlniri. Când încerci să o controlezi, gândește-te că în scurt timp ți-o vei dori și n-ai s-o mai poți găsi nicicum.

2) Nu te teme că știi prea puține. Savurează una dintre puținele situații din viață în care „simți enorm și vezi monstruos".

3) Dacă te aștepți ca prietena ta să arate ca femeile din revistele de făcut laba, mai bine continuă singur.

4) Gândește-te numai la plăcerea ei. Pe a ta e imposibil s-o ratezi.

5) Nu-i propune să-și aducă și o prietenă la două minute după ce ai ejaculat precoce.

6) Folosește prezervativul și pentru că scade sensibilitatea și termini mai greu. Dacă SIDA chiar nu te sperie.

7) Nu fugi imediat din pat la „țigara de după". Mai ține-o în brațe. Dacă a fost bine, va simți și ea nevoia. Dacă înainte nu fuma, dar cere o țigară imediat „după", ai putea obține o rentă de la Philip Morris. Dacă și vecinii ies pe balcon la un fum, poți să te apuci de reclame...

N-am reuşit să mă dumiresc nici până acum dacă este o greşeală sau nu să întrebi dacă „a fost bine". Uneori, întrebarea este considerată lipsă de experienţă, alteori înseamnă că îţi pasă...

*
* *

Maria a studiat cu interes rândurile de mai sus şi a încercat să mă convingă să mai scriu ceva despre cum trebuie să penetrezi o virgină. Am refuzat, pe motiv că eu scriu filosofia sexului, nu modul lui de administrare. Ea insistă să scriu despre dragoste şi crede nestrămutat în tandreţe erotică în lumea animală. O uşoară îndoială a încercat-o însă atunci când şi-a dus motanul la mâţa vecinei de la trei. „Pisica pe acoperişul încins" este o lacună mai veche de-a mea pe care nu intenţionez să mi-o umplu, dar care mă deranjează uneori. Nu ştiu cum era acoperişul, dar motanul Mariei era încins rău, iar scena de „amor" pisicesc mi-a întors stomacul pe dos. Un fel de viol cu chibiţe. Pentru cei care n-au văzut niciodată (norocoşii) o partidă de sex felin, o să spun doar că motanul îşi „frăgezeşte" în mod tradiţional partenera cu o bătaie bună, după care o apucă bine cu dinţii de ceafă şi-o fute cu o puţă minusculă, dar roşie. Cu toate acestea, Maria crede că pentru pisici şi noi suntem dizgraţioşi, iar jocurile noastre erotice nu-s mai acătării... bine că mi-o spune acum.

*
* *

Ce-i aia „mentalitate de învingător"?

Mă tot gândesc de când am aflat că voi fi dat afară. De ce? Cel mai uşor ar fi să vă spun că asta se întâmplă din cauză că nu ştiu să mă port cu superiorii sau pentru că „pilele contează", dar scuzele acestea îmi repugnă. Amuzant

este că până mai ieri eram nemulțumit de salariu, iar acum mi se pare că mă încadram de minune în *middle-class*. Îmi este greu să sun cunoscuți sau mai puțin cunoscuți pentru o slujbă. Îmi e chiar mai greu să sun ca să mă plâng. Mariei sigur n-am să-i spun până nu găsesc altceva de lucru.

Am luat preavizul cu mine la toaletă. Evident că m-am pișat pe el. Ce altceva să fac? Era doar o foaie A4 nevolnică și acidul uric i-a întins toate cuvintele, așa cum se întinde rimelul unei gagici aruncate cu forța în piscină. Nici preavizul meu nu s-a dus de bună voie. Și nici eu n-am insistat... e mai bine să-l găsească cineva. Am fost toată viața mai degrabă un demonstrativ decât un secretos.

Ca un „mișto-meteo", afară plouă.

Privesc în sus, cum trebuie să fi privit și preavizul meu către mine. Cerul e mult mai productiv și eroul de mucava care sunt dă semne de înmuiere. La propriu. Sabia de mucava stă deja într-o rigolă, ca un șir de biscuiți scoși din ceai. Scutul de hârtie, pe care mi l-am pus în cap, a luat deja forma pumnului pe care nu-l mai agit arțăgos către lume. Nu sunt un rebel din „Răscoala Boxerilor". Mișcare gen 1907 din China. Sunt doar un cavaler de turtă dulce care a crezut că poate sta cu spatele la un gurmand fără să-și piardă capul.

N-a ținut figura.

Am în agenda telefonului 378 de numere. Le-am trecut deja în revistă, de la un cap la altul, de trei ori. Nu pot să sun pe nimeni. În calculator aveam mai bine de 200 de adrese de e-mail. N-am scris nimănui. La fiecare etaj al clădirii în care lucrez mi-am dat binețe cu cel puțin un om. Și-atât.

Singurătatea deplină într-un furnicar de lume.

Pe stradă, nu mă mai uit după femei, dovadă că instinctul de conservare este mai puternic decât cel sexual.

La discman ascult *Queen featuring David Bowie, Under Pressure*.

Mintea mi se limpezeşte şi, cu gândul la o reluare rap a piesei, intru într-o discotecă unde DJ-ul îmi era prieten. Aflu că a plecat de tot de acolo, iar cel „nou" nu e chiar aşa de bun. Dau o probă şi-i iau slujba. Viaţa nu mi se mai pare aşa nedreaptă pentru că am trecut din turma ierbivorelor în clubul prădătorilor. Ne obişnuim uşor cu ideea unei posibile nedreptăţi dacă noi suntem cei care o comitem.

Suntem în anul 20xx. În toată lumea, PR-ul este recunoscut ca o ştiinţă exactă. Exact asta am făcut şi eu.

Aplicaţia cea mai spectaculoasă a PR-ului este creşterea preţului pe acţiune prin inducerea unei percepţii exagerat de optimiste despre ceea ce poate o companie. Banii rezultaţi din vânzarea de acţiuni la mai mult decât meritau pot fi investiţi în tehnologie şi astfel compania ajunge să corespundă aşteptărilor iniţiale. Minciuna s-a transformat în adevăr. Acest procedeu simplu se poate aplica şi individului decis să urce în societate. Este un joc riscant. Un dans irlandez care poate fi executat numai într-un oraş mare. În România, nu există decât un singur astfel de oraş. Completaţi cu numele lui linia punctată .....

Barmanul şi picolitele mă privesc altfel acum. Pe ele le ştiu puţin de la prietenul meu. El le-a avut pe toate + barmaniţa anterioară. Ea îi dădea de băut pe datorie şi acesta a fost şi motivul pentru care au concediat-o. El s-a cărat în Ungaria cu o datorie enormă la bar.

Şi iată-ne într-o splendidă poziţie pentru atacarea a două subiecte mari: „Puterea Sexuală" asociată unei profesiuni sau unui statut social şi „Trădarea" unor aşteptări.

Cum nu pot să vorbesc despre primul fără să pară că mă laud, ne ocupăm de „trădare". Prietenul, amantul sau soţul sunt achiziţii. Uneori şi investiţii. O femeie curtată de mai mulţi îl alege pe unul, îşi pune toate speranţele în el, îi dă şi bani să plece în Canada, iar el nu mai scrie niciodată. O alta simte că se prăbuşeşte pe caldarâm când află că el

nu mai vrea relația și întreabă de trei ori pe minut „de ce?". Un bărbat își surprinde nevasta cu un bun prieten și îi împușcă pe amândoi. Ca ce chestie?

Este egoism taman acolo unde ne batem cu pumnul în piept că totul e alb și/sau trandafiriu, ca sângele soției adulterine pe așternutul conjugal. Carnea și oțelul sunt la fel. Perisabile. Dorința sexuală este, evident, și mai ușor alterabilă (poate că și dragostea e o formă de alterare a dorinței?). Avem, așadar, o situație care nu permite veto, dar nu e fără ieșire. Dacă iubești pe cineva cu adevărat, posesiunea nu este esențială, dovadă mamele care nu se culcă cu băieții lor și îi încurajează spre relații încă de la vârste destul de mici.

Știu bine ce greu e să o vezi cum pleacă. Chinuitoare mai e speranța că se va uita înapoi, oferindu-ți ocazia să fugi după ea, să o acoperi cu sărutările disperării, să o iei în brațe redescoperind că sunteți cele două jumătăți ale aceluiași întreg. Femeile s-au terminat la ea. Păcat că bărbații nu s-au terminat la tine... Cel puțin nu pentru ea, dar te-ai întrebat câți alți ochi te pândesc din spatele perdelelor?

La radio, tocmai a sunat o fată care vrea să-și povestească dragostea. Făt-Frumosul pe motocicletă neagră; ea, prea tânără, așteptând să crească, îl spiona printre jaluzele; el — în sfârșit! — o remarcă; rămân în pană cu nobilul-mecanism pe o ploaie cumplită; acum ea are amintiri frumoase; nu crede că a fost o proastă.

Revistele pentru femei te învață cum să ieși dintr-o relație cu „imaginea" cât mai puțin șifonată și apoi îți recomandă să te arunci în alta cu „lecția învățată". Dar nu poți să înveți nimic la modul definitiv pentru că femeile nu sunt clone ale Evei. Dumnezeu e un ginecolog mai bun decât Severino Antinori.

Nu ca să înveți ceva ai început să o iubești. Dacă epuizezi *toate* metodele pe care le poți concepe ca să o aduci înapoi, treci la cele care ți se păreau de neconceput, oferă-i

ocazia să te calce în picioare. Dacă o face, vei şti că nu e „EA". În plus, firea omenească nu prea suportă umilinţa, iar furia care ţi se va ridica în gât şi palme va răcori sentimentele din inimă.

De ce-ai dat mă, de ce-ai dat?...

Trădarea este doar una, dar procesul ei tehnologic cunoaşte deosebiri semnificative. Avem aventura „de-o noapte", din seria „o dată e ca niciodată", la o extremă şi relaţiile adulterine cronicizate de tipul „o altă nevastă". Uneori chiar şi cu acte, pentru că, se ştie, o femeie este uşor de fericit cu o semnătură pe hârtie. La mijloc — relaţii de diferite „lungimi" delta L şi intensităţi măsurabile în orgasme plus telefoane, totul de împărţit la orele de aşteptare, nenumăratele temeri şi litri de lacrimi de după.

Categoric resping varianta cronică pentru următoarele motive de bun-simţ: entuziasmul se pierde, responsabilităţile cresc, îmbătrâneşti, nu laşi loc pentru alta în viaţa ta şi — mai ales — pentru altul în viaţa ei. Ca o concluzie, relaţia adulterină cronică este un fel de al doilea serviciu, mai puţin ziua de salariu.

Imaginează-ţi o viaţă dublă de mult timp, două femei care ajung să gătească la fel — ce-ţi place ţie —, două femei care ajung să facă dragoste la fel, eventual la fel cum gătesc — mereu după cartea de bucate ajunsă din ce în ce mai soioasă şi mai neatractivă, două femei din care ai vrea să alegi numai una după ani de pendulare şi constaţi că ai pornit cu două iubiri care acum put a cadavru. Cel mai grav este că nu ţi-ai făcut rău doar ţie. Unde vrei să ajungi? Toamna, la plimbare în parc, ţinând încă o băbuţă cu mâna în care te-ai fi sprijinit în baston?

Maria şi-a făcut un obicei din citirea noilor versete. După ce a citit rândurile de mai sus, mi-a zâmbit puţin crispată:

— Radu, tu ai o amantă?

Unii oameni se simt trădaţi chiar de persoane cu care nu au o relaţie. Fără un sărut, sau numai cu atât, ei îşi construiesc viitoruri spectaculare, aleg verighete şi încep să plângă atunci când află că nu erau nici măcar pe lista de propuneri. Poţi să „calci strâmb" chiar fără să ai vreo relaţie!!!

You must remember this, a kiss is still a kiss, a sigh is just a sigh
The fundamental things apply, as time goes by...
Bye-bye.

*
* *

Mâine e ziua mea. Prilej de depresie încă de la cinci ani, când sufrageria s-a umplut cu necunoscuţi care-mi aduseseră cadouri cu care se juca tata. Este un lucru absolut normal. Nimic mai puţin firesc decât un stol de bărbaţi în şosete care se învârtesc în jurul unui trenuleţ electric şi un cârd de tinere mame care vorbesc despre cezariană sau creşă la o cafea şi o felie de tort. Fascinat de magnetofonul rusesc pe care-l adusese unul dintre invitaţi, am stat cu ochii pironiţi două ore în rolele care se învârteau hipnotic, ca privirea şarpelui Kaa din *Cărţile Junglei*. De atunci ar fi trebuit să-mi dau seama că voi fi DJ.

Planul pentru aniversarea asta. Să devin celebru. Nu bogat, pentru că n-am invidiat niciodată un director de bancă. În drumul meu, trec pe lângă un număr decent de statui. Bust, în picioare, ecvestre. Pictate de păsările cerului şi puţin oxidate. Să nu mă întrebaţi ale cui. Am ieşit cu toţii din epoca bronzului. Azi, celebritatea este origami.

Un lucru la care sigur nu s-a gândit Guttenberg a fost că va veni o vreme când oricine va putea să publice orice. La fel ca el, nici Homer nu şi-a dat seama că glorificarea mardeiaşilor în chip de eroi nu va rămâne accesibilă doar

poeților. Azi, când cei mai cititi scriitori sunt fotografii, oricine poate deveni o celebritate. Dar cum memoria unui om are limitele ei, termenul de valabilitate al celebrității făcute îl depășește cu puțin pe cel al margarinei. „Oricine poate deveni o celebritate" înseamnă că „nimeni nu va mai fi".

Acum, celebritatea prin cultură mi se pare cea mai ridicolă opțiune. Toată lumea a auzit de Bach. Câți oameni știu trei note din ce-a compus? Sau prenumele lui? Săptămâna asta, cel mai cunoscut personaj e Gigi Becali, care a făcut-o „zdreanță" pe o ziaristă de la *Adevărul*. E drept că atenția publicului se va îndrepta spre alte subiecte, iar Bach a scris muzică clasică. Alegem alte exemple? Vreți să vorbim despre Goethe și al lui *Faust*? E drept, toată lumea a văzut filmul. Dar majoritatea au fost neimpresionați de bărbatul cam „trecut", care voia să-și vândă sufletul. La știri era una care-și vânduse un rinichi...

A nu se glorifica trecutul. Când Edward Gibbon căuta material despre împărații romani, cele mai puține pagini povesteau despre cezarii exemplari, în vreme ce crimele lui Caligula și excesele lui Commodus ocupau zeci de metri pătrați. În ciuda acestor proaste auspicii, eu sunt decis să devin celebru.

Toți oamenii își fac planuri când mai adaugă un an. Viitorul, din ce în ce mai puțin încăpător, ca o faleză mâncată de valuri, este foaia pe care vrem să scriem, cel mai adesea, altceva decât suntem în stare. Bornele invizibile ale anilor nu înseamnă altceva pentru nimeni, chiar dacă viața este pentru unii o autostradă, iar pentru cei mai mulți un drum de țară plin cu gropi. Planurile trasate la aniversări, ca și cele făcute la băutură, rămân de cele mai multe ori pe hârtie. Pentru că nu putem fi decât ceea ce suntem și sufletul își dorește în chip absolut fatal ce nu poate avea. În ultimă instanță, cunoașterea pe care ne-o dorim conduce la umilință și singura dorință secretă pe care un om lucid și-o poate

pune atunci când suflă în lumânările de pe tort este ca aces-tea să rămână mereu douăzeci şi cinci.

În linii mari, aniversările mele au decurs cam la fel: ba pleca altcineva cu prietena mea, ba nu primeam niciun telefon. Cel mai adesea însă, nu aveam bani. Pentru că 27 pică fatidic înainte de ziua de salariu. Ar trebui să contribui cu un copil făcut Mariei la noua generaţie?

Dar generaţia mea? Noi am fost copiii revoluţiei. N-am făcut-o noi, dar ne-a tăiat viaţa în două pe la ecuatorul adolescenţei.

Revoluţia de după

Ianuarie 1990. Nimic nu m-a pregătit pentru şocul revenirii la liceu după acea vacanţă de iarnă. După un proces gen commedia dell'arte, cei doi bătrâni după care se întorcea soarele în România au fost ucişi din motive bine întemeiate. Dictatorul nu mai era. Asta a fost formula agreată. Nimeni nu se mai temea de gloanţe. Lucrurile păreau să revină la normal. Dar nu mai exista un normal la care lucrurile ar fi putut să revină. În prima zi din trimestrul doi, clasa arăta ca un pom de iarnă în care globurile colorate erau colegele mele, îmbrăcate fiecare cum avusese chef. Cele mai multe în rochiile croite pentru chefuri, sindrofii şi revelion. Diversitatea coloristică rănea pur şi simplu nervul optic, atâta vreme obişnuit cu bleumarinul uniformelor. Machiate violent, adolescentele care au avut şansa să-mi fie colege păreau nişte curve. Cele mai multe nu aveau nici cea mai vagă idee despre cum ar fi trebuit să arate un machiaj „de zi". Nici noi, băieţii, nu aveam, dar toţi am căzut de acord că ceva nu era în regulă: majoritatea păreau fardate de un daltonist pentru care excesul de roşu nu are nicio importanţă.

Cele mai multe fuste erau scurte. Un lucru bun. Şi foarte rău în acelaşi timp. Ierarhiile stabilite pe vremea sarafanelor

se prăbuşeau. Cu picioarele la vedere, numerele unu, doi şi trei ale clasei cădeau în derizoriu. Aveam paisprezece ani. Cam toţi. La vârsta asta, anatomia, Mama Natură sau Dumnezeu au decis că fetiţele au nevoie de pernuţe de grăsime pe fund şi spatele coapsei. Scobitorile clasei, privite ca anomalii pe „vremea comunismului", jubilau.

La televizor, jubila toată lumea. Adrian Păunescu nu era lăsat pe post. Alexandru Andrieş vindea mai multe discuri decât pot eu să număr fără să adorm. Surprinzător de bun din toate punctele de vedere, albumul lui, intitulat *Interzis*, avea trecere la toată lumea exclusiv datorită versurilor. Versuri scria pe atunci şi Dinescu. Mama îl iubea sincer. I-ar fi spălat pulovercle. Şi lui, şi lui Iliescu, ceea ce poate să pară o contradicţie în termeni.

Din lipsă de timp, revelionul de la TVR dintre anii 1989 şi 1990 a fost extrem de reuşit: numai muzică, ore în şir. Numai artişti străini. Lambada înnebunise ţara.

1990 a început la fel de bine cu *Taxi Driver* şi *E.T.* Probabil dornici să ajute, nişte domni din TVR, a căror identitate va rămâne o enigmă, au sprijinit revoluţia sexuală cu câteva filme erotice. Unul dintre ele era chiar comentat de telespectatori prin intermediul subtitrărilor. Nimic nu s-a comparat cu sinceritatea mulţumirilor primite de la o unitate militară. Asta se întâmpla noaptea. Pe timpul zilei, caricaturistul Mihai Stănescu dădea interviuri. Blandiana la fel. Petre Roman vorbea franţuzeşte fluent, într-o convorbire telefonică în direct la televiziune. Cu un profesor de-al lui. Erau la modă intelectualii.

Intelectualii au rămas la modă până la prima mineriadă, când a devenit clar că nu se putea ca ei să fi făcut revoluţia. Nu erau „buni la bătaie". Studenţi cu coastele rupte se văitau inestetic în timp ce Iliescu îi felicita pe mineri pentru spiritul lor civic. La noi în liceu, fetele învăţaseră să se machieze şi nu mai arătau ca indienii Sioux în vreme de război. La modă

erau blugii elastici care se mulau pe fese de mai mare dragul. Aveam erecție șase ore pe zi. Vremea aceea a trecut.

Totuși, nimic nu se putea compara cu pilula. Era însoțită de tot felul de legende: îngrașă, ucide, mărește sânii, nu funcționează la zece la sută dintre femei, n-am eu ghinionul ăsta. Pilula și prezervativele, marfă de contrabandă până în 1990, au permis generației mele să-și înceapă viața sexuală mai devreme. Ocazie de care eu nu am profitat. Am profitat însă din plin de apariția revistei *Mapamond*, care, pe lângă documentare și articole politice, conținea și poze color cu femei frumoase și dezbrăcate. Și acum mă excită mirosul de hârtie proaspăt tipărită.

Cărțile se vindeau bine. Sven Hassel, cel mai bine. Nimeni nu mai ironiza genul SF care vindea și el tone de cărți. În *Tineretul liber* găseai câte o poziție pe zi. Desenată și explicată. După o lună, deja băteau câmpii, dar eu mi-am dat seama mult mai târziu. Am luat decizia să nu mai ies cu fete din liceul meu. După un mic scandal, desigur. Încetul cu încetul, deosebirea dintre cei cu bani și marea majoritate devenea evidentă. Dolarul era o sută de lei. Tata avea patru mii, dar îi bea pe toți. Primii blugi de firmă mi i-am cumpărat singur. Cu o prietenă, bună, de la mine din clasă, citeam *Pisica în cizme* pe roluri. Penisul și testiculele mi se umflau dureros, dar eram convins că prietenia noastră ar fi murit dacă mă culcam cu ea. Prietenia a murit oricum.

Naționala de fotbal juca foarte bine, dar tot de necaz am plâns până la urmă. Tristețea a trecut repede, cum aveam să învăț că trec toate. În 1990, a început, fără îndoială, revoluția sexuală în România. Și alte soiuri de revoluție, despre care vor scrie Pleșu, Liiceanu și Țurlea. Dacă mai au timp.

Pentru cei mai mulți din generația mea, 1990 înseamnă: primii bani pierduți la alba-neagra, prima sticlă de coca-cola și primul sărut. După caz, putem adăuga: cutiile de bere; Tropikana; „consignațiile" pline cu de toate; ceasu-

rile electronice cu melodii agasante; primele reclame importate la TV; primele reclame făcute în România; computerele 286 şi 386; cu Windows 3.1; Chicago Bulls; Ruud Gullit; primele ghete Adidas, pe care — de obicei — le vedeai la altcineva în picioare; creioanele mecanice cu mină de 0,5; creioanele mecanice cu mină de 0,7; videoplayerele Funai şi Hitachi (ceasuri de perete Futachi mai găseşti şi azi în Bucur-Obor); revista *Bravo* în limba germană, cu pagina de „Liebe" din care nu înţelegeam absolut nimic, dar în care apăreau puştoaice de vârsta noastră aproape dezbrăcate; antenele parabolice pentru Hotbird, Astra şi sateliţii lui Berlusconi; *La Piovra*; reluarea *Dallas*-ului; prima telenovelă despre o sclavă; case de schimb valutar şi şmenarii care-ţi vindeau ziarele de ieri perfect decupate în formă de bancnote; Maradona; şireturile în două culori, dozatoarele TEC; părinţii fumând numai Kent; planuri de plecat din ţară şi — uneori — îndeplinirea lor; abţibilduri cu absolut orice; primele Mercedesuri Cobra; Snap!, Michael Jackson, Sandra, Sabrina; Scorpions — *Wind of Change; Emanuelle* cu Sylvia Kristel; *Emanuelle in space* cu Krista Allen; FSN — 90% din voturi şi pierderea unui procent similar din speranţe. „V-am prins, vrăjitoarelor!"

Anii 1996 şi 1997 aveau să extermine ideea că România avea atunci alternative. N-are nici acum. Am lipit afişe absolut gratis pentru PNŢ şi CDR. Mai bine îmi exersam mixajele în timpul pierdut aşa.

Discotecile s-au înmulţit prin sciziparitate, altfel spus, în draci. Nici viruşii nu au o asemenea rată. Cluburi, baruri şi discoteci promiteau aventuri cu nemiluita şi nu mai închideau la ora 23. Nici nu mai ştiu în câte subsoluri nu m-am dus, convins de un coleg sau altul că e populat cu fete singure. Mai puţin revoluţionar decât ei, mai „pămpălău", reuşeam să plec întotdeauna cu cineva, pentru că fetele tinere — chiar mai

tinere decât noi — adorau felul cum mă bâlbâiam atunci când le invitam la dans.

„Iubita" unui bun prieten a început să danseze într-un bar de striptease încă din clasa a noua. La bară, purta niște chiloți cu „ață-n fund". Alt termen nu exista pentru masele largi, populare. El s-a simțit jignit. Ea și-a găsit un tip din „show-business" care o bătea periodic. Dansa cu ochelari de soare. Avea fese splendide și buze de nu te puteai concentra la ce spune, iar profesorul de sport și cel de istorie îi făceau tot felul de apropouri „fără chiloți" în ore. Ambii au devenit aproape imediat clienții barului și am știut că ar fi vrut mai mult atunci când unul n-a venit la școală o săptămână pe motiv de boală, iar celălalt a făcut-o etalând o frumusețe de ochelari de soare. Mari. Revoluția sexuală nu ne privea numai pe noi, mucoșii.

Videotecile au consacrat în doi timpi și trei mișcări nume de actori greu de pronunțat la prima vedere și prefixul „super", bun de pus în relație cu tot felul de brașoave. Filmele propuse se lăfăiau pe coli ciocan scrise cu carioca și purtau eticheta „super-acțiune", „super-erotic" sau „super-de-casă". La niciunul dintre aceste genuri lumea nu se masturba în săli, care erau pline ochi. Problema locativă avea să devină de atunci tot mai acută. În România începea goana după aur.

Cinematografele statului, departe de pudoarea pe care acum o propăvăduiește Consiliul Național al Audiovizualului, au programat la repezeală două filme erotice poloneze. Unul dintre ele se numea *Porno*. A fost tradus *Nu vreau porno*. Lumea se pare că voia, așa că, după câteva spectacole ratate din cauza nehotărârii publicului, ambele pelicule au jucat cu casa închisă. *Porno* avea pretenții exagerate. Străduindu-se să fie un film despre lume și viață cu femei dezbrăcate și contacte simulate, el a sfârșit prin a dezamăgi pe toată lumea. Mai puțin pe producători, care s-au umplut

de bani. Păcat de tinerele din el, care, deşi nu convingeau ca actriţe, erau tare decorative.

Din nişte motive care-mi vor rămâne obscure, principala mea satisfacţie din acea perioadă erau vinilurile bulgăreşti şi ruseşti. Şi casetele pirat. Prima stare apropiată de orgasm am avut-o tăvălindu-mă pe jos ascultând muzică.

Şi muzica părea că se schimbase. Nimeni nu mai asculta români. Excepţiile erau foarte rare. Oricum, mare parte dintre piesele compuse în 1990 nu au decât valoare documentară. Din punct de vedere muzical, sunt zero. Cele mai multe cântece care au făcut epocă erau creaţii mai vechi. Celebrul *Doamneeeee, vino doameneeee* al lui Sterian se numeşte de fapt *Nopţi* şi a fost compus în anii '80. S-a vrut mult în anul acela şi s-a putut remarcabil de puţin.

Revistele fără perdea au demonstrat că hârtia putea suporta mult mai mult decât ne imaginasem. De la Dostoievski am sărit la poveşti porcoase în care zidarii veniţi să facă o lucrare „calcio vecchio" sau „bob de orez" ajungeau să copuleze în grup cu profesoara care îi angajase. La radio, debutase o emisiune numită „Fără prejudecăţi". Realizatorii ei făceau atâta băşcălie, încât era extrem de agreabilă şi complet inutilă, pentru că nu mai ştiai ce-i pe bune şi ce nu, iar sexul în sine părea o chestie de râsul curcilor. Cu toate acestea, nu ratam nicio ediţie.

Peste tot în jurul meu oamenii o luaseră razna. Şi eu în rând cu ei. De la bucuria pe care am încercat-o atunci când mi-am putut cumpăra primul creion mecanic, ajunsesem la senzaţia greu de suportat că nimic din ceea ce ni se promisese nu se împlinea. Sau arăta mutilat caraghios. Noroc cu fetele. Ele se împlineau exact aşa cum trebuia. Sânii se rotunjeau, feselе începeau să însemne altceva şi vorbele lor deveneau din ce în ce mai îndrăzneţe. Vorbele... într-un ritm mai alert decât ar fi făcut-o pe vremea lui Ceauşescu. Sânii şi feselе... cel mai probabil, la fel.

În liceul meu — cel mai bun și mai strict din Ploiești, supranumit Bastilia —, cărțile favorite erau *Pogoară-te Moise*, *Istoria ideilor și credințelor religioase* și *Kama Sutra*. Așa cum arabii foloseau cămile puse să tragă în sensuri contrare frânghiile legate de brațele și picioarele unui condamnat, până ce omul se rupea, așa și noi eram smuciți de una sau alta dintre lecturi în toate direcțiile, până când ne venea greu să spunem ce credem și ce știm. Cine suntem, de unde venim și încotro ne ducem sunt întrebări la care nimeni n-a găsit răspunsuri irefutabile, așa că noi nu ne complicam inutil existența.

Când simt nevoia să asemăn cu ceva revoluția sexuală de la începutul anilor nouăzeci, singura comparație care rezistă este aceea cu fisiunea nucleară. Pentru cei mai slabi la fizică, merge și tradiționala comparație de bar cu bila albă de la biliard. Toți eram bile albe. Fiecare ins părea o sursă de dezordine. Nu era unul care să nu aibă idei sau — mai grav — informații care păreau de o importanță colosală pentru viitorul omenirii. Un subiect despre care, de fapt, țărilor mici nu li se cere niciodată părerea. Iar noi eram niște oameni mici, într-o astfel de țară. Din acest punct de vedere, lucrurile nu s-au schimbat. Cât despre sex, acum se putea vorbi și — mai ales — se putea face altfel. Toți puștanii mergeau cu prezervative în buzunar la petreceri. Doar-doar. Puștoaicele păreau mai refractare la nou, astfel încât cele mai multe prezervative prindeau câte trei-patru spălări în buzunarul pentru bricheță al blugilor, apoi trebuiau, cu regret, aruncate. Unul dintre cele mai grele momente era atunci când trebuia să cumperi din nou. Revoluționari de operetă, intram și de cinci ori în aceeași farmacie până reușeam să ne învingem jena.

Femeile care înțeleseseră deja că sexul e o plăcere îl serveau acum mult mai des, pentru că dispăruse tirania lui bebe. Mult mai subtilă decât cea de Ceaușescu, teama de

un copil nedorit frigidizase femei din toate clasele sociale și maternitatea părea o povară, chiar o obligație, sub legile RSR. Acum totul era permis, inclusiv avortul. Ca orice lucru oarecum nou, în 1990 și 1991 s-a abuzat de această metodă, ginecologii fiind mai solicitați decât stomatologii.

Continuam să creștem odată cu țara. Bunăstarea părea să însemne acum un video și abonament la un centru de închirieri. Dacă pirateria ar fi fost băutură, România ar fi avut sânge în alcool. Nimic nu era legal. Și nici ilegal. De vreme ce robinetul legilor nu exista. Și nici nu avea să existe până nu s-au îmbogățit elefanții. Și o mână de îndrăzneți pe lângă. Filmele Made in Hollywood deveniseră mai influente decât profesorii și părinții noștri. Situație care acum nu mai pare nimănui anormală. Ele au introdus: ideea de gașcă de cartier, conceptul de om de afaceri fără scrupule, modelul justițiarului cu pușcă, artele marțiale de larg consum vorbite în engleză, isteria țâțelor măsura D și cultul pentru propriul corp.

Toate aveau să fie devastatoare pentru generația mea, care le-a încasat în plină figură. Până la ultimul om, toți am devenit găști mai mult sau mai puțin justițiare, practicante de arte marțiale și sensibile la D-țâțe. Pentru că „răufăcătorii" erau rari, ne băteam pentru supremații stupide. Cum ar fi cea a unui stil de luptă asupra altuia, lucru ridicol, de vreme ce nimeni nu avea mai mult de șase luni de antrenament. Tot căutând idealuri pentru care să luptăm, am ajuns la concluzia previzibilă că banii meritau atenția noastră. Chiar și cei care puneau înaintea banilor femeile ajungeau rapid la concluzia că totuși banii nu strică.

Înainte de '89, taică-meu dădea de băut la câte zece oameni în ziua de salariu. Mereu rămânea cu bani. Care, cel mai adesea, îi erau furați ulterior. La scurt timp după — în plină reformă? —, banii nu-i mai ajungeau nici pentru el. Ca principal semn al declinului, a început să o înșele pe mama cu femei din ce în ce mai urâte. Acestea fiind datele, am

început să muncesc de timpuriu. Primul loc de muncă oarecum remunerat a fost la o televizune prin cablu. Primul meu salariu? Exact cât un bilet la Phoenix. Cumpărat complet aiurea, pentru că am reuşit să aranjez un interviu cu Nicu Covaci şi am intrat gratis. Cu biletul aş fi putut bucura pe cineva, dar nimeni nu părea să merite. Baniciu părăsise grupul. Ţăndărică era inabordabil. Nicu era răguşit şi bea litri de ceai. L-am întrebat de ce a plecat Baniciu şi interviul s-a terminat mai repede. Eram, până la urma urmei, doar un mucos care obţinuse interviul pentru că vorbea bine la telefon. Nu ne-au dat voie să filmăm concertul, dar noi am făcut-o. „Pe genunchi". Dumnezeul rockerilor bătrâni ne-a atras subtil atenţia desincronizând sunetul. Am remasterat caseta, dar n-am difuzat decât interviul. La concert, avusesem o revelaţie: femeile trebuiau să fie sălbatice, pletoase şi să poarte direct peste sâni tricouri cu Sepultura. Ca să le atrag, mi-am tăiat singura pereche de blugi şi mi-am lăsat părul să crească. Succesul acestui gest necugetat a fost destul de modest. Toată lumea folosea expresia „Nu fi copac!". Cel mai bun prieten al meu continua să fie o femeie. Folosesc cuvântul „femeie" în deplină cunoştinţă de cauză, pentru că se maturiza cu altă viteză. Trăia mai repede. Cu fiecare poveste pe care mi-o spunea, respectul meu pentru femeie devenea o instituţie. Nu diavol, nu înger, doar o femeie din carne şi sânge fierbinte care m-a învăţat să le iubesc pe toate. Aşa cum era de aşteptat, revoluţia sexuală a anilor nouăzeci s-a încheiat pentru ea printr-o căsătorie începută foarte bine şi de care acum nu mai ştiu nimic. Pentru mine, în preajma acestui eveniment de-abia începea aventura. Cu un anunţ în ziar. Am mintit în CV şi am fost angajat DJ într-un club de pe litoral. Deşi eram un începător absolut, am reuşit să las altă impresie şi afacerea i-ar fi mers superb dacă pe patron nu l-ar fi furat toată lumea. Chiar şi aşa a fost destul de profitabil. Două zile şi două nopţi n-am dormit, învăţând de

unul singur cum să folosesc echipamentele pe care mă dădusem specialist. Era 1993 şi revoluţia sexuală începea — în sfârşit şi pentru mine. Totul s-a întâmplat pe „repede-înainte" şi, după trei luni la mare, nici maică-mea nu m-a mai recunoscut pe dinăuntru.

Oameni mai înţelepţi au observat demult că orice schimbare la nivelul societăţii se întâmplă ca o sumă de schimbări individuale. Fiecare e pe cont propriu. Aşa că mulţi au dezavuat, alţii i s-au împotrivit şi câţiva nici nu au observat revoluţia sexuală din anii '90, dar aceia nu sunt cititorii mei.

Actul al doilea

Maria citeşte o carte cu multe personaje, scrisă de un englez care i-a dedicat-o soţiei lui. Convinsă de engleza mea — doar am făcut o facultate —, mă întreabă cum se citesc numele personajelor, după care le silabiseşte tare şi clar, cu un uşor accent rusesc. La unul dintre nume oscilez între două variante. Nu mă priveşte cu reproş şi mă consolează: „Oricum, ăsta mai are puţin şi moare..."

Autorii de romane fluviu sunt oameni cu o slabă putere de sinteză. Pe de altă parte, marea majoritate au scris într-o vreme în care serialele TV nu existau. Acum există, iar maică-mea nu rata niciun episod din *Dallas*, *Lumini şi umbre*, *Linia maritimă Nu-Ştiu-Cum* şi — mai târziu — *Sclava Isaura*. În aceste pelicule, realizarea în iubire şi cea în afaceri merg mână-n mână, cei buni merge mai departe, răii o păţeşte şi mamele are ce discuta la serviciu. Sau la telefon. Totuşi, cred că nu-i bai că tinerii nu mai citesc. Cartea este numai un vehicul pentru idee, iar ideile pot fi searbede sau periculoase. Cele periculoase au uneori şansa să fie bine scrise. Ceea ce le face şi mai periculoase. Oricum, în opinia mea, ceea ce ar trebui să îngrijoreze este ierarhia ideilor. Nu a formatelor prin care ele pot fi transmise. Nimic nu se mai

poate măsura, nu-i niciun soclu nevandalizat şi nici vreunul în construcţie. Şi asta e tot atât de rău pe cât e de bine, pentru că supremaţia unei idei e perisabilă şi chiar aşa trebuie să fie, iar în dictatura unui format (aşa cum este şi cartea) răzbate gustul metalic de cuşcă. Dacă e să fim sinceri, cartea e ca o melodie scrisă. O partitură. Una dintre căile cele mai anevoioase atunci când vrei să guşti muzica. Notele trebuie interpretate, iar cititorul, ca un instrumentist cu mintea, are nevoie de ani de „studiu" înainte să le cânte cum trebuie. Iar pe lângă toată această muncă, mai are nevoie şi de un dram de talent. Aşa rămâne ideea închisă în cărămizi de gheaţă rânduite frumos pe poliţele unei biblioteci. Un iglu fără intrare. Un sanctuar inaccesibil plebei. Un misionar care nu ţine calea nimănui cu revelaţiile sale. Un mormânt.

Destui au spus că poezia trebuie meritată, lucru pe care nu-l neg. Pentru că sunt şi eu un snob. Aveţi însă grijă că şi frumuseţea e o formă de talent. Cum rămâne însă cu accesul la idee al celor care nu au avut niciodată o şansă? Ce le voi putea spune eu oamenilor care au încercat să încălzească pereţii igluului cu palmele, sperând să poată arunca o privire înăuntru? Ce le veţi spune voi cerşetorilor de pe trepte la ieşirea din templul interzis?

Cartea nu e decât un vehicul pentru idee, dar nu o maşină blindată, ci un taxi. Mai puţin spaţioasă decât un film, mai discretă decât un cântec şi mai puţin transpirată decât un bronz. Iar ideile, sâmburii ei de aur, sclipesc adesea şi în filme sau răsună melodios din tamburină. Aşa că nu-mi bat capul cu oamenii care nu citesc pentru că nu contează pe ce poartă intru în oraşul tău. Important e să fie deschisă.

Şi totuşi...

O femeie aplecată peste o carte. Minunată poză. Uneori, nimic mai mult, alteori, mai mult decât îi place unui bărbat să recunoască. Maria citeşte. Radu stă şi se uită neîndrăznind să distrugă o conexiune între două creiere, un flux nervos

care a tranzitat centrii responsabili cu limbajul ai autorului, care i-a mişcat mâna pe hârtie şi care mişcă acum un suflet de femeie cu ajutorul nervului optic îndrăgostit de conţinutul a 32 de coli de tipar. O relaţie de o intimitate totală. Sunt aproape gelos. Ce necrofilie intelectuală, să iubeşti un poet mort. Fiindcă e imposibil să iubeşti poezia unui om căruia nu-i faci loc în suflet. Mie îmi place şi Păunescu. E grav?

Maria citeşte, şi sânii, vârâţi unul într-altul, par să imite curbura cărţii. Două file din acelaşi roman, unite într-o elegantă legătură de piele fină pe care le contempli aşezate cuminţi în bibliotecă, alături de altele. La fel de frumoase.

Leu bătrân, respectul face cu greu faţă leoaicei tinere, pofta, care nu ştie decât comanda „aport!".

Liniştea de după se spulberă ca fumul ţigării din acelaşi moment al acţiunii: pereţi crăpaţi, tavan afumat, o vecină găteşte o musaca de cartofi de-ţi mută nasul din loc şi centrul atenţiei în stomac.

Stomacul se găseşte puţin mai sus de sex. Să însemne asta o evoluţie?

— Mi-e foame, Maria, ce-ai în frigider?

— Doar sticla de vin roşu de la tine...

Plecăm destul de repede şi ne întoarcem cu nişte cârnaţi. Proaspeţi.

Motanul ei a intrat în transă de la primele miasme descătuşate din cratiţă.

— Johnny, nu e voie!

Johnny nu cedează până nu primeşte câţiva centimetri. Maria nu s-ar mulţumi cu atât de puţini. Ironizez în gând suporterii iubirii platonice. O femeie fericită în pat găteşte altfel, nu are o privire de câine bătut atunci când vorbeşte cu prietenele, cântă, dansează, e întreagă.

Mâncăm şi zâmbim unul la altul. Burţile pline nu ne reţin mai mult de o jumătate de oră în pat. Sună telefonul.

E tatăl ei, a venit din orășelul de provincie ca să-și vadă fiica, „astăzi domn cu multă carte". O mângâi ca un puștan în vreme ce ea încearcă să poarte o discuție serioasă:

— Ești cu cineva, Măriuța?

— Sunt singură, telefonezi de la gară?

Numai tată de față să nu fii! O să ascult acasă Romica Puceanu: *Cine are față mare.*

Mai avem aproximativ o jumătate de oră. Realizăm cincinalul în patru ani și jumătate și la trei fix ies din apartamentul Mariei exact la timp ca să dau nas în nas cu taică-său care ieșea din lift. Eu îl știu din poze, așa că îl salut dintr-un reflex. E un moment destul de jenant. Ajuns în cabina ascensorului, îmi văd buza de jos mușcată destul de estetic, dar fără echivoc.

Autorului romanului după care s-a făcut *Fight Club* i-a venit ideea după ce l-au bătut doi mitocani de-ai lor. Dracu' mai știe ce-i bine să ți se întâmple și ce nu. Cum mi-a venit mie ideea cărții ăsteia? Păi bine, mă, cititorule, pe tine te interesează viața mea personală?

După ce îmi trece jena provocată de întâlnirea de câteva secunde cu tatăl a cărui față știți voi, încep să mă gândesc la norocul care a dat peste mine când m-am îndrăgostit de muzică și am simțit că trebuie să-i fac și pe alții să-mi asculte selecțiile. Poziția mea de DJ îmi va aduce

Puterea sexuală

a diferitelor meserii se poate recunoaşte după numărul de cuvinte care exprimă într-un târziu ideea de şef. Minim două. Manager programare şi strategie motivaţională; director resurse umane; coordonator dezvoltare-strategie; ofiţer relaţii cu presa. O funcţie bună, cu trei-patru nume, nu este însă totul. Pentru că întotdeauna va exista o meserie care impune respect şi trezeşte libidoul cu numai două iniţiale: DJ!

Nu neg că în alte state... mă scuzaţi... în ţări care chiar satisfac prin organizare ideea de stat, există şi tentaţia omului în uniformă. La noi, un poliţist cinstit câştigă în jur de 250 de euro pe lună, ceea ce favorizează o mentalitate de chelner. Mi-ar plăcea totuşi să vă spun ce frumos e ca un om care-şi face datoria să găsească acasă o nevastă frumoasă şi să înfrunte alte trei oferte pe zi. Doar că nici la ei nu aşa merg lucrurile. Uniformele atrag mai mult atunci când nu trebuie să le speli şi să le calci când soţul nu e acasă (şi asta se întâmplă mai tot timpul). Dar actorii şi muzicienii sunt altceva.

Şi DJ-ul e altceva, şi totuşi are parte de mai multă distracţie decât un actor sau un muzician. Pentru că nu e tot timpul protejat de malaci prea bine plătiţi şi nu e asaltat

mereu de sute de admiratoare. Așa cum o femeie este mai în siguranță goală într-o cameră cu 100 de bărbați decât îmbrăcată în prezența unuia singur, la fel muzicianul asaltat de 100 de femei are mai puține șanse să plece cu una acasă decât un DJ cu doar 10 oferte.

Vreți să vorbim despre

Palmares?

În amor este o contradicție în termeni. Sunt oameni care spun prietenilor: „am fost acolo" atunci când toată lumea remarcă o pereche de sâni. Varianta maxi a acestei vanități mitocănești este interviul în presă despre cum Nimeni a regulat o Vedetă. Să avem pardon. Sunt lucruri pe care un bărbat nu ar trebui să le popularizeze. Că de-aia se cheamă intimitate.

Oamenii de bun-simț sunt aceia care-ți împărtășesc convingerile. Nu mai știu cine a spus asta, dar mi se pare corect să nu mă credeți mai deștept decât sunt numai pentru că lecturile mele au fost altele. Ca atare, dacă nu sunteți de acord cu ce spun, faceți cartea cadou. Eventual, coșului de gunoi. Dacă sunteți, aflați despre mine că și eu vă iubesc. Și cred, ca și dumneavoastră, că deși un palmares de povestit cu alcool nu merită osteneala unei vieți, momentele de fericire meritá reținute și regurgitate din când în când, ca o hologramă în fața ochilor minții. Nu e un îndemn spre paseism, deși toți oamenii cu o viață suficient de lungă ajung mai devreme sau mai târziu acolo. Nu e nimic indecent în a realiza că poți privi înapoi și fără mânie, savurând din nou vibrația primului sărut. Chiar!... dacă sunteți singuri, încer-

cați să spuneți cu voce tare: „primul sărut". Ce copilăros sună! Dar pentru mulți dintre noi a fost o descărcare de energie pe care am uitat-o. Omul este ce-și aduce aminte că este (Nichita Stănescu).

Primul sărut nu e o chestie de palmares, ci un moment de fericire. Merită să închizi cartea aici și să-ți acorzi un minut ca să încerci să ți-l aduci aminte.

. . . . . .

Ai făcut asta?

Bun. Sunt fericit că, în loc să-ți povestesc eu, ți-ai povestit singur. Recunosc că am avut tentația să-ți scriu despre al meu, dar atunci s-ar fi dus pe apa Sâmbetei toată argumentația mea lapidară. Primul meu sărut a semănat izbitor cu al dumneavoastră.

Cât despre palmares, dacă totuși credeți că există, cum se ține scorul? Numărăm relațiile? Orgasmele? Telefoanele disperate? Florile și lumânările? Insolitul locurilor? Frumusețea în ochii lumii? Tragi o linie și dacă-ți dă cu plus ești fericit? Ai nevoie de hârtie, pix și o formulă de calcul ca să-ți dai seama dacă ești mulțumit de viața ta? Nu cred că ne trebuie vreun test din reviste ca să aflăm dacă suntem sau nu fericiți.

Fericirea

e o

atitudine.

Teoria asta se verifică în destule situații. Una dintre cele mai clare s-a întâmplat chiar pe strada mea, unde o femeie angajată la salubrizare se întreținea (numai zâmbet) cu un posesor de Trabant. Femeia își sprijinise cu nonșalanță măturoiul de mașina nemțească, fapt care nu deranja pe nimeni. Se sorbeau din ochi. Și păreau extreeeeeeeem de fericiți. Desigur, unii vor spune că erau „fericiți în prostia

lor". Bine-bine, da' erau? Ce mai contează cauza? Ignoranța înseamnă fericire? Uneori. Partea proastă cu ignoranța este că e ușor perisabilă și, odată pierdută, nu se mai întoarce. Mergând mai departe pe firul logic al povestirii, riscăm să stricăm totul. Pentru că se prea poate să fie adevărat ca gândurile celor doi, transpuse în limba vorbită, să fie extrem de greu de publicat. Noi am încerca, totuși, dacă am avea insolența (poate și ignoranța) să credem că putem deduce ce gândește o fată din țigănie, când se întâlnește cu ibovnicul motorizat.

Căutarea fericirii *este* cea mai comună îndeletnicire umană. Călugărul care se înfometează-n stâncă și adolescentul care merge la bordel sunt în căutarea aceluiași lucru. Fericirea ca stare de bine. Nirvana. Raiul. Momentul ejaculării. Ovațiile unui stadion. Strigătul neomenesc din momentul victoriei. Lacrimile de bucurie. Te iubesc.

Ludicul guvernează fără niciun scop anume, disimulat în cele mai înălțătoare porniri și în cele mai josnice instincte. Jumătate din lumea noastră se sprijină pe Carbon și arde încercând să lumineze drumul spre fericire. Până la urmă, o utopie. Și asta nu din cauză că fericirea n-ar exista, ci pentru că e instabilă. Iar noi o visăm altfel, fără să acceptăm prea ușor că nu condițiile care au produs-o se schimbă, ci noi ne modificăm tot timpul percepția. Cei instabili suntem noi, dovadă că la un moment dat murim toți. Ceea ce este, totuși, un act de dreptate.

Fericirea nu este o anomalie și la ea se poate ajunge pe mai multe căi. Cele mai cunoscute sunt cea mai ușoară și cea mai grea. Dacă ai înțeles enunțul de mai sus, înseamnă că pe cea mai ușoară, ignoranța, tocmai ai ratat-o. Nu-ți mai rămâne decât să înveți cum să-ți construiești și să-ți mențiii fericirea. N-are nicio legătură cu sfincterul care te ajută să-ți amâni ejacularea. Nici cu metodele de păstrat bărbatul perfect pe care ți le vântură prin fața ochilor revistele pentru femei.

De fiecare dată când cineva îţi dă reţete de preparat fericirea trebuie să fii sceptic. Dacă opreşti lectura aici, e un semn cert că ai înţeles ceva. Dacă o continui, e la fel de bine. Pentru că nu poţi lua decizii corecte fără un minim de informaţie. Desigur, există hazardul, dar şi el este supus unor reguli. Lumea e un camion dat cu vopsea termosensibilă. În funcţie de condiţiile atmosferice şi de unghiul din care e luminat, el poate să pară: dric, maşina poştei, camion Coca-Cola, imperialist american, ruşii în Cehoslovacia, jucărie, loc de muncă.

Eu vă recomand poziţia a şaptea.

Şi, ca la yoga, o mantră simplă. Repetaţi după mine: „Pământul nu s-a născut acum 1 milioane de ani. Lumea are exact vârsta mea. Toţi învaţă odată cu mine, cresc în ritmul meu, dar moare fiecare la timpul lui. Când voi închide eu ochii, lumea se va sfârşi. Când i-am deschis, de-abia aduceau mobila. Pot fi alfa sau omega la fel de bine. Dar aleg să fiu alfa. La mine acasă, sunt stat în stat. Pot să-mi botez garsoniera imperiul Popescu, Georgescu sau Constantinescu. Câinele meu nu se va mulţumi cu titlul de senator. Mâţa are oricum stat în statul meu. Sunt liniştit şi fericit pentru că posed cea mai grozavă maşină asamblată vreodată: corpul meu tânăr, cu rodajul abia făcut."

Queen — Don't Stop Me Now.

*
* *

Ies în oraş şi mă opresc la chioşcul de ziare din colţ. Azi m-au sunat de la radio să-mi spună să mai vin. O adevărată lege a lui Murphy oarecum pe dos: primeşti preaviz şi — în loc să rămâi fără slujbă — ajungi să ai două. Probabil că şi atunci când va fi să le pierd... tot împreună...

Cert e că n-am comentat şi, după o noapte dificilă în club, mă îndrept spre un mijloc de transport în comun care

mă va purta spre o zi, la fel de dificilă, la radio. În drum, trei tonete cu ziare. Ştirile din ziarele de azi sunt alea de ieri de la TV. Aşa că niciun cotidian „serios" nu mă interesează câtuşi de puţin. Poate unul neserios. Zău dacă are vreun haz să-ţi faci abonament la *Caţavencu* sau *Dilema*. Să te privezi de satisfacţia de a le cumpăra mereu de la altă tarabă, după o privire dispreţuitoare în direcţia hebdomadarelor populare. Să te salute tarabagiii respectuos cu „dom' profesor", iar tu să laşi, preocupat, restul.

Dar toate astea au să se sfârşească într-o bună zi.

Cei care pot, pleacă, cei care nu pot, îi învaţă pe alţii cum să plece, iar cei care nu pot nici asta, conduc.

E atât de mică ţara şi e plin de ciori.

Puradeliada continuă, exodul, la fel. Minoritatea conlocuitoare devine înlocuitoare. În câţiva ani, ţara va fi populată de cretini, de cei care profită de pe urma lor şi de redactorii nevorbitori de engleză ai *Academiei Caţavencu*. Dar iată un prieten, cel mai flegmatic dintre posesorii de temperament. Îl iau tare:

— Gaftoi, tu ce crezi că vor femeile cu adevărat?

— Nu ştiu, nu mi-am pus niciodată problema.

Hai că-i tare! îmi zic în sinea mea proprie şi personală. Aşteptam amândoi tramvaiul, când văd la ultimul etaj al unui bloc o femeie între două vârste care scutură o faţă de masă la geam, cu ţâţele goale tresăltând în ritmul scuturatului. Un gest disperat?

Vine tramvaiul şi ne lansăm într-o discuţie la varice (nu prind niciodată loc la ora două) despre cât de frumoase sunt femeile în România şi dacă asta este o manifestare a legii compensaţiei. Ajungem la destinaţie după ce am mai epuizat vreo trei subiecte la fel de eterice la numai câţiva metri de nişte precupeţe care put îngrozitor şi de un grup de ţigani care vorbesc tare şi se bat peste coapse la fiecare hohot de râs. Colorâm cu regretul lipsei unei arme de foc. Acestea

sunt cele două ipostaze în care mă văd cel mai des: un Dumnezeu cu pușcă, profund social și categoric sau un demon pitic și albastru agățat de fustă, savurând în egală măsură cele două capitulări: a trupului și a sufletului, până la urmă cea mai atractivă posesiune rămâne omul. Să ai omul tău/oamenii tăi cărora să le poruncești să vină — să plece, să-ți facă masaj sau pantofii, să râdă sau să plângă după toanele tale. Aproape toți ne dorim să fim oameni buni, dar biologicul bate ideologicul și nu poți fi altceva decât ești numai scurte perioade de timp. Cum nu cred să împușc pe cineva vreodată, decid să-mi iau mașină.

Termometrele din centru arătau cu trei grade Celsius mai mult decât alea de la mine din cartier. Probabil ca să justifice prețurile apartamentelor din zonă. La radio, aflăm ultimele știri de la colegii mai devreme sculători decât noi. Cea mai odioasă este despre o fată care a fost violată de tat-su la aniversarea a 15 ani. Asta înseamnă că de ziua ei a primit cadou o pulă. Desigur că e o știre care face audiență, așa că o vom relua și la buletinul de șase unde face echipă cu două accidente auto cu victime omenești și cu o babă de 72 de ani care s-a urcat pe o macara și a amenințat că se aruncă.

În toată mocirla asta, ajungi să te întrebi cine ești tu să scrii despre a doua pulsiune esențială a firii?

Autoportret

Gotan Project — Celos.

Mă numesc Radu şi mă cred deştept.

Faptul că vă scriu din România vine să contrazică acest lucru. Faptul că mă citiţi în România ar trebui să vă dea de gândit, iar pe mine mă linişteşte puţin.

Sunt heterosexual, dar populaţia planetei numără şase miliarde, aşa că nu mai are nicio importanţă dacă mă reproduc sau nu.

Scriu.

Vreau să vând încă din timpul vieţii, ca să nu fiu tentat să mă urc pe macarale.

Sunt neîndemânatic şi s-ar putea să cad.

Recunosc că e foarte greu să fii haios în mod voluntar şi că nu ştiu prea clar cum trebuie să arate textele umoristice, dar mi-ar prinde bine banii.

Deşi n-am fost onorat cu un diagnostic, cred că ar trebui organizate pelerinaje la spitalele de nebuni, aceste biserici în care se fluieră continuu. Acolo găseşti adevăruri spuse pe şleau, verzi în faţă ca merele, şi durata enormă a internărilor te face să crezi că medicii şi pacienţii, într-o înţelegere stranie,

respinge nebunia lumii de afară, scârbiți fiind de unicitatea și previzibilitatea ei.

Și ce partide de șah geniale se joacă „la nebuni"...

Cum?... ăsta nu e autoportret?

Mă scuzați. Am uitat să-mi iau medicamentele.

Placebo — Meds.

Ce este aceea voaierism intelectual şi dacă el există

Ocazia de a trage cu urechea te face să descoperi ce plăcut poate să fie un lucru pe care, oficial, îl deteşti. Senzaţia că vei pătrunde mai mult o persoană în două minute de tras cu urechea decât în doi ani de discuţii de salon şi faptul că spionajul e o formă de divertisment te determină să speculezi şansa. Vorba ceea: care e diferenţa dintre vină şi păcat? E o vină să te culci cu nevasta altuia, dar ar fi păcat să pierzi ocazia.

Ispita a luat forma unui studio transformat în „sală de colocviu" de patru femei la ora cafelei. Pe monitorul din faţa mea le văd clar: o economistă blondă, a cărei privire semeaţă lasă să se întrevadă o pilă semeaţă, o roşcată mică (nouă) şi două brunete nostime care fac o echipă gen Chip şi Dale la departamentul „vânzări". Un singur buton apăsat şi toată conversaţia îmi năvăleşte în boxe. Jenat, le decuplez şi-mi pun casca. Sper la destul de puţin de la acest delict, dar conversaţia pare să merite — din două-trei cuvinte reiese că vorbesc despre începuturi. Zâmbesc auzind vârstele la care au încercat prima oară. Roşcata la vreo 15, blonda un an mai

devreme, Chip şi Dale la 13! Nu-mi cred urechilor! Explicaţia lor este chiar mai şocantă decât vârsta — au început atunci pentru că toate prietenele lor erau iniţiate şi nu voiau să pară tolomace. Cea mică şi roşie are un defect la un canin şi camera de supraveghere o vede cum zâmbeşte strâmb ca să-l ascundă. Le spune celorlalte că pleca de acasă cu o oglindă, o cutie de chibrituri şi două-trei ţigări pe care le fuma într-o pădurice din apropierea oraşului ei natal, uitându-se tot timpul în oglindă să vadă cum îi stă. Realizez că e vorba despre începuturile lor într-ale fumatului şi mă liniştesc. Până la urmă, despre ce ar fi putut discuta patru femei la o cafea...

Chiar dacă nu am aflat picanterii, povestea roşcatei mi-a plăcut. În lift, am studiat-o cu atenţie profitând de faptul că în ascensoare toată lumea priveşte în sus sau spre vârfurile pantofilor. Câteodată, mi se pare că liftul este cel mai jenant loc de pe planetă. Nu e roşcată naturală şi s-a vopsit ca să pară mai rea şi mai sigură pe ea. Sunt convins. Îi fac semn să iasă înaintea noastră şi nu pot să nu remarc cât e de suplă şi ce frumos, dar fără emfază, merge. Merge însă spre o maşină a cărei portieră îi este deschisă de un tânăr efeb — zburător cu negre plete — şi aproape că nu mai contează că maşina e o Dacia 1100 (nici nu ştiam că mai există în circulaţie asemenea relicve). Ea zâmbeşte larg, neascunzându-şi nici pe departe caninul ieşit maliţios de sub buză. Înţelegi dintr-o privire că faţă de el nu-şi ascunde nici defectul dentar, nici sufletul, şi mai ştiu că ea nu are nevoie de această carte.

Lipsa lor evidentă de mijloace m-a determinat să merg în marginea mea de Bucureşti cu ochii deschişi altfel. Căutam frumosul printre adidaşi chinezeşti, emoţia sub minijupa turcească şi dorinţa de iubire ascunsă sub mitocănii de-ale noastre. Simţeam că am redescoperit şi înţeles

Dragostea de cartier

Există şi s-a arătat nouă. Ea face din hoţi taţi model, din copii teribili oameni care ajută doamna să coboare din troleibuzul împuţit şi transformă mardeiaşii în oameni serioşi.

Make love not war!

Desigur, altfel arăta dragostea de cartier în comunism şi altfel este ea la vedere acum, dar la pipăit şi la gust e la fel. Avem fete care întârzie în holul blocului cu băieţi pe care mamele îi numesc invariabil golani, deşi la vârsta pubertăţii s-au lăsat mângâiate tot în scări de bloc sau la portiţă (echivalentul rural al scării de bloc). Avem masculi în devenire care ajung acasă superexcitaţi de ceea ce îşi imaginează a fi o cucerire a lor, când e foarte posibil să fie invers. Avem atunci certuri, prăpăstii între generaţii, veselă spartă, ochi umflaţi ca la ursul panda, discoteci, violuri cu perversiuni şi comportamentul favorizant al victimei, căsătorii cu burta la gură, dar şi atâta emoţie, nu-i aşa?...

Într-un bloc mizerabil din cartierul . . . . . (umpleţi spaţiile goale din carte cu oameni, locuri, fapte din viaţa voastră), subsemnatul şi-a găsit iubirea studenţească.

Nu era tocmai legal și nici înstărită sau măcar liberă nu era. Soțul era dus la meci cu „băieții", așa că trebuia să știm cât e scorul în permanență pentru că, dacă Dinamo încasa mai mult de două goluri în primele 20 de minute, „câinele până la moarte" se întorcea, cu coada atârnând jalnic între picioare, acasă.

Să faci dragoste în aceeași cameră cu un radio acordat pe „Fotbal minut cu minut" este o reală provocare și capătă dimensiunea unei experiențe de viață când sesizezi stranii „potriviri" cu „situația din teren". Mulți oameni au impresia că toate cuvintele Bibliei le sunt adresate în mod expres, eu am avut această revelație pe un comentariu al lui Ilie Dobre: o mână prin părul ei — *mișcare de învăluire a studenților bucureșteni*; o alta strecurată sub bluză, spre sânul cu inima — *pătrundere pe extrema stângă*; atingerea unei coapse — *impetuoasă acțiune de atac*, o mână care mă respinge — *henț* sau *ofsaid*.

Natura și iubirea la Constantinescu?

Sună telefonul. E sor-sa — „*Dăm legătura pe un alt stadion*". O ține câteva minute de vorbă — *puțină publicitate*. Revine amuzată în pat și soarbe cu nesaț din vinul roșu pe care l-am adus — „*Mai curat și mai ușor/Cu așa un ajutor/ Mister Proper*".

Ea cedează în a doua repriză — *studenții deschid scorul*; ratăm un posibil orgasm simultan — *mingea nu se mai întoarce de la peluza cu sărăntoci*; sună soțul ei: „Într-o jumătate de oră ajung acasă, să fie masa caldă" — *cartonaș roșu*.

Sunt totuși fericit, așa că, în ciuda jenei financiare, iau un taxi. La radio, *studenții bucureșteni fac turul de onoare al stadionului. Anul ăsta au promovat în divizia A și reușesc un rezultat deosebit*. Drace! Și eu care mai am două examene...

*
* *

Şi acum tot în cartier locuiesc. Nu sunt destul de „dinamic" ca să reuşesc în viaţă şi nici adaptabil îndeajuns ca să mă mulţumesc cu ce am.

Intru în bloc ocolind un nene burtos căruia îi dau pla bună ziua. Este unul dintre mulţii moşulici care n-au făcut nimic altceva decât să bea toată viaţa. Acum este administrator sau preşedinte de bloc. Pe scara noastră, cam toţi au îmbătrânit şi toţi sunt câte ceva. Iată un gen de reuşită la care nu aspir.

Deşi în orice stat civilizat oricare dintre cele două joburi ale mele ar fi suficient pentru o viaţă de „middle-class pig", la noi e altfel. Ca să mai fac rost de bani, m-am decis să dau meditaţii la engleză. Un fel de „part-time". Sau „last" în loc de „part", că sigur în acest mod nu o să mai am timp nici să mor. E o soluţie stupidă de om care a terminat filologia. Nu cred că e o idee prea bună pentru că sunt coleric, deci răbdarea nu e punctul meu forte. Dacă am aşa ceva.

Dave Gahan, de la Depeche Mode, îmi şopteşte în cască: *„I'm not renown for my patience/I'm not renown for my restraints."*

Păi, cam aşa e. Sună telefonul.

Este o ea de 18 ani, ultimul an de liceu, care vrea să ştie dacă mai poate da bacul la engleză. Categoric că poate.

Vrea să ştie dacă-l mai şi ia. O rog să vorbim două-trei fraze în engleză, convins că o să-mi dau seama. Îmi dau. Aş putea să-i spun că da, „dar cu multă muncă şi meditaţii frecvente"... Nu pot s-o mint în halul ăsta. O sfătuiesc să dea bacul la sport şi închid.

Dave: *„...known for my angeeeer..."*

În mai puţin de un minut, sună din nou:

— Îmi place stilul dumneavoastră direct. Haideți să vedem totuși ce iese.

— Eu nu lucrez pe mai puțin de 200. Aveți multe goluri și a mai rămas foarte puțin timp... Până la urmă cedez.

În tramvai însă îmi aduc aminte de una dintre prietenele mele din facultate. Din facultatea mea, că ea nu intrase. Preda engleza la Băicoi, la un liceu, deși avea doar liceul, și pe acela terminat de curând. Lipsa de cadre...

Era blondă, avea ochi albaștri și sâni pentru toate visurile copiilor din oraș. Într-o zi, mi-a povestit de prima și ultima ei încercare de a da meditații: Băiatul „de instruit" era din a XII-a. Nu era dintre elevii ei, dar tot liceul o remarcase, inclusiv taică-său într-una din rarele lui vizite la școală. Când ea și-a dat seama că cei doi plănuiseră să i-o tragă, era mult prea târziu. De atunci nu suporta să o atingă niciun bărbat în perioada menstruației.

Instinctiv, mi-am strâns genunchii, de parcă m-ar fi așteptat o femeie „titanică", gata să mă silească la plăceri carnale și — mai grav — să mă plătească după aceea cu 200 de mii, tariful pentru o ședință.

Mi-a deschis ușa o fată urâțică și nedefinitivată, dar slabă. Am răsuflat ușurat. Mă puteam, la o adică, apăra...

Lecția a fost o plăcere, deși am stat cam mult să o învăț cum se pronunță corect grupul „th". Fata „se mișca bine", prindea totul repede și pentru nimic în lume nu înțelegeam de ce are atâtea necunoscute. M-am simțit și prost când mi-a dat banii.

Mama ei a ținut morțiș să discute cu mine. M-am așezat nu tocmai comod într-un fotoliu de piele enorm. Toată casa arăta bine, soțul ei era mahăr în patronatul cărnii, iar fata lui îi zicea „rechinul".

Priveam rafturile impecabile ale bibliotecii și mă gândeam că aș putea inventa o nouă meserie: cititor în cărți, în cotoare de cărți, mai exact. Ar fi o știință exactă, un fel de

psihologie. Mă uit la cum sunt așezate; îmi dau seama dacă sunt citite; dacă sunt colecții întregi; și dau verdicte destul de categorice: multe cărți de dragoste siropoase: femeie proastă; cărți polițiste în exces: bărbat imatur; volume de artă și cărți îmbrăcate în piele mirosind puternic a Pronto-antipraf: snob. Cam asta vedeam aici. Erau multe cărți pe care nu le găseai în librării pe vremea lui Ceaușescu, pe care mi le-am dorit mult în anii de facultate și pe care șefii de sală și gestionarii de la gostat le cumpărau pe sub mână pentru că arătau bine în bibliotecă. *Istoria literaturii române vechi* de Cartojan nu părea atinsă.

— Remarcabilă colecție, doamnă X. Am început timid o conversație...

— Și unde spuneați că predați? Hait! Nu spusesem, pentru că nu predam nicăieri. Asta dă prost. Așa că mi-am luat o înfățișare blazată și am trântit-o: Lucrez la radio și predau engleză din pasiune. Nu lucrez cu oricine, aleg numai copii dotați... A roșit de plăcere, înfățișarea severă a dispărut și s-a așezat picior peste picior, dezvelind câte ceva din calitățile sufletești care au făcut-o soție de „șmecher":

— Domnule Constantinescu...

— Radu, o corectez cu prietenos...

— Maria este fata mea dintr-o căsătorie anterioară. E dificil pentru ea să crească cu un tată vitreg, chiar dacă soțul meu îi face orice poftă. Știți, el este un om de afaceri foarte ocupat, nu vine pe acasă zile și nopți la rând, nici pentru mine nu este ușor...

Nu puteam rata ocazia de a mă simți egalul lui X, cel cu fabrica de mezeluri și limuzină, așa că m-am oferit să o învăț și pe mamă cum se pronunță corect grupul de consoane „th", cu limba între dinți — opțional ai tăi. Voiam să fiu un X mai mic. Un x.

Pentru bărbați, sexul are ceva în comun cu războiul. Mă simțeam Penes Curcanul pe redută. Reduta se împotrivea

molatic, atât cât să „dea bine" şi să creeze impresia că eu profit de lipsa lui X-Paşa cel Groaznic. Din studenţie nu mai încercasem sentimentul acesta de dorinţă amestecată cu teamă, mă şi vedeam imobilizat de doi bodyguarzi imenşi şi hăcuit ca nefericitul din *Dulcea pasăre a tinereţii*. Fata era undeva în apartamentul imens, dar nu atât de mare încât ţipetele să nu se audă. Vorba lui Kundera, mă încerca „litost" — un fel de jenă combinată cu dorinţa de a face un rău care să te facă să pari mai puţin fraier. Am început să o lovesc, să o muşc... normal că asta a sporit plăcerea ei şi litost-ul meu.

Nu mă mai simţeam deloc cuceritorul, ci, după cum se mişca mama elevei, mă gândeam total debusolat câte asemenea „şedinţe" mai făcusc. Cu profesorii de tenis, pian sau bune maniere. Gânditul în timpul sexului dăunează fermităţii. Nu-l recomand chiar deloc. Ce recomand totuşi e gânditul înainte. Dar pentru asta era deja prea târziu.

Când fata a intrat în cameră cu o carafă aburită plină cu apă de la frigider am încremenit amândoi, în poziţia stupidă a condamnaţilor la moarte, faţă-n faţă cu plutonul, când răsună comanda „Foc!".

În cazul nostru, comanda ar fi fost „Apă!".

A aruncat-o toată pe noi, de parcă am fi fost nişte canişi cretini pe care bătul nu-i poate convinge să stea cuminţi în perioada căldurilor, apoi a ieşit fără niciun cuvânt. De la apa rece, am simţit cum mă apucă un fel de lumbago... Sunt momente în care, dacă ai un strop de demnitate, te sinucizi.

Dacă totuşi n-o faci în timp util, întocmai ca o supă, sentimentul se răceşte. Rămâne numai un gând de revanşă, combinat cu jena că te-a văzut, de acolo din ceruri, prin mai multe straturi de beton şi covoare persane, Doamne-Doamne şi — Doamne fereşte! — mama ta sau vreo altă rudă moartă de curând.

Revanşa pe care ţi-o doreşti nu se centrează corect. Ai greşit în plan sentimental? — sentimentul de revanşă vrea casă şi maşină 4×4; ai dat-o în bară la serviciu? — vrei pe cineva care să te iubească; ai greşit cu ambele? — te apucă un chef nebun să faci pace cu Dumnezeu.

Eu voiam bani. Mulţi.

Din meditaţii era clar că n-o să-i fac niciodată. Să mă apuc de afaceri? N-am bani nici de taxe. Nu ştiu să fur... Dar dacă aş avea o idee bună de tot? (Iar începi!) Tramvaiul continuă să mă legene ca un lift pe orizontală şi mai e mult până la etajul casei mele. O bere mi se prelinge încet din ochi în picioare. Dacă aş fi mai bătrân şi aş avea probleme cu vezica ar putea să mi se prelingă *pe* picioare. Mă văd deodată într-o limuzină enormă cât tramvaiul. Probabil din cauză că nu am fost niciodată într-o limuzină, îmi imaginez şoferul ca pe un vatman şi scaunele de piele dispuse ca-n tramvai. Din loc în loc, în limuzina mea sunt bare de care să te ţii, aparate de taxat şi abţibilduri lipite pe canapele. Pe locul din faţa mea, în lemnul de cedru iranian, cineva a scrijelit familiarul „Muie Steaua!". Din când în când, limuzina opreşte în staţii. Businessmeni cu paporniţe, duhnind a Hugo Boss şi a ceapă îmi fac prietenește cu mâna. Sunt cineva. Am tot ce poate un om să dorească.

La prima staţie, urcă doi hoţi în costume Giorgio Armani. Oamenii de afaceri cu genţi de voiaj din piele de crocodil se fac că nu observă cum cei doi le golesc buzunarele cerându-şi mereu scuze. O precupeaţă scoate un lingou din traistă, îi rupe un colţ şi-i spune micului cerşetor apărut ca din pământ: Zi bogdaproste! Acesta refuză puţin jenat şi-l aruncă la câine.

Deja a început să se aglomereze. Oamenii se înjură cu demnitate şi îşi adresează îndemnuri de genul: „Ia-ţi, bă, maşină mică" sau „Mai sus de la scară". Nimeni nu transpiră, pentru că aerul condiţionat funcţionează perfect. Toate sistemele au comandă vocală: „Fiţi vă rog amabil şi deschideţi geamul"; „E curent în spate"; „Nu deschideţi uşa şi la stop?"

Toți colegii mei, intelectualii, au coborât normal. Eu m-am trezit azvârlit din elegantul autovehicul ca-n filmele cu mafia. Probabil, pentru un plus de adrenalină.

E fantastic ce grădină mare am!

Mai mulți tineri au ieșit la tenis cu piciorul (lab-tenis cum îi spun eu). Sunt mai mult în chiloți, și brusc îmi vine o idee. De afaceri, dumneavoastră la ce v-ați gândit? Vreau să fac o linie de lenjerie intimă cu mesaje. Îmi și imaginez un slogan pentru chiloții bărbătești: „Lenjerie intimă în care poți să-ți bagi pula!" REMARCABIL!

Și ce mesaje aș mai scrie! Numai pentru intelectuali! De ambele sexe.

Pentru virginele care se păstrează din convingere, o să scriu pe bikini: NEC PLUS ULTRA; pentru cele greu de convins: PER ASPERA AD ASTRAM; pentru tinerele cu părul pubian încă indecis: PHILOSOPHUS NON FACIT BARBA!

Iar bărbații! Ce plăcere! Pentru cuceritori — VAE VICTIS! Pentru aventurieri — AUT CAESAR, AUT NIHIL! Pentru bătrâni — SIC TRANSIT GLORIA MUNDI!

Sunt acasă.

Cred că succesul deja mă obosește.

O să dorm puțin.

*
* *

Bine spălat și — pe cât posibil — bine îmbrăcat, dau fuga la serviciu. Mă rog, la unul dintre ele. Tot radioul era într-o tensiune de nedescris pentru că s-a interzis mâncatul pufuleților. Deși sunt pe „lista de transferuri", secretara mică mă întreabă ce părere am. Ei bine... despre acest subiect n-am niciuna. Poate vreți totuși o opinie despre sistemul nostru solar și despre oportunitatea ca oamenii să realizeze

că suntem niște furnici pe o bucată de piatră care se învârte bezmetic prin univers? Nu vreți.

Ce au în comun radiourile private cu sexul?

Sunt ușor de vândut, mai ales atunci când sunt „ușurele".

Un prieten spunea că asemănarea dintre emisie și poluție constă în faptul că uneori îți vine să-ți bagi pula în el de radio.

Radio Ga-Ga...

Gurile rele vor spune că, deși am vrut să scriu literatură, tot play-list mi-a ieșit. Apropo, de ce vorbim despre radio? Pentru că munca influențează libidoul. De cele mai multe ori, negativ. Nu toată lumea are însă șansa ca un coleg stresat să izbucnească spunând că din cauza boilor cu care lucrează e nevoit să muncească 14 ore pe zi și nu i se mai scoală. Aflu că soția lui e însărcinată și mă bucur că au rezolvat problema.

De ce sunt atât de sarcastic cu ceilalți? Din frustrare. Ca toți oamenii ai căror înaintași s-au descurcat mai bine, am preluat un băț de ștafetă cât o prăjină. Cu care e greu să alergi suta în 10 secunde.

Bunicul a avut bani, tata a fost șef de promoție la ASE, eu vreau să am o viață de familie fericită. Singura redută necucerită în familia noastră. Dar cum să începi?

Ca la radio: e bine să ai grijă cu cine faci echipă. Sunt de acord. Cum alegi însă este o cu totul altă poveste.

Mediul meu de viață este unul în care virginitatea se pierde foarte repede. Nici eu n-am făcut excepție, dar ceea ce însemna repede pe vremea aceea acum pare cam târziu... Atunci când mixezi într-un club, ai ocazia să studiezi tipologii, caractere, oameni de toată mâna pe care îi prinzi cu garda jos pentru că beau, sunt cel mai adesea cu ochii roată după un partener de sex și sunt decișI să se simtă bine. Aceasta este

Misiunea

lor. A *mea* e să îi ajut. Recunoştinţa vine cel mai adesea de la publicul feminin. Totuşi, misiunea mea capătă uneori dimensiuni apocaliptice: sunt un arhanghel al platanelor, vreau să fac dreptate muzicii în dauna unei părţi a publicului, vreau să aduc oiţele rătăcite înapoi la o percepţie mai romantică asupra dragostei şi să-i împuşc pe toţi bădăranii care le pişcă de fund.

Şi femeile au fantezii sexuale. Feminismul, de exemplu, este o fantezie sexuală: „femeia deasupra!"

Mare atenţie însă că sexul nu este comutativ. Bărbatul n-are ce căuta aplecat spre înainte cu mâinile pe perete. Şi nici dansând languros şi simulând orgasmul pe un ring de dans înconjurat de femei n-are ce căuta. Evident, publicul feminin din clubul în care tocmai am intrat nu e de aceeaşi părere.

Un puştan simpatic foc, cu părul dat însă cu prea mult gel şi cu un costum care nu pare din filmul ăsta mă conduce până la masa şefului. Sunt îmbrăcat „de război", aşa că nu trebuie să mai spun nimănui că sunt DJ, hainele mele strigă asta şi faptul că negrul predomină adaugă că sunt serios ca moartea. Jumătate din ceea ce sunt acum, aici, este atitudi-

nea. La radio, „meseria mea de bază", nu-s cine știe cine, dar aici luminile celor opt scannere parcă mă mângâie pe mine mai mult decât pe ceilalți atunci când trec precedat de un bodyguard care îmi face loc. Un subwoofer dudue precum cavaleria Apocalipsei și simt cum mă încarc cu energie: sunt Greuceanu! Zorro! Termifuckingnator seriile 1, 2 și 4! O blondă care sigur a băut prea mult sau a fumat mă prinde de mână:

— Ai lentile de contact sau sunt ochii tăi?

— Sunt ai mei, zic.

Puștiul în costum îi spune să se care pe un ton care mă face să-mi amintesc de ce voiam să trăiesc numai din scris. Numărul de striptease s-a încheiat. Trecem pe lângă niște colege de serviciu care se întorc îmbujorate din ringul unde s-au produs cipăndeii de Berceni. Mă observă și mă salută jenate. Le liniștesc cu un zâmbet care însemna de fapt că nu m-au interesat niciodată. Puțin lipsește să aibă parte de același tratament cu blonda. Intervin. Mă invită la masa lor. Sunt singure.

— Voi veni, dar am ceva de vorbit cu patronul...

Sunt acum la masă cu el și ascult o poliloghie care demonstrează că știe prea puțin despre ceea ce trebuie să fac. E un bădăran cu bani, cu un fiu complexat de personalitatea lui de tătuc și cu o prietenă mai tânără decât a mea. Flirtez cu ea fără ca el să se prindă. Sau să-i pese. Folosesc metoda care dă cel mai bine: o las să vorbească și mă prefac interesat. Dacă te uiți în gura ei, ai impresia că luptă pentru emanciparea femeii, dar prezența moșului cu bani distribuit abuziv în rolul amantului tânăr face ca ipocrizia să-i plesnească pe la colțuri și să-i cadă de pe față ca o mască lipită cu scotch. Apropo de scotch. Un picolo mă întreabă ce beau. White Russian. Nu știu să-l facă. Îl umilesc din toate pozițiile. Nu știe nici Black Russian, nici Absolutely Crushed și nici Dimple nu au. Lovitura de grație

i-o dau cu Wishful Thinking, despre care afirm că e un cocktail comun când eu știu că nu e. Un prieten de-al meu, barman și DJ, l-a inventat...

Destul cu figurile! Nu vreau să-i obosesc. Începem să ne târguim. Mai precis, el începe după ce-i spun care sunt condițiile mele. Îl ascult liniștit în timp ce-și vântură ghiulul prin fața mea și se vaită de bani. La mine nu ține: vreau și banii, și fata, dar nu spun decât:

— O să încerc să vă găsesc un alt DJ care să se mulțumească și cu mai puțin...

Îl văd că e gata să cedeze, dar telefonul mobil îi oferă un time-out. Iese, iar eu folosesc metoda Churchill generalizată și mi-o imaginez pe duduia decorativă care mi-a rămas — nu pe WC —, ci mai rău: cerându-i bani moșului după ce s-a spălat pe dinți. În scenariul meu, sexagenarul nu-i dă nimic. A mirosit-o că vrea să meargă la amantul ei latin din Buftea.

Mai vin două fufe la masa noastră. Asta nu-i imaginația mea... e realitatea și pute. Îmi plac femeile, dar promiscuitatea evidentă mă deranjează. Mai ales când e a altora. Nu-mi plac don-juanii. Nici mogulii. Asta pentru că mi-am dorit eu să fiu un don-juan mogul.

Fetele ratează o bună ocazie să tacă. Una dintre ele povestește că e studentă la ASE și că modelingul e doar un mijloc de a se întreține până la licență. Dacă n-aș fi terminat „literele" în șase ani (de trei ori anul patru), aș fi crezut-o. Fiecare curvă are o poveste de spus care să-i justifice ocupația „de moment".

Așa cum vă spuneam, misiunea mea devine alta și — pentru că moșul lor întârzie — mă pregătesc să mă arunc asupra celor trei oițe rătăcite cu artileria moralei. Fac paralele — evident inegale — cu prietena mea, o femeie de succes care n-a ajuns unde e cu sexul înainte; vorbesc despre demnitatea umană puțin cam tare, ca să acopăr muzica, și cu

puţin cam multă însufleţire pentru un ins care caută de lucru, în final, invoc apropierea morţii şi strig că e necesar să facem lucrurile pe care ni le dorim, fără compromisuri. Un ospătar aflat în apropiere vine alarmat să mă întrebe dacă s-a întâmplat ceva...

Patronul „între două vârste" (a treia şi a patra) revine înainte să arunc anatema asupra sânilor pe trei sferturi dezgoliţi. Aveam să aflu mult mai târziu că una dintre ele a crezut că voiam să le fac din vorbe, să le conving pe toate trei să se culce cu mine gratis. Ea s-a plâns moşului cu care tocmai negociasem un program relativ uşor şi bani buni, aşa că totul s-a dus pe apa Sâmbetei (apropo, sâmbătă urma să încep). Bogătaşul m-a informat asupra faptului că s-a răzgândit printr-un SMS! Un miliardar îmi scria un SMS de adio. La banii lui... Normal că m-a pufnit râsul, deşi pierdeam capital pe care deja contam şi de care aveam nevoie. Sunt şi eu o curvă, dar îmi rezerv dreptul de a selecta clientela.

Cititorii mai răi de gură vor spune că am greşit. Că nu m-am ales nici cu banii, nici cu fetele. Filosofia, chiar şi a sexului, este pentru aceia care nu sunt în stare de altceva! Recunoşti că te-ai gândit şi la asta? Bine... dar cine a „născut" această reuşită calomnie, mai ştii? Crezi că eu? Sau tu? Dacă tu eşti mama ei, ce caută la mine-n pagini? Le-ai plătit şi sunt ale tale acum? Dar ce te faci dacă e o carte troiană? Cu burta doldora de idei care aşteaptă noaptea ca să-ţi intre în creierul nepăzit? Eu, în locul tău, aş închide-o în sertar pentru orice eventualitate. Sau aş presa-o cu dulapul de haine. Oricum cheltuieşti mai mult pe cârpe decât pe hârtii...

Ca filolog, am citit câteva tâmpenii, iar ca autor e foarte posibil să fi scris destule. Cred însă că viziunea mea asupra lumii este corectă, lucru de care ştiu că sunteţi siguri la

rândul vostru. Ca fiecare. În aceste cazuri, nici nu există răspunsuri incorecte și răspunsuri greșite, de vreme ce fiecare om este centrul indiscutabil al lumii lui.

Nu chimia, biologia și fizica ne vor răspunde la întrebarea „Cine suntem de fapt?". Adevărul ne va fi relevat de combinatorică și a fost deja ghicit de mai multe ori. Chiar de către oameni care au folosit această ramură a matematicii instinctiv și inconștient.

Ceea ce numim „personalitatea noastră" este o colecție de idei ale altora. Suntem un puzzle. Semănăm cu un program de discotecă — suntem o selecție! Și încercăm tristețea unui DJ care vine la un *happening* cu 100 de CD-uri, dar niciunul din ele nu-i poartă numele.

La fel se întâmplă și cu dragostea. Cum o facem? Cum am învățat! Ce e jenant? Ce e excitant? *Read the fucking manual!*

I'll hit you like a truck/I'm gonna teach you how to fuck — Madonna — Erotica.

Privește înapoi fără mânie și mulțumește filmului porno văzut la 14 ani sau primului partener. Sau blestemă-l, pe el și calitatea proastă a imaginii... sau ghinionul de a fi nimerit un film porno nemțesc. Nemții știu să facă mașini și unelte, așa că în filmele lor erotice amanții par niște vidanjori conștiincioși, iar sexul oral e ca o demonstrație cu un nou tip de pompă aspiro-respingătoare. Francezii și italienii se descurcă mult mai bine. Dacă filmele erotice nemțești par cenzurate pe invers, adică lipsește orice scenă de normalitate, în cele italienești și franțuzești există uneori chiar și momente dedicate spălatului vaselor (ce-i drept, sună cineva la ușă foarte repede și acțiunea nu continuă prea mult...). Ai senzația că neamțul, așa cum e obișnuit, vrea să-ți ofere maximum de eficiență! 100% futai! Fără momente în care acțiunea să treneze!

Eu am început cu un asemenea film la 14 și n-am mai avut curaj să atac decisiv până la 17! Filmele astea inhibă și frigidizează, pentru că e greu de crezut că orice muritor nebăgat în priză o are de 30 de centimetri și regulează trei femei cam o oră și treizeci de minute fără pauză publicitară sau de țigară.

La francezi însă, am văzut chiar și pornoșaguri drăgutele, filmate alb negru (sau așa au fost piratate) și care beneficiau de o coloană sonoră interesantă. Nu, nu sunt chiar atât de ipocrit încât să spun că mă uit la filme porno pentru muzică, dar de obicei mă enervează atât de tare, încât închid sonorul de tot. Nu dau *mute*, că rămâne semnul ăla pe ecran și-mi strică meditația... Într-un alt film, italian de data asta, fata mergea pe stradă spre „client" și eu deja mă simțeam *„willing and able"*. *Able, not Abel*... Era ceva în femeia aceea, un fel de „zvâc", poate era mersul, sau decolteul nu prea adânc, sau cameramanul o iubea în secret... ceva din toate astea trebuie să fi fost, pentru că altfel nu se explică!

Sper să nu mă criticați pentru că mă uit la asemenea filme. Sincer, cam câte crime ați văzut de când vă uitați la televizor? Chiar și în cazul în care alegeți inofensivele filme cu detectivul Colombo, numărul crimelor îl depășește cu mult pe cel al actelor sexuale. În cazul lui Peter Falk, e de înțeles. Dar voi, oameni întregi la trup și chip, de ce să nu faceți pasul decisiv? De ce să nu fiți întregi la minte și la suflet. Oare chiar e normal să preferăm moartea sexului?

Na, că m-am încălzit iar în argumentații și nici n-am simțit când am ajuns acasă cu un taxi de la cea mai scumpă firmă din București (mi-am făcut ieșirea „in style"). Obrazul subțire se ține cu destul de multă cheltuială, îmi spun, și scot o sută de mii care abia acoperă „ceasul". Șoferul e nemulțumit, dar n-are timp să comenteze că sunt deja jos. Mercedesul greoi și negru ca o muscă de două tone se îndepărtează, iar eu sunt din nou în fața blocului gri, mare ca

o baleg㠠căcată de satelitul natural al Pământului, de care nu reușesc să mă îndepărtez de ani de zile. De bloc, nu de satelit. În fața scării, beau trei copii, n-au mai mult de 14 ani, au văzut filmul meu erotic la 10 și fumează de la 8. Altă generație. În patru-cinci ani, n-o să mai pot să mixez în cluburi. N-o să mai înțeleg deloc ce e cool pentru ei. Deja nu mai înțeleg. Se pare că mașina cu care am venit li se pare cool, pentru că de data asta mă salută. Imediat însă îmi cer țigări și realizez că ăsta era motivul „apropierii" dintre oameni.

— Nu fumez. Fumatul e un obicei social, iar eu nu sunt prea sociabil.

— Da' gagica aia de la cinci e prietena ta?

— Nu înțeleg ce legătură are...

— O să-nțelegi... pe aici i se spune „domnișoara fute-tot", dacă ieșeai și tu mai des la un tenis ca băieții ai fi știut mai devreme.

— Și tu ce crezi că aș fi făcut? Aș fi lăsat-o să-mi scape tocmai mie?

Deschid ușa și intru în bloc, lăsându-i într-o stupoare din care sper să nu iasă până mâine seară când ne vom întâlni, probabil, din nou. Puștanii din fața blocului se torpilau cu bere la litru amestecată cu vodcă ieftină, eu îmi deschid barul și scot o sticlă de whisky vechi de 12 ani, pe care o consider a fi răsplata pentru cât de mult iubesc muzica și pentru cât de tare urăsc industria muzicală de larg consum. *Je suis un connaisseur*... eu înțeleg de ce le plac lor piesele pe care eu le urăsc. Aș vrea să-i ajut, dar Freud zice că la 14 ani psihicul e pe deplin format, deci imposibil de influențat într-o manieră categorică. Aș vrea să le pot spune câte ceva despre ceea ce consider eu valoare și chiar îmi fac un speech imaginar:

Pe *John Lennon — Imagine*...

— Ce-ar fi dacă mâine ne-am trezi cu toții cu gânduri mai bune? Nu avem nevoie de un plus tehnologic, deja avem

destul... avem nevoie de dragoste. Voi, băieții de cartier, ați înțeles că în gașcă sunteți mai puternici... e un prim pas... imaginați-vă omenirea ca pe o gașcă sudată! O gașcă de șase miliarde de oameni. Șase miliarde de prieteni. Desigur, dacă toți îți sunt prieteni, ar fi practic imposibil să găsești pe cineva căruia să-i furi telefonul. Sau să-i iei banii de pachet pentru că e mai mic. Sau să-i violezi prietena. Dar problemele astea s-ar putea rezolva dacă toți am învăța cum să facem dragoste! Nu sex aseptic, dar nici viol în grup. Sunt o mulțime de lucruri între extreme: cătușe, parcuri, marea noaptea, 69, șampanie pe tâțe, înghețată unde-i e greu voinicului, flori, căluș, sare de baie, ulei parfumat, balconul, muzica lui Barry White, mușcături, țipete, podeaua, din nou flori, baba-oarba, lumânări parfumate, zgârieturi adânci, ruj, lenjerie de unică folosință, masa din bucătărie, ciorapi cu bandă adezivă, whisky, Kid Loco, „ferestre deschise spre lume", povești, zgârieturi mai puțin adânci, îndemnuri de toată mâna, cunnilingus, poker cu miză textilă, fotografii, filme, cu voi și cu alții, ca asistentă, el pompier, pat rupt, un scaun pus dedesubt să-l susțină, fuga de părinți, apoi fuga la ei să vă ajute cu nunta, verighete, jartieră, luna de miere, „vreau să-mi faci un copil", „gemeni îți fac în seara asta!", ai grijă că ne aude copilul, ce părere ai de fata aia a lui?, locuri de veci alăturate, punct (.)

Dumneavoastră, care țineți până la un punct cu mine, sperați, desigur, că nu mi-am recitat speech-ul și în fața băiețașilor de cartier. Nici voi, nici eu nu credem că ar fi avut vreun ecou, ca atare nici voi, nici eu nu încercăm să-i evanghelizăm întru bun-simț (sau ce credem noi că-i acela). Întrebarea care se pune e simplă: facem bine nefăcând nimic? Îi bețelim când sunt puțini și mici de ani, ne ferim de ei când se întorc de la sala de box, strâmbăm din nas când nu cedează locul în tramvai unei bătrâne, dar toate aceste acțiuni au un singur efect: prăpastia dintre noi și ei

se adâncește, ei ne cred cu nasul pe sus, dar loseri, noi îi credem proști, deși sunt doar needucați sau educați altfel. Știți cum am citit eu *Metamorfoza*? Cu riscul de a mă acoperi de ridicol, vă spun că tot timpul m-a chinuit o întrebare: dacă mă năsteam gândac de bucătărie, ce alte opțiuni aș fi avut eu față de oricare alt coleg de specie? Dacă m-aș fi născut într-o familie cu opt copii, cu un tată drojdier și cu mamele la postul de radio pirat, n-aș fi fost ca ei? Ca să poți alege, trebuie mai întâi să știi care sunt opțiunile. Mai exact, trebuie să le ai. Chiar și la rezistența prin evadare trebuie să ai acces. Cea prin cultură nu e altceva decât un caz particular de evadare. Un altul e imaginația.

Imaginația sau poate sora ei, nebunia, multiplică opțiunile celor fără. Atitudinea mentală a unui salahor poate să fie mai pozitivă decât a unui manager. Un caz fabulos mi se pare al uneia dintre femeile de serviciu dintr-o clădire cu birouri, genul de bloc cu zece firme în el. Oamenii abia dacă le băgau în seamă pe cele ca ea. Mie îmi era mai greu să n-o fac, pentru că mama a fost femeie de serviciu și a spălat bude ca să mă crească. Totuși, povestea pe care vreau să v-o spun se prea poate să ne facă pe toți de râs atunci când dăm vina pe societatea din cauza căreia nu putem noi să fim fericiți.

Eram la chiuvetă și mă spălam pe mâini. Banal, știu. Lângă acea chiuvetă erau două coșuri, așezate de o parte și de alta, ca leii la porțile grangurilor. Femeia de serviciu vine și găsește într-unul din ele un vraf de reviste, iar în celălalt un buchet de trandafiri albi, foarte puțin ofiliți. La revistele și trandafirii, apoi exclamă ca pentru sine: ce zi frumoasă... azi am primit corespondența... și-am primit și flori!

Bobby McFerrin — Simple Pleasures.

Și pentru sărăcie, și pentru violență, autoritatea statului reprezintă o soluție. Libertatea nu înseamnă selecție natu-

rală și *laissez-faire*. Convingerea că, lăsată de capul ei, so-cietatea își va găsi în cele din urmă echilibrul mi se pare tot atât de periculoasă ca și dictatura unui scelerat.

N-am parcurs atâtea mii de ani pe care ne place să-i nu-mim „de evoluție" ca să ajungem să considerăm un fapt de viață cazul unei bătrâne care a murit de frig în apartamentul debranșat. Nici ca să vedem cum școala la care visau copiii săraci să meargă a ajuns o instituție penibilă.

Janis Joplin — Summertime (cântec scris de George Gershwin pentru Porgy and Bess).

Clima e mai milostivă cu omul decât el însuși.

Anotimpurile

Cu siguranţă, nici invenţia centralelor termice de apartament, nici caloriferele electrice cu ulei şi nici radiatoarele de pe vremea lui Ceaşcă, acelea care imitau lamentabil un şemineu, nu au reuşit să transforme iarna într-un anotimp al iubirii. Nici bunul Dumnezeu, cu tot ajutorul Pruncului, care a acceptat să se nască în această perioadă, n-a reuşit.

Admit că există case cu şemineu adevărat, cu blană de urs întinsă înainte-i. Deşi eu n-am văzut aşa ceva decât în filme, unde am mai văzut şi sfârşitul lumii de câteva ori, lucru care nu m-a afectat în niciun fel. Blana de urs m-a afectat oarecum. Am hrănit de mic urşii de la grădina zoologică. Cu rahat şi nuga. Costul unui asemenea dispozitiv (şemineul, nu blana de urs) ne poate face să credem că sexul iarna este pentru cei bogaţi.

Dar adevărul este că iarna, chiar ţinută în frâu de tehnologie, nu poate fi uitată de corpul nostru biologic. Ea este acel interval calendaristic care începe şi se termină cu lapoviţă, este pigmentat cu blocaje rutiere şi cu obligaţii numite sărbători. Oamenii, şi cei mari, dar şi cei mici, merg spre casă cu ramuri de vâsc care seamănă izbitor cu celula nervoasă şi cară în portbagaj sau tramvai copiii ucişi ai brazilor,

motiv de bucurie pentru toți inconștienții. Iarna este anotimpul fracturilor și al desăvârșirii greșelilor verii. Printr-un val de nașteri. Creștinește, una din 40 de mame își abandonează copilul nou-născut în maternitate. După care se duce la biserică și aprinde o lumânare de două mii de lei, lucru care o face să se simtă mult mai bine.

Deși nu acesta este scopul nostru, haideți să vedem motivațiile cele mai comune pentru abandonul familial: iarna — e frig; vara — e cald; toamna — plouă; iar primăvara nu sunt bani. Asta pentru că primăvara vine mișelește după iarnă, care aduce facturi mai mari la întreținere, electricitate și telefon. Cei mai revoltați dintre dumneavoastră mă vor suna să mă informeze că femeile care-și lasă copiii amanet la spital nu au telefon. Răspunsul meu va fi: „PECETEBAZEZI?", așa că nu are rost să mai consumați aiurea impulsuri sunând la 0745 018 840. Nu pot avea în niciun fel înțelegere pentru femeile care nu folosesc anticonceptionale, deși „beneficiază" de o sărăcie strălucitoare. Cred, cu mâna pe inimă (surprinzător, o parte importantă a omului), că aceste femei nu au cum să merite aducerea pe lume a unui copil. Iar copilul lor nu merită să trăiască pentru că poartă genele unei femei stupide și ale unui bărbat idiot. Iar această „zestre" ADN trebuie să dispară.

Adevărul este că nu toți ajungem ceea ce ne-am dorit să fim. Dar asta nu înseamnă că trebuie să torni un copil căruia să-i propteşti în spate vise demodate. Primele dovezi că ne iubim copilul sunt așteptate înainte de concepere a lui. Când vom înțelege acest lucru, lumea va fi mai bună.

În plan spiritual, nu mai există alt anotimp ale cărui semnificații să fie mai mult denaturate. Luna decembrie, de exemplu, a devenit „Luna Cadourilor". Pelerinajele se fac la mall. Iar oprirea la standul Feng Shui e culmea spiritualității. Hai sictir...

Moş Crăciun e un sfânt. De acord? Dar asta înseamnă oare că trebuie anatemizate crăciuniţele cu bucile la vedere? Vai, nuuuuu! Comunitatea mă va mătura din istoria literaturii cum îneacă o găleată de zoaie un pai stingher suspendat în echilibru pe marginea unui canal. Cine sunt eu, până la urmă, ca să mă erijez în apărător al unui bun-simţ care nu este altceva decât un set de prejudecăţi? Poate chiar sunt un retrograd. Vă rog să mă iertaţi dacă v-am stricat petrecerea, dar eu cred în continuare că e o mare diferenţă între post şi cura de slăbire.

Dănţuitul în cluburi, cu ochii roată după sex, este unul dintre cele mai populare sporturi de iarnă. Din cauza condiţiilor meteo, războiul în care totul e corect se mută în sală, unde blugii se mulează, decolteele se adâncesc şi fustele se scurtează din ce în ce mai mult, pe măsură ce sărbătorile de iarnă se apropie. Mesajul pe care îl transmit cu destul curaj aceste femei este: „Nu vreau să fiu singură de Crăciun, aşteptăm chiar şi provincia."

Bărbaţii sunt puţin mai discreţi, asta şi din cauză că moda masculină este mult în urmă. Bărbatul nu reuşeşte să-şi manifeste vestimentar deprimarea, aşa că o face — chiar mai ridicol — prin limbaj. Ca un semn al degenerării noastre, bărbaţii singuri pe 20 decembrie nu se iau la trântă dreaptă în cluburi. Ei se bat în vorbe de duh împrumutate, în telefoane mobile scumpe (dacă au) şi în parfumuri la modă cumpărate chiar şi cu ultimii bani. Totul pentru front! Totul pentru victorie! Încercaţi să vă imaginaţi două armate luându-se la mişto pe câmpul de luptă. Dacă aşa s-ar duce şi alte războaie, atunci italienii ar stăpâni lumea. Şi românii ar sta în plasa lor.

„Spiritele" de club nu seamănă cu George Bernard Shaw, dar sunt uneori chiar bune. Până la urmă, vânatul nu este aţos ca Manolescu, ci fraged ca . . . . . (toţi avem fantezii). Aşa cum nu foloseşti un microscop în loc de

ciocan, nu ai nevoie de lecturi suplimentare pentru un discurs înecat în muzică.

Pentru că timpul îi presează, jucătorii de decembrie, ultimul decan, se grăbesc. E perfect normal, că doar se știe că orice formă de curaj derivată din disperare este un fel de pierdere a controlului. Alcoolul ajută. Alcoolul încurcă. Perechile evoluează ca pe gheață, protagoniștii alunecând continuu unul spre celălalt. Până când aerul dintre piepturile lor dispare. Și se imaginează sub vâsc.

Pentru ghem, set și meci ai nevoie de ceva cunoștințe de mecanica fluidelor. Indiferent de sex, dacă nivelul de îmbibare cu alcool îl depășește pe-al partenerului, avem de-a face cu un dezechilibru de tip hidraulic care duce la perturbarea comunicării. Așa se poate ajunge la situații în care el îi spune: „Știi care e cea mai bună poziție de sărutat sub vâsc? Cu tine pe spate." Iar ea nu gustă. Aici e vorba de sincronizare. Ca la semafoarele reglate pentru viteza de 50 km/h. Desigur, ce se leagă pe fugă, se dezleagă repede și multe cupluri formate la un set de sărbători legale nu-l apucă pe următorul. Dar nu-i nimic. Poți veni în fiecare seară. Plătești intrarea și băuturile și mai tragi o dată. Poate de data asta n-o să-ți vină iar, după de două ori BAR, încă o lămâie.

Primăvara este cu adevărat anotimpul iubirii. Toate simțurile o iau razna și nimeni nu e atât de bătrân, încât să fie la adăpost de această dambla colectivă.

Pentru noi, întreprinderile mici și mijlocii ale sexului, șansa ca primăvara să țină până toamna, există. Și asta pentru că numai primăvara natura le dă peste mâini florăreselor și buchetele de 50 de fire devin accesibile muritorilor de rând. Încercați același truc iarna și o să trăiți pe bani împrumutați până la salar. Florile de primăvară sunt ca fetele de liceu: suculente, verzi și parfumate discret. Faptul că nu

reușești să le ții minte numele este o altă asemănare. Paradoxal, liceenii nu le prea cumpără, majoritatea alegând translafirii, care simbolizează femeile de treizeci de ani. De altfel, fetele de liceu nu le sunt hărăzite colegilor lor. Este un adevăr simplu.

Nu mă trezesc la frumoasa oră numărul opt, așa cum îmi permite statutul. O fac mult mai devreme din cauză de coșmar. Singurul care se repetă din când în când și pe care îl consider o avertizare: sunt la parterul unei clădiri și trebuie să ajung la etajul zece. Uneori liftul nu merge, alteori merge până la opt, de unde se prăbușește în gol cam cinci etaje și mă trezesc. Atunci când liftul nu funcționează deloc, o iau pe scări, dar adesea lipsesc trepte, câte 10–20, și sunt nevoit să recurg la tot felul de metode care, de fiecare dată, eșuează și mă prăbușesc din nou până mă trezesc. Lac de transpirație. Înfricoșat. Și dornic să înțeleg de ce am visat asta, așa cum am încercat să înțeleg la 16 ani de ce am visat că ating sânii profei de istoria artei în laboratorul de chimie. Răspunsul era foarte simplu: profa de chimie era cam bătrână, iar laboratorul era mai tot timpul pustiu.

Visul acesta al meu seamănă cu milioane de alte avertizări trimise de Ministerul Lor, prin care ni se atrage atenția că în vârful muntelui nu e loc pentru o casă. Cel mult pentru un observator meteo.

„*Viața este ceea ce ni se întâmplă în timp ce suntem ocupați făcând planuri*“ — John și anume Lennon.

O parte dintre trimiterile la diverși muzicieni ever-trendy vi se par snoabe? Snobismul e un cameleon. Există chiar și în propria negare. Unii venerează Body Shop, alții ascultă Marsalis. Eu cred în „bar-culture“, beau numai din pahare branduite. Până și pe cana mea de lapte stă un desen cu o vacă.

La colţ, lângă o sticlă făcută poştă, stau patru snobi ai treningurilor Puma şi Adidas. Există un snobism al graşilor şi unul al slabilor, unul al bogaţilor şi unul al suferinţei acumulate în douăzeci de ani de rate la casă. Unul al vorbitorilor de „limbă română literară" şi unul al ghiulurilor cu as de treflă. Unul al crucilor febrile la geamul autobuzului, când trece prin faţa bisericii, şi unul al pufnetului dispreţuitor. Nu există un simptom unificator. Miile de manifestări ale bolii derutează.

Şi aşa ni se termină energiile. Sinusoida se face linie.

Ce-i voi putea răspunde îngerului morţii? Că am vrut să fac atât de multe, încât e firesc să mă aflu în faţa lui cu mâinile goale? Că am dorit atât de tare să fiu altfel, încât am reuşit asta rămânând în urma tuturor? Că am trudit să fiu „mai", lucru care mi-a reuşit sub formă de „mai puţin"?

Cel mai probabil o să mă iau de el! Am încercat totul, am ratat totul. Şi mă oprisem deja de ceva vreme. Ca o epavă care a eşuat cu ani în urmă şi căreia casarea i se pare o ultimă răbufnire de orgoliu în faţa crustaceelor. O să-i spun: „Bine ai venit, că începusem să mă plictisesc." Îmi pare rău, prieteni, dar trebuie să ne obişnuim cu gândul că e bine să ne placă drumul. Singurul popas real e ultimul. Şi seamănă mai mult cu o cascadă enormă precedată de ape liniştite, decât cu un foc de vreascuri după o excursie cu şcoala. Cititorul atent şi erudit a recunoscut, fără îndoială, câteva idei preluate de la alţi autori. Nimic nu e intenţionat, aşa cum nimic nu e chiar nou pe lume. În această idee, mi-a trecut prin cap să scriu un capitol care să nu conţină decât o trimitere:

*Actul al treilea**

* Citiți *Eclesiastul* din Vechiul Testament. Lectura lui este OBLIGATORIE pentru cei care vor să parcurgă Actul al patrulea și Postludiul. Am scris.

Actul al patrulea şi ultimul, că nu suntem maşini

Ce rost poate să mai aibă şi acest Act al patrulea? Mai ales după cel cu numărul trei? Poate vreau să ştiu câţi dintre voi au citit *Ecclesiastul* şi nu s-au aruncat de la etajul şase... Dacă găsim trei inşi care s-au aruncat de la şase, vă trimit şi la *Apocalipsa după Ioan*, ultimul text din Noul Testament.

Ce am făcut eu după ce l-am citit? Sex, desigur. Convins că, deşi nu o să reuşesc să aduc nimic nou nici în acest domeniu, cel puţin ard calorii.

Ecclesiastul demonstrează: nu e nimic nou sub soare. Dar pentru fiecare dintre noi, totul se întâmplă pentru prima oară şi există destui oameni care realizează că e mai degrabă un motiv de optimism decât invers. Da, suntem furnici! Dar asta ne permite să locuim în mijlocul cozonacului şi să ni se pară vastă o felie de pâine! Mintea noastră nu poate să priceapă tot, dar şi asta e bine! Pentru că fără un procent de ignoranţă e foarte posibil ca fericirea să nu existe. Trăim puţin. Raportată la vârsta universului, speranţa noastră de viaţă e mai mică decât a efemeridelor, comparativ cu noi. Suntem efemeridele universului! Şi ce-aţi vrea? Să ne plictisim? Pământul s-a născut acum o grămadă de milioane de

ani, dar se încăpățânează să moară odată cu noi. Cu fiecare dintre noi. Şi nu doar pământul, dar şi luna, stelele şi toate galaxiile la care se zgâiesc savanţii cu luneta se vor stinge pentru mine exact în clipa când voi închide pentru ultima oară ochii. Şi cu tine se va întâmpla la fel. Suntem, până la urmă, o specie de demiurgi, ba chiar mai rău, de taumaturgi care se încăpățânează să nu facă nicio minune toată viaţa. Mie îmi place dragostea şi încerc să o înţeleg cu tot cu sinonimele ei marginale, aşa că nu puteam rata cărţile deocheate şi filmele erotice ca sursă de documentare şi — uneori — plăcere.

Îmi place să mă uit la filme erotice şi pentru un motiv care s-ar putea să vi se pară greu de crezut: ele reflectă cultura şi mai ales starea de spirit de moment a unui popor. Aşa stând lucrurile, am aşteptat cu mult interes primul film porno românesc „legal". Decorul de început arăta a zonă de vile în construcţie. Totul amintea de un şantier din care betoniera de-abia a fost ridicată şi dusă 50 de metri mai încolo, la următoarea casă. Băieţii care vin cu o maşină exclamă de bucurie când văd locaţia de parcă primiseră repartiţie de la ANL şi chiar zic la un moment dat că: „Dacă şi fetele arată la fel, o să fie bine", probabil că dacă nu, tot e OK să ai acces la piscină şi două WC-uri pe etaj...

În dorinţa de a vedea din cântecele, dansurile şi jocurile erotice ale popoarelor, frec telecomanda după miezul nopţii şi ajung — fatalitate — pe un post românesc. Aici nu rulează un film erotic, dar am parte de două minute de spot erotic. Mai precis, pe ecran se derulează reclamă pentru o linie fierbinte. Fetele sunt aşa şi aşa, dar textul care defilează pe ecran face toţi banii: „Sex total — tarif normal." Bravos naţiune! Halal să-ţi fie! Se vede de la o poştă că o ducem prost în România: şi atunci când căscăm ochii la ţâţe tot ne interesează cât costă să vorbim cu ele la telefon...

Un coleg mai în vârstă, proaspăt întors din Italia, ne povesteşte despre şocul pe care l-a avut cu o casetă închiriată. Un film porno, evident, luat pentru relaxare (omul în cauză lucrează la ştiri). Ce credeţi voi că aşteaptă un om pentru care de ani de zile viaţa înseamnă camere de filmat, interviuri şi conferinţe de presă de la un film erotic? În niciun caz nimic nu l-a pregătit pentru o producţie în care fetiţele să încerce să intre în pielea unor reporteriţe care să şi-o tragă cu cameramanii şi care să fie intervievate de regizorul-femeie al peliculei după fiecare partidă de sex: Ei, cum a fost? Ce părere aveţi de frecvenţa lui John, noul bombardier din Detroit?! Mai vechiul „Bombardier din Detroit" era un pugilist. Uneori, nu poţi să scapi de profesia ta nici în intimitate. Moşneagul cel hâtru ne dă şi explicaţia, aşa cum se vedea ea de la faţa locului:

— Televizorul geme de femei frumoase, dar pe stradă cele mai multe sunt de-a dreptul urâte. Nu vreau să se simtă nimeni jignit, dar pe cât de frumoase sunt fetele de la RAI, pe atât de urâte sunt alea pe care le vezi la aprozar. Ca atare, e absolut normal ca visele erotice ale italienilor să fie canalizate către fetele care prezintă emisiuni de divertisment sau buletine de ştiri la TV! Ai impresia că televiziunea e un imens burete care a supt toate femeile frumoase din ţară! Mi se pare firesc ca italienii să-şi dorească acest burete să se spele cu el pe corp...

Mai drăguţă a fost povestea cu moldoveanul care a închiriat o casetă porno la Bacău şi s-a trezit cu nevastă-sa pe ecran, pe care o ştia la muncă în Germania. Femeia nu mintise.

Femei frumoase vezi în România câte vrei, dar cele care fac filme porno sunt, de cele mai multe ori, cartieriste, aşa că vă recomand alte locuri unde să întâlniţi splendori:

Un loc bun este în iarbă. Cu condiția să fie peticele uitate pe lângă campusuri și facultăți.

Un loc la fel de bun sunt sălile de lectură, Biblioteca Britanică, uneori „Sadoveanu" și întotdeauna liceele de informatică și pedagogicul. Dacă nu vă deranjează viperele, puteți încerca și la Drept și ASE.

Nu uitați teatrele și sălile de concert, dar numai la evenimente majore, că în rest vin numai babe. O ocazie excelentă este Festivalul „George Enescu". Singura problemă este că eu mă duc la concertele din festival pentru muzică, așa că mă calcă pe nervi tăcănitul tastelor unui telefon mânuit de o cucoană care trimite un SMS! Cui? Probabil lui Picasso!

Deviez puțin de la sex la muzică — doar mă știți — și o să vă povestesc cu cuvintele mele:

Rapsodia Română numărul 1 în La major op. 11

de George Enescu.

Este nelipsită de la festival, așa cum sunt și snobii, cu diferența că îmi produce mereu o reală bucurie spre deosebire de ei, care mă calcă pe nervi. Uneori, *Rapsodia* începe așa cum a compus-o Enescu, alteori debutează cu un speech care conține, întotdeauna, o parte scandaloasă și una plicticoasă. Cea scandaloasă este dedicată autorităților și sponsorilor care trebuie menționați, nu pupați în cur (și unii și ceilalți), mai ales că o mare parte din cheltuielile festivalului e acoperită din bani publici de la Ministerul Culturii. Cea plicticoasă e tot restul.

După speech, apare Mandeal. Înainte de speech, apăruse London Symphony Orchestra. Englezii au suportat discursul mult mai ușor ca mine, care înțeleg românește.

Muzica prinde aripi. Frumusețea *Rapsodiilor* lui Enescu este că toată lumea le înțelege și nimeni nu sforăie la ele. Vrajă, nu alta, muzica ia în stăpânire sala și crește până în momentul fatidic când Enescu a decis că e nevoie de o se-

cundă de liniște. Orchestra încremenește înainte de asaltul final. O secundă. Atât. O șaizecime de minut. Nu e mult, iar probabilitatea ca un telefon mobil să sune chiar atunci, în liniștea aceea desăvârșită, este la fel de redusă ca ghicitul la 6 din 49. Dar românii sunt un popor norocos! Un sunet cristalin de ton de apel reușește să le comunice englezilor mesajul pe care-l rataseră la speech: nu-l merităm pe Enescu, dar pentru că am mâncat căcat când eram mici, am avut șansa ca el să se nască și să nu se rateze la noi în țară.

*
* *

Orice ai face, nu poți să scapi de scop. Cu ce scop atingi un genunchi, faci cu ochiul, treci o mână prin părul tău sau al altcuiva. Cu „de ce-ul" ne enervează ăia mici. Abia uitasem de el. De ce-ul ăsta ne strică ziua pentru că scopul fiecăruia este necunoscut, incert sau insuportabil. Lipsa de informații, neputința de a verifica tezele și adesea acceptarea statutului de întâmplare cu care nu te prea poți obișnui te macină o vreme. Apoi te obișnuiești cu ideea și o uiți. Ca un cuvânt rar, pe care nu-l găsești în dicționare și fără de care se poate trăi, scopul meu în viață e ceva ce îmi scapă. Ducă-se!

Există desigur catene de scopuri pe care cred că le-am înțeles. Ciorchini de motivații străvezii prin care văd. Mare parte dintre revelațiile mele sunt comune și descoperirea pe cont propriu a unor soluții la care s-a mai ajuns mi se pare o pierdere de timp. În asemenea momente, pun, ca și tine, mâna pe câte o carte, ca să le înghit gata mestecate. Unele dintre ideile regurgitate pe hârtie de predecesori sunt chiar vome. E de necrezut câtă literatură stupidă reușește să-și găsească publicul țintă! La fel ca somnul, defecația și RATB-ul, literatura de duzină mi-a ocupat o bună felie din viață. Citind-o. N-ar fi exclus s-o fi și scris. Mai vedem noi.

Scopurile sexului. Banal. Plăcerea şi procreerea. General acceptate. Deşi natura nu s-a gândit la prima decât ca la un bonus, omul, fiinţă perversă şi nerecunoscătoare, a găsit metode din ce în ce mai exacte prin care să smulgă caşcavalul din cursa de şoareci, fără să-i deranjeze arcul. Din nefericire, suntem deja prea mulţi. Cei mai ignoranţi dintre noi contribuie şi azi la această tristă stare de fapt. Sexul — bun. Copiii — drăguţi. Ambele necesită un minim efort intelectual. Mai greu de susţinut sub influenţa băuturilor alcoolice. Un motiv în plus să nu-mi placă beţivii. Ştii bancul ăla cu „Angajează-mă, şefule, că am şase copii"? Mă gândeam eu că-l ştii.

Să fi fost eu ginecolog, îi luam la întrebări pe toţi inconştienţii. De ce păstraţi copilul, dacă tot nu vă aşteptaţi la el? Nu-i de acord mă-ta să-l laşi? Că e păcat? Şi să-l creşti plângându-te că-ţi mănâncă tinereţile ce e? O virtute?

Multe femei văd copilul ca pe un fel de aracet. Şi mulţi bărbaţi rămân într-o anumită măsură cu ele. Ca musca în hârtia cu lipici. Spre deosebire de muscă, bărbatul surprins mai fute pe ici, pe colo. Motiv suficient pentru divorţ, pentru că a trişa e pardonabil doar atunci când cărţile măsluite sunt la tine.

În viaţă, am întâlnit mai multe femei care, lăsate sau nu, mi-ar fi făcut un copil. Aşa s-ar fi putut naşte copilul-suvenir (fără nicio obligaţie); copilul-speranţă (obligatoriu deştept ca mine); copilul-corector (mai îndrăzneţ decât mă-sa) şi copilul să-te-văd-acum-ce-faci pe care o studentă în anul trei la fizică, pe nume Maria, s-a străduit două luni să mi-l facă. Nu mai lua pastile de când ne-am cunoscut, iar motivul pentru care voia foarte des nu era tocmai libidoul (ca la concursuri: mai multe plicuri, mai multe şanse). Dacă rămânea gravidă, aş fi avut copilul-mutant. Sau o omoram şi publicam din puşcărie. Lucru care mi-ar fi crescut vânzările, dar mi-ar fi modificat anatomia şi opiniile. Inclusiv despre sex.

Nu cred să-mi fi răspuns cineva corect la întrebarea: „De ce vrei un copil cu mine?" Şi care ar putea să fie răspunsul ăsta, când orice copil adus pe lume este cu acelaşi gest condamnat la o moarte greu de prognozat, dar sigură? Ce-i voi spune copilului meu când o să mă întrebe de ce am ales pentru el viaţa aşa cum e ea? Că nu ştiu nimic mai bun?

Credeam că femeile care vor copii pentru motive întemeiate sunt de găsit la clinici specializate în probleme de fertilitate. Trebuia să le văd, aşa că mi-am luat o revistă *National Geographic* sub braţ, ca să par om serios şi m-am înfiinţat la 8:30 fix la una dintre cele mai apreciate din Bucureşti. Regulă sau nu, eram singura persoană care aştepta. Am intrat şi în cabinet. De voie, de nevoie. Nu era în planul meu. M-am ales cu un teanc de analize de făcut şi am promis să nu mai port chiloţi strâmţi. „99%... asta-i problema dumneavoastră", mi-a spus medicul. Am ieşit amuzat fiind, o aproape nedorită notorietate, de faptul că nu port deloc. Asistenta de la recepţie mi-a văzut mutra şi m-a chemat discret. Analizele erau o pierdere de timp. Nimeni nu avea nimic. Niciodată. Dar ea ştia numărul de mobil al unui bio-energo-şi-nu-mai-ştiu-cum-terapeut. M-a costat 50 000, aşa că l-aţi merita şi voi, care aţi dat mai mult pe carte. Tocmai din acest considerent o să vă apăr.

Sunt un tip mai degrabă zgârcit, aşa că, dacă tot am dat banii, am sunat, mi-am făcut o programare şi m-am dus. Prima „şedinţă" era gratis, pentru că nu făceai nimic altceva decât să ţi le programezi pe următoarele.

Scena: o cameră de bloc cu o fereastră termopan şi două uşi glisante. Un birou şi două scaune spartane din lemn. Un pat. Un cântar electronic roz. Pereţii sunt acoperiţi cu planşe reprezentând destul de caraghios bărbaţi şi femei corect desenaţi anatomic. Pacientul (adică eu) face (fac) un scurt istoric al încercărilor de până atunci şi explică (plic) de ce n-am venit cu soţia: eu sunt singurul vinovat. O simt.

El: Hainele jos. Mâncaţi carne? Nu e voie. Aţi observat că erbivorele fac mai mulţi pui? Iepurii, de exemplu...

Eu: Vaca face doar unul.

El *(puţin iritat, ridicând vocea)*: Nu vorbeam de vacă.

Eu *(aparte)*: Hienele fac cu nemiluita şi niciuna nu mănâncă salată!

El *(dominând scena cu un du-te-vino frenetic în spatele biroului)*: Uite ce e, dacă veniţi cu un spirit negativ, nu vă putem ajuta! (*Lumina scade simţitor pe scenă şi un duş rapid de ploaie cu spume se face auzit din culise.*)

Eu *(către public)*: Forţele universului îl ajută pe şarlatan! Ce pot să fac împotriva fenomenelor naturii. (*Din spatele scenei, un magazioner şi un fochist lovesc foaia de tablă care produce un sunet ca de tunet. Lumina din reflectoarele teatrului scade ameninţător şi devine mov. Fenomenul naturii pare foc şi pară, îl văd cum îmi ia din ochi măsurile pentru păpuşica voodoo. Chiar în acel moment, intră prin cealaltă uşă glisantă, aproape fără zgomot, o asistentă în chimono.)*

M-am cuminţit. Shamanul a început să dicteze, ea să scrie. Avea un scris mizerabil. Mi-a dat să fac aceleaşi analize ca şi colegul lui mai puţin ocult. Ciudat, dacă ţinem seama că pretindea că poate diagnostica bolile doar după o fotografie. Aveam una la mine. Cele de buletin nu-s bune. Digitalele nu captează aura...

Am aruncat bileţelul pe care-l numea „trimitere" şi am plecat.

Reuşisem totuşi. În sala de aşteptare, am stat de vorbă cu mai multe cupluri. Mulţi păreau să-şi dorească un copil din momentul în care aflaseră că nu pot face unul. Diagnosticul venise cel mai adesea în urma unor teste de rutină. Mi-am adus aminte de puştoaicele pe care le cunoscusem pe vremea când eram de vârsta lor. Toate visau pe undeva să fie infertile până la căsătorie...

Din grup, se detaşau un el şi o ea, interesanţi şi cam trecuţi. Despre ambii puteai spune fără să clipeşti că aveau cariere strălucite în urmă şi — de ce nu? — înainte. I-am prins greu în discuţie, separat, profitând de faptul că metoda gurului semăna (când era vorba de cupluri) cu sistemul de interogare al poliţiei. Cei care se voiau părinţi intrau câte unul, declarau ce declarau, apoi erau confruntaţi. Să te ţii scandal! N-a fost cazul lor. Maria, aşa o chema pe ea, mi s-a confesat în puţine vorbe: „Am îmbătrânit." Declaraţia lui nu era cu mult diferită. Deduc că bătrâneţea este un motiv întemeiat pentru un plod pe care majoritatea părinţilor şi-l imaginează cu o cană cu apă în mână. Lângă pat. La sfârşit.

Când am ieşit, m-am privit cu atenţie în vitrină. Căutam semnele îmbătrânirii pe care nu voiam să le găsesc. Cum era vitrina unui magazin de haine, am intrat şi am luat din mers o pereche de pantaloni cu care m-am dus glonţ într-o cabină de probă. Oglinda de aici era prea mare şi prea clară. Îmi încăpeau într-o singură privire şi umerii căzuţi, şi începutul de guşă. Curul era OK, dar coapsele care mergeau până la el deveniseră cam butucănoase. Burta — de bărbat căsătorit, fără să am această scuză. Sexul, ca de obicei în asemenea condiţii, uşor indispus şi lipsit de vlagă. Am tras de el, ca şi cum o erecţie ar fi demonstrat că eram încă tânăr. Evident că nu mi s-a sculat.

Există cu siguranţă o vârstă de la care gesturile cele mai stupide capătă alte înţelesuri. Îmi place să cred că ea diferă în funcţie de gradul de pregătire. Un motiv în plus să nu râvnesc un doctorat în literatură comparată. Chiar dacă mi-ar vindeca orgoliul rănit la sfârşitul anului patru, când nu mi-am dat licenţa. Respectul sau chiar invidia celorlalţi nu-mi vor aduce pacea sufletească, pentru că mereu vor fi alţii de convins. Se nasc zi de zi. Din diverse motive.

Mulţi dintre copiii de acum nu-mi plac. Chiar mai mulţi dintre părinţii lor. Sunt într-un fel de conflict de generaţii cu

toate generațiile. Inclusiv a mea. Decid a suta mia oară să folosesc bomba cu Radu în masă. Sau în mase. O să seduc o doctoriță de la banca de sperma și o voi convinge să înlocuiască toate flacoanele cu unele umplute de mine. E ceva de muncă. Mă și văd amelioratorul rasei umane. Sau cel puțin al neamului nostru. Și dacă toți se fac DJ? Atunci să vezi trei DJ la șase platane alegând aceleași cântece în aceeași ordine. La drept vorbind, stilul meu eclectic (a se citi vraiște) nu e chiar atât de rău și nici chiar atât de des întâlnit, așa că n-ar fi nicio dramă să-mi construiesc o ligă proprie cu mijloacele moderne ale geneticii. Când toți copiii profitau de vacanțe, eu mă duceam la toate olimpiadele. Poate unul dintre ei o să ajungă medic. Cum voia mama. Altul, bancher ca bunicul și — în fine — unul o să bea mult și o să trăiască de azi pe mâine, dar va citi o carte pe zi, ca tata. Mă uit la pomi și am senzația că-mi văd arborele genealogic îndesit cu mâna mea. Victoria voinței și culmea eficienței. Cucerirea lumii fără vărsare de sânge.

Seara am o „cântare". În engleză, „gig", termen care mi se pare mai potrivit. Un contract bun la gala unui producător de electronice cunoscut în toată lumea sub numele de Sony. Mi se pare fascinantă istoria acestei firme care a început drumul din blocstartul unui război pierdut. Nu sunt așteptate asemenea gânduri la un astfel de show. Istoria e istorie, oamenii în viață par să nu se gândească la improbabilitatea a tot ce s-a întâmplat. Se bucură pur și simplu de ceea ce este. Poate că sunt mai deștepți ca mine. Sunt dependent de aprecieri, așa că m-am străduit să-i fac să mă placă. Am reușit asta în urmă cu trei sau patru ani, la primul gig, așa că acum suntem ca o echipă. E ca și când aș fi DJ-ul lor de petrecere, ceea ce-mi dă o senzație de „familie". Ca să fiu sincer, primul show nu a mai fost niciodată egalat. Poate din cauza mea. Poate nu. Mi-e teamă că așa se va întâmpla și acum, așa că

beau. Nu scap nici aici de acel „de ce" care mă tot urmăreşte: „De ce beau?" De plictiseală (programul serii mai are destule atracţii înaintea mea); alcoolul dezinhibă; uit cine sunt. Destule motive. Adevărul poate fi un cocktail din toate.

Discut cu băieţii de la firma de scenotehnică despre scule şi cu cei doi MC de la un radio concurent despre pantofii mei. Între două subiecte mai mult sau mai puţin interesante trag cu ochiul la hostesse. Am deja un ochi format în domeniu şi decid iute că nu am parte de cea mai reuşită echipă. Fetele sunt, cu două sau trei excepţii, nici prea-prea, nici foarte-foarte. Eu sunt ultimul punct în program, aşa că am timp destul să beau, să vorbesc despre pantofi şi despre radio şi să trag cu ochiul la femeile din sală. Primesc un CD pentru prezentarea de modă care deschide ostilităţile. Fete tinere în lenjerie intimă fină defilează la câţiva paşi de mine, etalând şi produse electronice la care chiar mă uit. Nu mă rezum doar la atât, pentru că sunt foarte frumoase (fetele, despre ele e vorba). Aşa semi-dezbrăcate şi cu scule hi-tech îmi par rupte din visele mele de adolescent. Un player de MP3-uri îmi atrage privirea spre stânga scenei, o pereche de ţâţe care par suspendate ca două dirijabile mici mă cheamă spre dreapta. Băieţii de la lumini le îmbracă în culori şi fasciculele roşii sau albastre le mângâie carnea ca nişte degete lungi. Femei frumoase, machiaj corect, muzică bună şi lumină artificială. Trupurile tinere ating un maxim pe care-l conservă o casetă Beta. Peste ani şi ani, fiicele sau fiii lor au şansa să-şi vadă mamele în chip de naiade-electro, în ceea ce pot să numesc Everestul lor personal. Aşa cum pe Everestul-everest nu poţi să rămâi prea mult timp, nici acest vârf de formă nu poate fi menţinut multă vreme. Eu mă bucur de azi. Când e imposibil să crezi că fetele de pe scenă, care par din marmură, se vor transforma în băbuţe.

Show-ul manechinelor se termină. Comentăm. Un tip mă face atent la o fereastră care dă într-un mod total ne-

așteptat direct în camera unde fetele se schimbă. Pare un tablou suspendat la zece metri deasupra capetelor noastre. Avem un unghi bun, dar suntem prea departe. Nimeni altcineva nu pare să fi sesizat „oportunitatea". Din toată sala, doar cinci oameni privim în sus, puțin câș... Dincolo de incredibilul situației, scena nu e în niciun caz mai bună decât defilarea de mai înainte. Nu mai sunt modele, ci femei obișnuite luminate de mai multe tuburi cu neon. Nu durează mult și lumina din camera lor se stinge.

Programul se derulează într-un firesc pe care alți oameni sunt sigur că-l numesc altfel. Extraordinarul lor nu mai e și al meu. Lumini spectaculoase, sunet de mai multe mii de wați, nimic nu mă mai uimește, pentru că, încetul cu încetul, toate acestea au devenit pentru mine ca autobuzul pentru RATB-ist. Diferența majoră e că eu îmi iubesc mașina, nu pun muzică proastă în cabină, iar oamenii „mei" transpiră de voie. Bună. Transportul în comun e o rușine. În actul întâi, când mai mergeam cu tramvaiul, făceam adesea paralela între vagoanele lui supraaglomerate și trenurile cu evrei în drum spre Dachau. Diferența e în primul rând costul biletului: evreii plăteau cu viața.

După mai multe fete frumoase care cântă (unele playback, altele pe bune) urmează o serie de miorlăieli jalnice cunoscute în general sub numele de Karaoke. Deși nu fumez, simt nevoia să o fac. Cer o țigară și ies din sala de bal. Pe hol, sunt strânse mai multe hostesse de care nu e nevoie acum în sală. Majoritatea se vaită de dureri de picioare. Să fii frumoasă ore-n șir e mai greu decât se crede. Una dintre ele se îndreaptă glonț spre mine. Are cel mult 18 ani și o recunosc cu surpriză. E un fel de vecină de-a mea. O știu de când umbla cu ghiozdanul în spate. Acum nu-mi mai pot desprinde ochii de pe decolteul rochiei de seară și articulez cea mai stupidă formulă la care te-ai fi putut gândi: „Ce mare te-ai făcut."

Pare amuzată şi mă întreabă dacă-mi place rochia. O s-o dea înapoi. „E de la agenţie." Se învârte ca un titirez şi nu pare să nu ştie că mişcările îi pun mai degrabă în evidenţă formele decât rochia. Simt cum gura mi s-a uscat instantaneu şi dau pe gât paharul de vodcă. Nu ajută. Deşi se spune că termenul de vodcă vine din slavul „voda", care înseamnă apă. Filologie, anul I.

Ca toate puştoaicele, şi ea, atunci când vrea să sugereze, vorbeşte mai degrabă explicit. Gesturile ei ţipă, nu şoptesc. E o artă pe care femeile ajung să o stăpânească abia mai târziu, ca o compensaţie pentru declinul fizic. Încep să mă gândesc dacă pentru ea nu sunt cumva un fel de oglindă. Sau un pom, ca acela în care exersam în copilărie aruncarea cuţitului. Nasul îmi spune că sunt doar un test al farmecelor ei ascuţite, dar aş putea folosi asta în stil de mare campion de judo. Forţa tinereţii ei şi tehnica mea impecabilă ne-ar putea proiecta într-un soi de Nirvana pe care nici eu, nici ea nu-l înţelegem pe deplin. Suge din cocktailul ei non-alcoolic ca o curvă din filmele lui Kubrik şi trage cu ochii la paharul meu, din care mirosul de apă de foc rusească trăsneşte efectiv. Eterică băutură, magnetică, bărbătească. Asta atunci când costă mult.

Miorlăielile din sală nu se mai aud şi înţeleg că publicul de karaoke e destul de restrâns. Semn bun. Mă scuz şi plec. E puţin derutată. Şi eu aş fi fost dacă mi-ar fi plecat pomul din loc.

În sală, constat că nu mai sunt singurul DJ. Un puşti face scratch-uri pe scenă împreună cu Loredana şi o orchestră de lăutari. Combinaţia îmi place, dar volumul e puţin cam mare pentru un „dinner". Se zice că atunci când există muzică dată prea tare eşti deja prea bătrân. Tot ce se poate, eu nici nu mai ştiu de când n-am mai făcut un scratch. Vinilurile mă costau o avere, aşa că am renunţat la ele. Îmi place mi-

xerul puștiului. Nu mi se pare prea inventiv în ce face. Exact, dar nu genial. Oare eu cum eram? Cum sunt? Mai sunt? Mai iau o vodcă. Mai aprind o țigară. Trag din ea tare: antrenament pentru joint. De fapt, nu cred că o să mai folosesc vreun drog ilegal, sunt prea bătrân și pentru asta. Pe vremea mea nu se ciripea despre haș și alte ierburi. Acum toți neinteresanții se dau „fumători" pentru că e cool: n-am talent, dar trag în piept. Publicul e, de fapt, cel tras în piept. După miliardari de carton era și normal să avem vedete din același material: te pișii pe ei și se fac hârtie igienică. Cât de curajoși ar fi dacă le-ar bate la ușă polițiștii cititori de tabloide? Timpul trece încet. Îl văd cum se prelinge printre mese, peste păienjenișul de cabluri, curge de pe scenă ca fumul din mașina de fum. Asta e, de fapt, timpul: o mașină de fum. Lumea? Un ring de dans, nu o scenă. Iar noi nu suntem actori, ci dansatori. Care se zbenguie până obosesc. Apoi se duc și se așază cuminți în cimitire. Cu speranța într-un nou dans. Scaunele așezate disciplinat pe lângă mese îmi par monumente funerare. Cred că sunt puțin speriat. Cineva mă prinde de mână și-mi spune că e rândul meu. În timp ce creierul mare se întreabă „rândul meu la ce?", creierul mic și nucleul amigdalian decid să atingă un play salvator: *„Can you tell what's real, and what's an illusion?"* A început „pedala de suspans" cu care-mi încep eu seturile. *„Is what you see truth, or fantasy?"* Vocea de negru enorm m-a trezit complet. Aleg un CD și aștept *„open your mind to the inconceiveable, the mind blowing fusion of music, vision and digital technology!"* Primele acorduri recognoscibile trec ca un arc electric prin oamenii din sală. E deja ora 01:00, și, deși am ringul ticsit de la prima piesă, știu că nici setul de azi nu o să-l bată pe primul. Parcă văd scena din *Vă place Brahms?*, cu mine în locul lui Ingrid Bergman strigând aplecat peste balustradă: „I'm old.. I'm old..." Fantastic ce mă doare spatele!

*
* *

Un câmp magnetic mă ţintuieşte de pat. Capul mă cam doare. Ceasul care sună mă exasperează. Asta e cea mai simplă reţetă de slăbit: o zi bei, o zi eşti bolnav. În fiecare a doua zi după un gig simt că nu vreau să mă mai trezesc deloc. Trebuie totuşi să o fac şi — mai mult — să conduc. Mereu mă gândesc la poliţişti, fiole şi culoarea verde a primăverii. Nu ştiu dacă cinci ore de somn şi mai multe drumuri la baie sunt de ajuns ca să elimin alcoolul. Drumurile noastre sunt scurte: o duc şi o aduc de la serviciu. Las în fiecare zi maşina într-o parcare din imediata apropiere a unei şcoli. Nu cobor imediat, mai stau să citesc câteva pagini scrise de autori mai cunoscuţi decât mine. Ceea ce include pe toată lumea. De jur-împrejurul meu sunt maşini în care părinţi aşteaptă copii. Maşini vin şi pleacă în funcţie de bunăvoinţa învăţătoarelor. Piticii se suie în maşini, taţii îi întreabă cum a fost, mamele le prind centurile de siguranţă chiar dacă stau pe bancheta din spate etc...

Numerele maşinilor din imediata mea apropiere par să fie alese pe criterii vocaţionale: un mustăcios cu un Golf 2 are B-nuştiucât-DAD, unul cu maşina deja plină de copii B-06-JOC şi, mai în stânga, opreşte chiar acum o Dacie cu numărul B-XX-MOS. Condusă de un domn cu părul alb. Numărul meu e B-92-BPM. De la beats per minute (bătăi pe minut), aşa că n-am ce zice. Pentru novici, 92bpm e un beat de hip-hop. În maşină, ascult BUG şi Paraziţii. Ombladon şi Cheloo sunt poeţi postmoderni pentru mine.

Pentru că ne vedem zi de zi, cam la aceeaşi oră şi cam aceiaşi oameni în parcarea înghesuită, am ajuns să ne recunoaştem şi să ne salutăm. În viziunea lor, eu sunt ghinionistul cu maşină roşie al cărui copil întârzie de fiecare dată. Mă simt ca la o adunare a alcoolicilor anonimi unde am ni-

merit fără să fi avut vreodată probleme cu băutura. Sunt un impostor.

Şi din alte puncte de vedere mă simt la fel. Impostura simţită nu are neapărat legătură cu cea reală. E un complex de inferioritate general care însoţeşte, adesea toată viaţa, oameni absolut remarcabili, dar obişnuiţi să privească în sus. Mereu. Cu gândul acesta mă mai consolez uneori. Poate că sunt şi eu un astfel de om, obsedat de mai bine...

Seara, o aştept în acelaşi loc pe ea. Acum nu mai sunt un impostor. Am copilul meu de aşteptat. Atâta doar că ea vine târziu, când şcoala şi-a închis deja toţi ochii. Femeia de serviciu, ca un căpitan de vas, pleacă ultima. Şcoala pare aplecată uşor într-o rână, ca şi când ar sta să se scufunde (în viziunea mea, nu se mai face carte ca pe vremuri). Azi nu mă simt bătrân, dar conflictul între generaţii e la doi paşi. Nimeni nu scapă. Mâine-poimâine voi face un copil şi voi rata mai multe capitole din manualul tatălui perfect. O să-l detest că-mi stricã somnul. Apoi o să mă enerveze încetineala cu care învaţă să citească şi de fiecare dată când va confunda literele; o să-i arunc (la fel ca tata) caietul de matematică în cap când n-o să ştie tabla înmulţirii; o să mă urască şi o să-mi vomite tam-nesam în maşină. La spălătorie, or să-mi ceară cincizeci de mii în plus ca să-mi scoată pata. Escrocii!

Sunt parcat într-un rând format ad-hoc numai din maşini roşii. Maria nu ştia că o aştept, dar eram aşezaţi ca o „culoare" la poker şi asta i-a atras atenţia. Plec, stricând formaţia, care acum arată ca o chintă spartă la Renault. La prima intersecţie, două vrăbii se bat la semiînălţime. Cad, continuând să se lovească exact în cel mai prost moment cu putinţă. Maşina din stânga mea rezolvă brutal diferendul în favoarea uneia dintre ele. „Învinsa" dă din picioruşe într-o agonie pe care jumătatea de corp nestrivită nu are cum să o mai înţeleagă. Privind scena, sunt cât pe ce să lovesc maşina

din față. Corect ar fi fost să fi murit amândouă, fiind puțin probabil ca vrabia scăpată cu viață să fi înțeles lecția. Pentru ea, roata ucigașă este un fel de „Dumnezeu al oștirilor" care a intervenit providențial spre a-i salva stirpea.

Scena m-a răvășit. Îmi revin destul de greu și filosofez cu glas tare. Sunt multe prejudecăți în ceea ce spun, doar un strop cu aromă de revelație pigmentează când și când discursul. Nu sunt împotriva prejudecăților. Ele ne ajută să economisim timp și sunt adesea asimilate tradiției, care este un conglomerat de prejudecăți notorii, solide.

Nu mă încântă ideea că unii critici se vor strădui să descopere în text lucruri la care nici nu m-am gândit. De fapt, eu nici nu-mi doresc să scriu literatură, lucru care-mi reușește, de altfel, foarte bine. Să revenim.

Ca mult-prea-mulți-alții, și eu uit repede micile drame la care sunt martor. Rostul unei vieți poate să pară minuscul, moartea unei ființe, un episod firesc, banal. Diferența dintre ceea ce este general acceptat ca fiind sexy și ceea ce este într-adevăr așa mi se pare în asemenea cazuri incredibilă. De fiecare dată când realizez că am să mor mi se scoală. Nu neapărat de-a dreptul. Dar creierul se amorsează ca o mină antipersonal care nu reacționează decât la picioarele unei femei.

Reacționez la documentarele în care animalele luptă pentru supraviețuire și pierd, la filmele despre cel de-al Doilea Război Mondial (mai ales la partea cu suferințele populației civile) și la multe dintre știrile bine scrise. Experiențele singulare și greu repetabile sunt, desigur, singulare și greu repetabile. Așa se face că o expoziție de cranii umane (există și așa ceva) m-a dat gata. Totul era foarte curat, așa cum îmi imaginez că e totul dincolo de moarte după suficient timp. Așezate cuminți, în piramide, craniile aveau etichete simple din care aflai vârsta, ocupația și cauza mor-

ții. Plebeii se deosebeau de cei mai înstăriți prin lipsa unui număr mai mare de dinți. Femeile aveau calota mai mică, intelectualilor le lucea mai tare fruntea. Adesea, craniile aveau balamale. Într-un moment de neatenție al supraveghetorilor, puteai să risti o privire înăuntru. Nimic. Tărtăcuțele în care se luptaseră mii de gânduri erau acum lucii. Bune de pocale. Nici măcar praf în vânt nu se făcuse din visele lor, ci doar un vid dureros și fără echivoc. Stăteam acolo față în față cu inevitabilul. Carnea părea o întâmplare. Sângele reintră în circuitul apei în natură. Dead Can Dance încep să cânte la mine în cap.

Toate acele vase golite de viață nu par să le impresioneze pe angajatele muzeului care croșetează într-un colț. O puștoaică (liceu sau facultate?) face integrame în celălalt colț. Mă duc ață la ea. O cheamă Maria. Se și sperie puțin când o rog să mă ajute să descifrez ce scrie pe una dintre etichete. Este foarte aproape de mine și umerii ni se ating din întâmplare (crede ea). O rog să-mi spună după ce criterii sunt așezate și se oferă să-mi fie ghid într-un tur. Vorbesc destul de mult și ea râde pe înfundate, să n-o audă partida de croșete. Sunt încărcat cu energie ca un dependent de droguri care tocmai și-a luat doza. Profit de o nouă apropiere ca să-i ating, tot din întâmplare, sânul cu cotul puțin ridicat. Nu se depărtează. Ba chiar îl apasă mai mult. Caut cu ochii un loc și aleg o catedră lăsată complet aiurea pe un hol. O conduc ținând-o de mijloc și amândoi continuăm să vorbim te miri ce, de parcă n-am ști poziția în care suntem. O urc dintr-o zvâcnire pe catedră, moment în care pierdem amândoi controlul. Îi spun că aș vrea să o văd goală. Îmi spune că și ea ar vrea. O iau de mână și o trag după mine mai departe pe hol. Mă întreabă dacă am de gând să „i-o pun" în budă pe un ton mai degrabă arțăgos, drept care neg vehement că aș fi avut intenția. Mergem la ea? Nu! Părinții ei sunt plecați trei sferturi din an, dar acum sunt acasă. Găsim un bar cu două

etaje. Sus nu e nimeni. Conduc repede ostilitățile către o partidă de sex oral pe care reușesc să o obțin în mod absolut miraculos. E foarte stresată și cel mai bun remediu care-mi trece prin cap e să o asigur că termin greu. Ceea ce nu se întâmplă și țipă surprinsă de șuvoiul de spermă care pare uriaș. Mă încearcă o plăcere imensă amestecată cu o doză la fel de mare de jenă. Nu-mi reproșează nimic. Pare uluită de ceea ce i se întâmplă. Stabilim unde să ne întâlnim peste o săptămână, dar eu știu că nu voi veni. Peste o săptămână, e puțin probabil să-mi mai fie atât de frică de moarte, deși voi fi mai aproape de ea. Mai facem câțiva pași împreună și îmi spune versuri din Păunescu despre ochii mei. Mai precis, despre unii ca ai mei aparținând, mai mult ca sigur, unei femei. „Serenada" mă pune în încurcătură și nu mai sunt deloc sigur că n-o voi mai căuta. Recită atât de bine.

Mi se pare puțin jenant că ne ținem de mână când eu mă gândesc în paralel la pierderea inocenței și la jocurile erotice la care aș supune-o. Ca să pot reflecta și visa cu ochii deschiși fără să par mitocan, o încurajez să-mi vorbească despre ea. La fel de nepotrivit ca un vis erotic în biserică, gândul mi se bifurcă asemeni unei limbi de șarpe:

Stânga: inocența e o stare generată de ignoranță. Nimic ieșit din comun, ba poate chiar succesiunea cea mai banală a evoluției unui om începe cu ea. La 17 ani, încă mai credeam că toate femeile sunt zâne și adorm seara într-un muzeu. Fiecare pe soclul ei. E adevărat că lipsa de informație nu înseamnă prostie, iar exploziile de hormoni nu ajută nici ele.

Dreapta: ba chiar ajută. Stare de bine ca atunci când ai parte doar de o atingere pe coapsă la 16 ani nu mai ai nicicum la 50! Fragedă, supusă și vie. Gată să-ți tolereze toate mârlăniile și, cu cât ești mai rău, cu atât te va dori mai mult.

Răzbat până la mine câteva dintre cuvintele ei. Aflu că are câini, pisică, studii de limbi străine (evident neterminate) și o soră mai mică.

Drumul gândurilor din dreapta pare să mă atragă mai mult. Ca la toți oamenii sănătoși, animalul răpune fără prea mult efort filosoful. Acesta rămâne în semiobscuritate și se miră. Simt că-mi e cald, dar bine, în timp ce realitatea imediată se îndepărtează și imaginația preia controlul. Unii teologi susțin că imaginația e podul dracilor. Încep să cred că așa e, pentru că filmul care mi se derulează prin fața ochilor nu pare regizat de mine. În prima scenă, totuși, cea în care sun la ușă cu două buchete de flori uriașe și absolut identice, mă recunosc. Deschide ea, sora cea mică trage cu ochiul din bucătărie. E foarte surprinsă de flori și înțelege rostul pentru care buchetele sunt la fel. Nu știu de unde a apărut sticla de vin din care bem toți fără pahare. Sora cea mare acceptă mâna mea care-i ridică fusta foarte încet. Tremură. Cea mică pornește televizorul și încearcă să nu privească, dar ochii se întorc iar și iar. Fusta e aproape sus, iar eu privesc nevinovat programul la TV. Parcă ar vrea să intervină să ne oprească. Îmi dau seama că e prea mult, dar scenariul a luat-o la vale și mă aud chemând-o lângă noi. Se fâstâcește și dispare în camera ei plină de postere „cool". Dracii decid că ușa trebuie să rămână puțin întredeschisă. Sunt exagerat de îndrăzneț și o lipesc pe „cea mare" cu spatele de zid, la mai puțin de jumătate de metru de ușa de la camera mezinei. Forțele răului sau eu le-am pornit pe amândouă, dar în vreme ce una freamătă în mâinile mele, cealaltă e încă puțin prea departe. Intervin în scenariu și îi comand să ne privească. Are ochii umezi. Poate din cauză că jena și dorința se luptă cu violență.

Enigma — Principles of Lust.

Fetița s-a spart ca o păpușă rusească și dă la iveală femeia. Îi spun și ce să gândească și cum să-și miște mâinile, pentru că sunt dumnezeul imoral al unui univers imaginar, murdar, dar plăcut. Ca noroiul cald când ai cinci ani. Lumea reală și filosoful din mine se luptă, surprinzător, să-mi între-

rupă sau cel puțin să-mi cenzureze „filmul" care amenință să devină un XXX fără pretenții. Imaginile încremenesc. Văd proiecționistul cornut și copitat lovit cu poșetuța de proiecția imaginară a conștiinței. Este o doamnă bine care seamănă perfect cu Mama. Mi-e brusc frig, ca atunci când am realizat că sunt corigent la limba engleză în clasa a zecea. Dracul pierde o dimensiune și dă ridicol din mâini ca o reclamă din carton la un film despre Las Vegas. O privesc pe Mama ciopârțindu-l cu o foarfecă de grădină și o lacrimă de duioșie îmi apare în colțul ochilor. Atât în vis, cât și în lumea reală. Plăcerea a lăsat locul unei frustrări dureroase, dar nu regret nimic cu mintea, chiar dacă toată carnea pare să fie de altă părere. Ambele surori au plecat, lângă mine nu mai e decât Mama. Care l-a pus pe diavol pe fugă cu poșeta ei veche mirosind a țigări Snagov, Amiral și — mai rar — BT. Dacă ar mai fi trăit azi, aș fi ținut-o doar pe Kent lung și cafea scumpă. Pentru că e mai rezonabil să mori din cauza viciilor tale decât pentru alții. În casă, am fi ascultat numai Elvis și Julio și Engelbert. Dacă nu s-ar fi grăbit atât de tare.

Elvis — The Wonder of You. Cu fundal de viori. Plâng ca proasta.

Mă dezmeticesc ținut de mână și sorbit efectiv din priviri. Înțeleg că reveria și lacrimile au fost greșit înțelese și „au dat bine". S-a îndrăgostit fără să-și dea seama. Așa cum se întâmplă de obicei la vârsta ei, de cine nu trebuie. Mama nu mai e aici, așa că „filosoful" și „animalul" fac un pact ca la Yalta: am s-o las în pace, dar nu chiar acum.

Best of...

Cam așa arată și credința omului modern care alege „ce să creadă și ce să nu creadă din religia în care crede". Regulile sunt pentru cei lipsiți de imaginație, iar de murit, mor numai oamenii răi și bătrânii. Ceea ce nu e cazul nostru, indiferent ce am face sau ce prefix am schimba. Kant a ajuns

la concluzia că efortul de a trăi moralmente curat este tot ce ne cere Dumnezeu. De fapt, nu există nimic mai dificil. În fiecare om sunt închiși pe un teritoriu strâmt animalul și filosoful. De obicei, primul conduce și cel de-al doilea muncește din greu să-i justifice acțiunile în fața conștiinței. Și a credinței. Și a lui Dumnezeu, văzut ca hazard, acolit sau părinte. Dacă viața ar fi ca o plimbare cu motocicleta, locul Lui ar fi în ataș, în vreme ce tentațiile de tot felul ar împărți șaua cu noi și ne-ar ține în brațe. Amatori de senzații tari, punem două în spate și una pe ghidon. Nu mai vedem drumul. Dumnezeu ne-ar putea ghida, dar am ales deja să-l dăm jos ca să folosim mai bine spațiul. Cădem. Cel puțin o dată avem șansa s-o luăm de la capăt. O vreme, lăsăm impresia că am învățat din erori și dăm mai multă atenție spiritului.

The Mamas & the Papas — California Dreamin'.

După un slalom printre țigănuși, reușesc să intru în biserică. Mă opresc și citesc un A4 tras în plastic și pus pe ușa de la intrare. Conține reguli de bună purtare. Încep să cred că bărbații ajung în rai din oficiu, pentru că toate îndemnurile sunt adresate femeilor tinere. Rujul, părul descoperit și hainele colorate vor ajunge în iad împreună cu utilizatoarele. Niciun cuvânt despre păcate mai grele. Poate înăuntru. Vizualizez lansarea inversă a unui balon plin cu lingouri de plumb către abisul iadului. În nacela așezată cu capul în jos stau, puțin neliniștite, trei femei. Una e desenată pe tot corpul cu dungi roșii, nu prea groase, ca trase cu un creion de buze. Cea de-a doua are părul lung prins de sacii cu „balast". Evident, plini cu aer. Singura îmbrăcată e cea de-a treia. În roz, portocaliu și mov.

Intru. În biserică, totul pare prăfuit, mai puțin icoanele ferecate în argint, care sunt lustruite de buze în fiecare zi și arată ca niște pete de curățenie. Pe pereți, pe lângă sfinții decedați, șade portretul ÎPS Teoctist. Deci, nu-i adevărat că trebuie să mori ca să ți se recunoască meritele. Decid să-mi

las cinismul la intrare, aşa că ies şi mai intru o dată. Fapt care atrage atenţia doamnei care vinde lumânări, icoane şi odorizante de maşină cu Iisus. Mântuitorul e scufundat într-un lichid asemănător apei care pare să-l sufoce. Trebuie să-i faci o gaură în cap şi să aştepţi două săptămâni, timp în care lichidul se evaporă şi-i coboară mai jos de gura cu care pare că se roagă. Cel mai probabil lui Ra, să încălzească flaconul.

Cumpăr lumânări de zece mii şi apreciez credinţa ca foarte accesibilă. Mirosul de tămâie îmi face totuşi bine şi încerc să-mi ridic privirea şi gândurile de pe pământ. Sunt exact sub turla centrală a bisericii în plan treflat. Îmi aduc aminte că biserica lucea proaspăt zugrăvită pe afară, în vreme ce interiorul e afumat şi trist. Să însemne asta ceva? La nivel simbolic? Chipurile de sfinţi abia se mai văd şi mi-e greu să spun dacă reculul creştinismului este sau nu meritat. Nu pot să arunc cu piatra. Nici primul, nici al nu ştiu câtelea, aşa cum aş fi dacă aş face-o acum.

Aprind o lumânare şi mă copleşeşte puritatea flăcării. Grecul care şi-a închipuit că focul e principiul lumii n-a fost un mare savant, dar poet a fost. O bătrână mă trage de mână. E puţin nervoasă că am pus prima lumânare la „morţi" când toată lumea ştie că „vii" au prioritate. Nu mi se pare frumos. Încerc să argumentez. Greşeală! Toată starea de bine mi se risipeşte la auzul unei serii de reproşuri pe trei voci. Toate băbuţele care zăceau în curtea bisericii, aşteptându-l pe Godot, mă copleşesc cu vorbe ascuţite. Chiar şi aceea pe care am omenit-o încă de la poartă cu un firfiric. Şi tu, Brută?...

Preotul, un om mătăhălos, apare atras de gălăgie şi e imediat înconjurat de băbuţe. Mă arată cu degetul ca nişte şcolăriţe care mă pârăsc la învăţătoare. „Învăţătorul" pare un om de lume şi le dă lor dreptate din gură şi mie din ochi. Mă grăbesc spre ieşire.

Cred că biserica ar fi pusă într-o grea cumpănă dacă mâine s-ar ivi ocazia ca unul dintre capii ei în ascensiune să-l salveze pe Hristos luându-i locul între cei doi tâlhari. Mai ales dacă El ar rămâne cu noi veşnic, în formă umană şi palpabilă. Nediplomat cum îl ştim, s-ar apuca să gonească iar vânzătorii din templu şi ar refuza să mai sfinţească vreun război.

Lupii strecuraţi printre din ce în ce mai puţinele oi ar prinde să murmure că trebuie respectat scenariul şi că lui Hristos oricum nu-i pasă dacă moare pe cruce, că el e Dumnezeu şi învie oricum în 72 de ore. De ce să sacrificăm inutil pe unul de-al nostru?

Chiar, Doamne, de ce-ai mai pus atâta lume pe drumuri?

Senzaţia că eşti stăpânul vieţii tale şi că n-o conduci pe un drum greşit este una dintre cele mai dorite. Cei mai mulţi dintre cei care o încearcă sunt pericole pentru societate. Azi sunt şi eu unul, pentru că am decis: dacă mă simt atât de bine, nu poate fi rău ce fac. Nu mă feresc să judec. Pentru că sunt sigur că eu aş trece cu bine de orice juriu pertinent. Un gând destul de impertinent. Admit asta cu un zâmbet uşor enervant.

Azi ştiu unde sunt cheile lumii şi — mai ales — care sunt broaştele şi câte dintre ele sunt montate invers, dar asta nu e tot: am decis să nu mă folosesc de ceea ce ştiu, pentru că lucrurile nu merg aşa. Sunt făcătorul de minuni care vrea să-şi vândă patentele în loc să plece în turneu cu Armata Salvării. Eu ştiu că principiile morale cele mai înalte şi delictele cele mai odioase sunt convenţii. Invenţii. Reguli de maidan cândva, ele au girul timpului. Gir pe care timpul l-ar fi dat oricăror altor reguli. Poate chiar celor pe care le amestec eu acum până devin îndeajuns de greu recognoscibile ca să poată fi vândute drept originale. Sub formă de carte. Înţelepciunea şi nebunia lumii sunt definitivate. Cunoaşterea lor este mai anevoioasă şi asta lasă impresia că lumea creşte sub

ochii noştri. O stare de fapt cristalizată de mii de ani pare un proces dinamic. Lumea e un vehicul ale cărui motoare nu au fost niciodată schimbate. O maşină care suferă face-lift după face-lift şi la care umblă numai designerii. Nu şi inginerii. O lingură de hazard şi o mie de ani pot face din orice om un învăţător. Dar nu aspir la acest lucru, pentru că umblă un zvon că, după moarte, îţi pierzi abilitatea de a te bucura. Îmi voi trăi viaţa ca pe un joc electronic în care urmăreşti cu un sac picăturile fine de plăcere care cad din cerul zgârcit. Mă voi bucura când ţesătura se va umezi puţin. O voi duce la gură şi nu voi băga în seamă scamele şi praful. Efecte secundare. Vouă? O să vă las o carte. Cartea unui socialist fără metodă. A unui iubitor de femei cu. Sunt un extremist laş şi cel mai tare mi-e teamă de acţiune. E o seducţie fantastică în ea. Vrei să faci ceva. Şi să aibă rezultate încă din viaţa ta, deşi e de notorietate că Dumnezeu sau altcineva cu puterile lui doar îţi arată ţara făgăduinţei când eşti conducătorul exodului spre ea. Toată gloria pământească dobândită post-mortem de Van Gogh nu face cât un surâs în viaţă. E mai viu pentru noi decât sunt eu. Cu siguranţă. Dar pentru el? Ce mai este Van Gogh pentru el însuşi? Chiar revenit printre noi, mândria care l-ar cuprinde văzând câte somităţi îl pupă în cur i s-ar risipi repede văzând cum trăiesc minerii pe care i-a păstorit ca preot. Arta lui nu a făcut lumea mai bună, dar cei mai norocoşi au scos un ban din pânzele care au zăcut nevândute o viaţă. Recunoaşterea unanimă, deşi tardivă, a valorii? A se lăsa.

Urc treptele insalubre ale unui cămin sau pe cele somptuoase ale unui palat. Nu-mi pasă. Atâta timp cât în camera 309 sau în Grand Ballroom mă aşteaptă Maria. Focul este plăcerea. Plăcerea este principiul. Cum ar spune o femeie mai slobodă la gură: „Cele mai bune lucruri sunt gratis şi unul dintre ele e futaiul."

Maria e în toane bune. Dansăm.

Bryan Ferry — As Time Goes By.

Vibrația asta e mai puternică decât cea de pe un stadion venit să te vadă. Iar riscul să încasezi un glonț înainte să termini speech-ul e mult mai mic. Ai voie să te bâlbâi. N-ai prompter. Gărzile de corp se dizolvă în alcool. Bunele maniere n-au nimic contra mâinilor în chiloți. Universul se contractă până rămâne de patru metri pe trei. Big Bang.

E legată la ochi, ceea ce face să pară mai multă lumină. Parcă două perechi consumau mai mult. Când ești legat la ochi, te aștepți la orice fel de atingere, în orice loc. Așa că singura surpriză majoră e ca atingerea să nu se producă. Așteptarea accelerează pulsul care se comportă ca o funcție matematică. E un clopot pe care trebuie să-l înțelegi ca să-l poți apuca de ureche înainte să intervină teama sau plictiseala. Încearcă să pară calmă. O contemplu ca pe un tablou pictat direct pe artist. Autoportretul extrem. Sunt voyeur și parte în același timp. E atât de tânără. Carnea stă ca o saltea nouă plină de arcuri strălucitoare. După ce m-am tot gândit la atingeri deșucheate, învățate din cărți, m-am aplecat ușor și i-am sărutat un sfârc. Lipsit de imaginație, dar foarte plăcut. Cei mai frumoși ani pot fi apreciați ca atare numai din perspectiva pe care ți-o oferă traversarea unora mai urâți. Mă imaginez zbârcit de bătrânețe, înconjurat de un vast imperiu media, stând în pula goală pe o canapea din piele fină cumpărată cu un preț scandalos. De acest moment îmi va aduce aminte atingerea. Apreciez și mai mult poziția mea de acum, când mă aflu la celălalt capăt al amintirii. Tinerețea nu e o stare de spirit. E o stare de bine. Recompensa plătită în avans pentru toate mizeriile care vor urma.

Vor fi destui care să-ți strice plăcerea afirmând că „filosofia" asta e pentru oameni prea tineri. Incompleți. Sunt din aceia care nu realizează că atât prezența în exces a hormonilor, cât și lenevirea acestora înseamnă că tot la „mâna" lor ești.

Omul complet pur și simplu nu există. Toți proștii realizează că principiul compensației face să pierzi unele lucruri pe măsură ce dobândești altele. Mă rog, dobândirea nu e sigură în vreme ce pierderea e. Omul nu-și dorește să fie complet. Pentru că e o noțiune pe care n-o poți cuprinde, deși s-a inventat un termen pentru ea. Dacă îndepărtăm ipocrizia (o mâzgă așezată special pe ochi pentru ca relațiile sociale să fie posibile), recunoaștem că ceea ce ne dorim e fericirea. Definibilă ca o formă extremă de plăcere. Mai greu de păstrat decât de atins. Asemănătoare unui reflex și totuși imposibil de condiționat, fericirea este scopul care scuză toate mijloacele.

Cred că lipsa de control n-o mai încântă. Vrea să vadă. Spune că-i place ce vede. Sună telefonul exact când nu trebuie. Erecția dispare ca prin farmec. Magie neagră. Neagră de supărare e și ea când răspund. E o prietenă care a părăsit frumoasa noastră țară pentru una mai dichisită. Și acolo bărbații sunt tot porci, așa că trebuie să ne întâlnim la o terasă. Să vorbim. Neliniștea fericită mi se transformă în altfel de neliniște din secunda în care închei convorbirea. Seara s-a dus dracului. Beau degeaba, căutând să relaxez atmosfera. Până la urmă, ce-am făcut? Am avut o relație cu „persoana de la telefon"? Acum x ani, unde x tinde la 10. Dar aș mai vrea. Nuuuu! De fapt, orice avans măgulește. După prima gură de gin cu gheață, realizez că „emigranta" ar putea să vrea într-adevăr numai consiliere. Ceea ce ar trebui s-o calmeze pe Maria, dar mă enervează pe mine. Mă văd în postura unui plictisit de la biroul de informații al gării: „Îmi pare rău, domnișoară, dar ați pierdut trenul ăsta", apoi în uniformă de Burger King, la ghișeul pentru mașini, cu o pungă plină cu sfaturi calde. Junk food. Punga e frumos colorată, dar sfaturile nu sunt tocmai proaspete. În lumea reală, scandalul e în toi.

Îi promit Mariei că n-o să mă întâlnesc cu nimeni. O soluție proastă, de vreme ce o înfurie. După-amiaza mă găsește pe o terasă, cu o femeie care nu-mi este chiar indiferentă din mai multe puncte de vedere. Chiar vreau să ajut. Situația ei e simplă, așa că pot să ascult și să încerc să-i ghicesc linia sânilor în același timp. Sau să mi-o amintesc. Par mai grei decât acum x ani. Orice avans ar fi total inoportun și mă descopăr mult mai decent decât mă credeam.

Cer o bere fără alcool și primesc una cu. Îmi dau seama abia după ce am tras un gât și m-am minunat cât de reușit e surogatul.

Relația despre care-mi vorbește nu are niciun fel de viitor și trebuie să mă adun puțin ca să pot formula asta franc, în puține cuvinte. Nu am niciun fel de dubiu, așa că nu-mi fac probleme pentru un pod pe care-l ard în locul ei. Dar toate erorile mari sunt comise în situații care par fără ambiguități. Nu plânge, pentru că viziunea mea nu diferă de a ei. Discuția noastră seamănă cu verificarea rezultatului unei probleme de mate. Luăm totul de la coadă la cap și stabilim de comun acord cauze pentru efecte. Calculele sunt exacte. E absolut evident. Dar bucuria rezolvării unei probleme lipsește. Îmi povestește despre vacanța în care ar trebui să meargă cu el în Făgăraș. Cochetează cu gândul de a-l trimite înapoi. Orgoliul îi spune ba ș-o facă, ba să n-o facă. Uluitor mi se pare faptul că el pare să trăiască din banii ei, care câștigă în „țara dichisită" mult mai bine ca el, care e nativ. Majoritatea femeilor românce pleacă acolo să-și găsească unul cu bani, nu invers! Îmi și imaginez un anunț pe internet de genul: „Româncă deșteaptă, frumoasă și generoasă, cu vilă și mai multe mașini, caut neamț puturos, care n-a făcut nimic cu viața lui, de care să mă îndrăgostesc nebunește la prima vedere. Nu cer niciun fel de seriozitate."

Vine și porția de papanași pe care a cerut-o, împreună cu salata mea grecească. Face mișto de mine. Râdem amân-

doi. Apare o țigăncușă mică. Cu flori. Nu-i iau. Nici Mariei nu-i cumpăr, așa că nu mi s-ar părea corect. Unul dintre ospătari o ia la goană pe mica întreprinzătoare. Așa îți dai seama când ești pe o terasă de fițe în București, se încearcă (uneori cu un real succes) crearea unui mediu care să te facă să uiți de România. Într-un colț, luminat în galben, un juke-box. Nu rezist. Fac rost de fișe (1 euro). Situația e mai delicată și nu știu ce să aleg, am o femeie devastată la masa cinci. Ce să-i servesc? Nazareth — *Love Hurts* sau Gloria Gaynor — *I Will Survive*? Aleg Oasis — *Don't Look Back in Anger* și mă întorc la masă.

O privesc și încerc să-mi aduc aminte de ce suntem atât de buni prieteni. Toate prieteniile sunt niște alianțe conjuncturale. Prieteniile din liceu și din facultate există tocmai pentru că liceul și facultatea sunt conjuncturi. Și fierul e cald. Cu timpul, e din ce în ce mai greu să-ți faci prieteni. Ba chiar să te mai faci înțeles. Poate că Cher are dreptate: e o rușine când foștii amanți devin doi străini, dar nici ca prieteni nu le stă prea bine. Vorbim despre realizările ei exprimabile în bani. Mă chiar uluiește faptul că cineva poate să câștige atât de mulți bani legal. Îmi trec zilnic prin mână știri cu traficanți de carne vie care nu reușesc să adune sume așa babane. Ce-i drept, vorbim de cei care sunt prinși. Vreau să știu cum a reușit și ascult versiunea scurtă a unei povești destul de lungi. E un transfer de know-how: sex pe bani. Îmi mărturisește că întotdeauna a simțit un soi de complex de inferioritate față de mine. Complet inexplicabil. Sunt flatat. Ne despărțim în termenii cei mai buni cu putință, deși nici eu n-am învățat-o formula secretă a iubirii, nici ea nu mi-a transmis atingerea lui Midas. Ne despărțim fără ca întâlnirea să ne fi schimbat prioritățile sau metodele. Fiecare va căuta mereu ce crede că-i lipsește. Fiecare podium râvnit dovedindu-se doar o nouă linie de start. Ceea

ce nu e neapărat așa de rău și ne dă tuturor posibilitatea să murim pe teren.

Disciplina e ca un mușchi. Antrenată prea puțin sau deloc, nu mai funcționează. E ca o plăcuță de frână imposibilă care devine tot mai eficientă pe măsură ce se tocește. Te lași purtat de un val, apoi de altul și tot timpul crezi că te poți opri oricând, ca imaginea la video când apeși „still". Numai să vrei. Practic, cel mai greu e să vrei să vrei. Nu e greu să alegi drumul, greu e să-l urmezi. Motivația pentru orice e greu de păstrat dacă citești filosofie. Sau crești. Niciun scop nu pare să mai merite efortul când lumea e făcută din nisip, iar știința omului e o găletușă cu apă și o trusă de forme din plastic. Scoici și stele de mare. Scopul trebuie atins. De-aia există. Idealurile nu-s bune, produc depresii. Practic, idealurile sunt cel mai adesea niște scopuri contra naturii. Peștișori aurii înoată într-un imens bol negru. Atent să înhați măcar unul, uit să mă bucur de cel mai delicat și fantastic lucru: uit să mă bucur că respir.

Să mă bucur că respir.

Gândește-te la asta. E o minune subapreciată. Ca o amantă cronică, pe care n-o crezi în stare să te părăsească, deși știai de la început că asta se va întâmpla cu siguranță. Într-o zi. Sau noaptea, pe furiș. Curva naibii.

Respir. Nu mi se vede sfârșitul, dar el mă așteaptă la capătul tuturor tunelurilor săpate dinspre vizuină. Capcane infailibile sunt înfipte în chip de premiu la capătul fiecărui

Culoar de fugă

În fiecare dimineață, bătrânul ajunge în parcul de lângă bibliotecă și se așază mereu pe aceeași bancă. Ca un pol în jurul căruia se învârtește lumea. Și lumea chiar se fâțâie înainte și înapoi, cunoaște flux și reflux, ca un maelstrom în mijlocul căruia stă el, un bătrân nemișcat ca un ochi de furtună.

Tot stând așa, pe bancă, fix, privind asaltul neobosit al fluviului uman, bătrânul are senzația că se mișcă el însuși. Ca atunci când stai pe un pod și privești apa care curge pe sub tine. Eu sunt un atom de oxigen combinat cu doi de hidrogen în apa care-l înconjoară pe cel care s-a hotărât să se oprească. Celelalte molecule nu-mi atrag atenția decât rareori, dar pe el îmi vine să-l salut. Ca pe stăpânul unei înțelepciuni cu totul aparte, accesibilă numai prea târziu. Viața lui de până acum îmi este inaccesibilă ca un tub opac puțin ieșit dintr-un perete.

Nu corespunde nici măcar esteticii urâtului, despre care se crede că înghite orice. E puțin cam roșu. Spre prânz, cu puțin noroc, miroase a băutură. Din când în când, joacă table cu alte mumii. Nicioclată nu l-am văzut citind. Pentru el, cărțile sunt, probabil, pietrele funerare în care sunt înhumate

gândurile unor oameni morți. Coloane și rânduri de morminte cuminți a căror deschidere ar însemna o profanare. Peripețiile ideilor nu le-au ajutat nici altora, așa că nu riscă nici el.

Nu-l condamn. Lumina care-i strălucește în colțul ochilor când încălzește în mâinile mari și roșii câte o sticlă de plastic cu tărie puturoasă e din ce în ce mai greu de găsit în privirile cititorilor de la sala de lectură. Culoarul meu de fugă cu rafturi de-a stânga și de-a dreapta. Are mai multe șanse fuga prin pivniță decât cea prin depozitul de carte? Cum pot ști că am dreptate când toate culoarele de fugă durează o viață. Fiecare alegere e un tub de PVC înfipt în mortar proaspăt pe care te lași să aluneci, la început cu mai mult entuziasm, apoi cu din ce în ce mai puțin. Vine un moment când realizezi că toboganul nu dă în mare și intri în panică: unghiile se înfig în plastic și te dai de-a berbeleacul complet inestetic până pe o bancă. Într-un parc din vecinătatea unei biblioteci. Sau a unei școli. Unde, chiar dacă deranjezi și indispui, servești cu certitudine unui scop, biet indicator spre Roma tuturor vieților.

Nu pot fi convins cu niciun chip că viața oricui e un roman. Mai degrabă o culegere de povestiri scurte. Uneori absurde. Adesea neinteresante pentru publicul larg, care râde de oamenii cu care seamănă. Un serial. Unii cred că liantul acestor povești este personajul principal. Care rămâne același. Cât de fals! Cu fiecare poveste, p.p. se alterează, devine ceea ce poate să devină stând la intersecția a două forțe de calibru diferit: hazardul și voința personală. Ca o mână care încearcă să scrie în vreme ce o alta, mai puternică, decide dacă „o mișcă" sau nu, voința este, prin comparație cu hazardul, un contopist care vine la șeful lui cu hârtii la semnat.

Importanța întâmplării a fost mereu atât de evidentă, încât oamenii au scornit pentru ea nume fantastice. Cel mai spectaculos dintre ele fiind Dumnezeu. El vrea totul și nimic

nu se întâmplă fără știrea lui. Nu respectă cele Zece Porunci, ele fiind pentru uz uman. El decide. Și toate deciziile lui pot fi explicate, dar nu ne duce pe noi capul. Ca să pară mai puțin blasfemiator, voi folosi noțiunea mai laică de hazard. Hazardul! Notat în continuare cu H.

Ascult *Beatsteaks — Hand in Hand.*

Dacă mi s-a permis să scriu asta, înseamnă că H a avut un plan cu mine. Probabil, să mă dea de exemplu omorându-mă. Nu râde. E un plan generalizat. Prima formă de globalizare. Războiul de uzură cu viața în care nu se întâmplă mare lucru. Până într-o zi. Când moartea pare pentru toată lumea cea mai firească soluție. H nu are respect pentru om. Uneori lasă impresia că-i ajută pe cei îndrăzneți. Dar nu e H de la Hiroshima singurul care ne tratează ca pe niște piese de schimb. Întrebați inventatorul catapultei despre respectul pentru om. Eleganța curbei descrise de cataroi prin aer nu poate fi negată decât de oasele rupte la aterizare. Distanța dintre viață și moarte: zece pași. Fă-i. Depresia nu e contra naturii. Nici euforia. Din nefericire, menținerea unei stări de euforie pe durata întregii zile este interzisă prin lege și supune la grele încercări corpul fizic. Care duce mult mai bine depresia. Pe picioare.

E adevărat că viața e frumoasă cu Litiu. Dar mult mai scurtă decât media și fondurile vărsate la fondul de pensii se vor duce la alții. Mai norocoși. Așa cum o fac, de altfel, în toate celelalte situații.

La colțul străzii, iese fata de la „Optica medicală". Aceeași Marie. Mereu cu alți ochelari. Merge la „mec", de unde se întoarce cu un hamburger și o cafea. Până la un moment dat, faptul că blugii erau din ce în ce mai strâmți era agreabil. Acum însă, când par plini cu heliu, băutul cafelei în ușa prăvăliei, mereu cu alți ochelari, nu mai are același efect. În magazin nu mai intră decât cei care au cu adevărat nevoie, așa că patronul nu înțelege de ce stocurile

de ochelari de soare şi cel de lentile de contact cosmetice sunt neatinse. Încetul cu încetul, fata de la „Optică medicală" se transformă în tanti de la ochelari în vreme ce eu cedez tot mai rar prioritatea pietonilor la trecerea de la colţ. Pentru că nu mai e nimic de văzut, decât marea dramă a unei vieţi mici pe lângă care trec zilnic şi pe care o trăiesc şi eu, oricât aş fugi de ea, cu mici diferenţe vizibile numai celor foarte atenţi la detalii.

Nici deprimat nu poţi sta cu orele. Pentru că depresia impune o certă activitate cerebrală care oboseşte. Concluzia poate să aibă consecinţe fatale, dar la fel de bine poate să conducă la o stare de linişte în care instinctele să se poată face auzite. Iar ele au grijă să rămâi în viaţă. Comparativ cu voinţa şi intelectul, instinctele se bat mai de la egal la egal cu H. Instinctele ne transformă în buni încasatori. Cum nu putem riposta cu pumnii loviturilor destinului, eschiva mi se pare cea mai bună idee.

Paraziţii — Categoria grea.

Şi bărbia în piept. Antrenorii de modă veche din box spun: „Capul ce se pleacă nu şi-o ia în barbă." Am cunoscut unul care recita din Minulescu în timp ce dădeai la sac: „Eu ştiu c-ai să mă înşeli chiar mâine/stânga mai mult, aşa/dar fiindcă azi mi te dai toată/n-ai mâncat azi, ce faci cu sacu' ăla, îl mângâi?/am să te iert, e vechi păcatul"... ş.a.m.d. Între motivele performanţei sportive, sexul deţine un loc fruntaş. Uneori, dorinţa sexuală se converteşte punând te miri ce obrăzare, dar ochiul vede lesne că în spatele măştilor e un satir în curul gol. Gloria, forma fizică, puterea, pumnul greu, toate sunt, ca şi banii din sport, pene colorate bune pentru decorat cuibuşorul de nebunii. Animal Planet. Eurosport. Cerbii se iau în coarne pentru centura cu diamante a categoriei semigrea. Antilopa şi kenianul aleargă pentru viaţa lor. Urşii se dedau la sumo. Cam asta e. Nu este necesar să înţelegi un fenomen ca să faci parte din el. Mai degrabă este ideal ca definiţia să-ţi rămână străină, chiar dacă e scrisă cu

sângele tău. Odată intuit valul, te vei strădui să-l domini cu sabia, cu ajutorul științelor sau cu mintea. Unelte inutile. Care sunt cerute de un al doilea val care s-a format deja în spatele tău. Scris și el cu sânge de la tine. Pentru că după orele de lumină vin cele de întuneric și viața nu e altceva decât o zi pe care o iei mereu de la capăt.

Mai devreme sau mai târziu, înțelegi că solitudinea nu există și că alegerea unui drum înseamnă alegerea unei tabere. Suntem atât de mulți, încât chiar și cele mai neînsemnate minorități ajung să numere mii de persoane.

Am spus că actul acesta e ultimul și nu mai putem da înapoi nici eu, nici dumneavoastră. Se cuvine ca în acest moment al pseudonarațiunii să tragem o concluzie, pentru că — nu-i așa? — concluzia este momentul când te-ai plictisit să gândești.

Așa e și căsătoria. O concluzie. Momentul în care fie ți-ai găsit jumătatea, fie te-ai plictisit să plătești pentru sex. Indirect, desigur, ca subvențiile de la buget pentru întreprinderile de stat cu pierderi. Sfatul meu este, dacă nu ești sigur de dragostea ta, să nu faci pasul acesta. Amână concluzia și cumpără-ți o mașină de spălat. Un dulap cu umerașe. Și un câine.

Oamenii răi au trasat clar destinul oricărei căsnicii din punctul de vedere al bărbatului: atracția de la început scade; e nevoie de tot felul de artificii din partea ei pentru a ne menține atenția; după o vreme, nici asta nu mai ține; faci un copil și rămâi căsătorit de dragul lui. Aproape corect. Una dintre greșelile comune este să nu privești situația și din punctul ei de vedere: sex din ce în ce mai rar; mai scurt; mai puțin preludiu; copiii sunt grija ei și orice boacănă fac e din cauza educației primite de la mamă etc. Apar infidelități absolut normale, care sunt încercări, adesea jenante, de a regăsi emoția și tinerețea. Despre căsătoriile normale s-a scris destul. Așa că voi încerca, puțin hazardat, să vorbesc despre

Căsătoriile reuşite

Încep cu senzaţia de dublă inducere în eroare. Ambii parteneri trebuie să aibă senzaţia că au făcut o afacere, că celălalt merita mai mult şi că trebuie păzit şi înconjurat cu un zid gros de satisfacţie, astfel încât niciun atac din exterior să nu reuşească.

Chiar dacă începutul arată aşa, continuarea poate să strice totul din gelozie combinată cu prostie şi/sau bădărănie. La scena unei crime din gelozie, o bătrânică o plângea pe soţia măcelărită: „Omu' ei era cam din topor."

Nu, toporul nu fusese arma crimei, mai degrabă cauza.

Pentru mine, o relaţie reuşită este atunci când ajungi acasă în fugă cântând din Beatles, cu un pepene sub braţ şi o ciocolată care se topeşte în buzunar.

Desigur, nu pentru toată lumea o căsătorie reuşită înseamnă acelaşi lucru. Întrebaţi o mătuşă şi veţi afla că, fără maşină la scară şi bani de toalete, nu se poate imagina o căsătoric reuşită. Pentru mine, femeile cărora le reuşeşte o asemenea căsătorie sunt

Cel mai trist tip de curvă

nu se vinde pe stradă şoferilor de autocamion.

În aparenţă, este o femeie respectabilă: uneori găteşte, alteori nu, uneori are un copil, alteori mai mulţi, cel mai adesea e foarte bine îmbrăcată şi niciodată nu călătoreşte pe jos.

Cel mai trist tip de curvă nu are aproape niciodată liber. Ea este propriul peşte şi îşi ia toţi banii! Nu este ea însăşi decât atunci când merge la mama. Sau nici atunci. Are un singur client, pe care îl numeşte generic soţ.

Femeile care se căsătoresc din interes sunt, în viziunea mea, cel mai trist tip de curvă. Lor le lipseşte nu numai demnitatea, dar şi diversitatea... Dacă o prostituată poate să-ţi facă „felul" şi mai îmbufnată, nevasta de profesie trebuie să se prefacă mereu. Ea joacă într-o piesă care durează ani de zile, fără întrerupere şi fără aplauze.

C.M.T.T. de C. pleacă frecvent din ţară. Uneori de tot. Spre deosebire de târfele „adevărate", care au ocazia să vadă cum sunt alte naţionalităţi la pat, ea schimbă numai decorul. Clientul rămâne acelaşi.

Deşi se spune că bărbaţii sunt proşti, ăştia cu bani au un soi de intuiţie specială. „Clientul" realizează că „doamna" lui

nu-i altceva decât o „fetiță" și o tratează din ce în ce mai ca atare. Apar infidelitățile (dacă le putem spune așa) și dispar atențiile (la fel).

Relațiile acestea sunt lipsite de poezie. Pe alocuri, ele devin chiar epice. Curvele unui singur bărbat își pregătesc fetele pentru aceeași meserie. Asta e, într-un fel, bine. Și în cazul lutierilor secretele de fabricație se transmit din tată-n fiu.

Idealul acestui tip de femeie sunt „colegele" ei care au găsit o balenă (nene cu bani, N.A.) care a răspuns bine la dresaj. Directorii de bancă, ofițerii cu grad mare din poliție și copiii de afaceriști sunt ponturile cele mai sigure. Totuși, orice om are o slăbiciune. Sperăm ca pe a dumneavoastră să nu v-o descopere o asemenea femeie.

De ce?

Păi, există un banc. Cu un lord englez care găsește în zăpada din fața casei, scris cu pișat: I LOVE YOU, LADY. Lordul cheamă Scotland Yard-ul, care recoltează probe și fotografiază locul. Răspunsul vine prompt a doua zi: analiza probei de urină a demonstrat fără echivoc că este vorba despre șoferul dumneavoastră; dar expertiza grafologică spune că e scrisul soției dumneavoastră.

Postludiu

Există tot felul de variante pentru după. Cea mai populară dintre ele e ţigara, iar cea mai puţin dorită este adormirea aproape instantanee a masculului. Foarte răspândită este şi lipsa totală a postludiului, chiar dacă participanţii rămân, ca să spun aşa, în picioare. Oamenii care recurg la această metodă sunt exact aceiaşi care la film se ridică imediat după ultima serie de împuşcături şi nu mă lasă pe mine să văd genericul de final!

Unora le place să vorbească. De obicei, aceste cazuri comunicative folosesc limbajul articulat şi înainte, şi în timp ce, dar cele mai halucinante discuţii sunt după. Adesea, după tradiţionala întrebare „Ei, cum a fost?" urmează dezbateri despre viaţă şi mai ales despre moarte, ea însăşi un fel de postludiu...

Într-un film franţuzesc, ca îi propune să se sinucidă după prima partidă de sex, convinsă că niciodată nu vor mai atinge aceeaşi intensitate. Roş-alb-albastrul o face idioată în faţă. Normal. Omul ştia că poate şi mai bine de atât.

În balconul de deasupra noastră, doi tineri postludici plănuiesc să-şi ia casă în rate.

Noi? Discutăm despre peștele cu icre de fier pe care l-am cumpărat de la un pescar când ne întorceam de la mare. Crapul fitofag era burdușit cu bile de rulment, ca să atârne mai greu la cântar. Noi, orășeni intelectuali, nu numai că am căzut în plasă, dar mai și vorbim despre ea după sex. E normal? Nu știu. La televizor se moare iar în prime-time. E povestea unui tip căruia i-a murit soția și care se duce în larg să-i ceară voie să se încurce cu alta. Tragic, el se înecă. Dovadă că nevasta moartă nu numai că nu e de acord să-i acorde „divorțul", dar îl și cheamă la ea să dea socoteală.

— Îți dai seama că și noi vom muri, îmi spune ea.

Hopa... avem postludiu cu depresie.

— Cu siguranță așa se va întâmpla. Dar acum nu avem nici cea mai vagă idee de la ce o să ni se tragă. Avem, practic, toate opțiunile deschise.

— Aș vrea să murim amândoi odată. Ar fi și mult mai ușor pentru copii. Un singur sicriu, mai mare, și noi, amândoi, înăuntru. Two in one. Așa cum există cărucioare duble pentru gemeni, de ce n-ar exista și coșciuge duble pentru soți?

— Și cine crezi că o să-l care?

— Cu bani se poate orice.

În acest moment, dragă cititorule, ai înțeles de ce scriu. Pentru bani. Ca să-mi asigur o înmormântare reușită, cu un ditamai coșciugul cât o gară pentru doi, cu muzică bună și vodcă rusească, cu mulți oameni care să ne-o urmărească pe internet și cu marșuri funebre în sistem karaoke. Îți mulțumesc că mă ajuți să mă îngrop creștinește, deziderat pe care un mare scriitor de la noi din oraș l-a atins deja și chiar nu înțeleg de ce mai ezită. Apropo. Nu. Nu-i invidiez pe monștrii sacri ai scrisului. Mie mi se scoală.

Nu-ți convine finalul?
Ai două versiuni alternative pe www.filosofiasexului
— Gratis —

Cuprins

Preludiu 7

Actul întâi 11

Interludiu 35

Prima iubire? 38

Revoluția de după 48

Actul al doilea 58

Puterea sexuală 62

Palmares? 64

Autoportret 70

Ce este aceea voaierism intelectual
și dacă el există 72

Dragostea de cartier 74

Misiunea 83

Anotimpurile 93

Actul al treilea 99

Actul al patrulea și ultimul, că nu suntem mașini . . . 100
Culoar de fugă 130
Căsătoriile reușite 135
Cel mai trist tip de curvă 136
Postludiu 138

Editor: GRIGORE ARSENE

Redactor: Eugen Damian

CURTEA VECHE PUBLISHING
str. arh. Ion Mincu 11, București
tel.: (021)222 57 26, (021)222 47 65
redacție: 0744 554 763
fax: (021)223 16 88
distribuție: (021)222 25 36
internet: www.curteaveche.ro
e-mail: redactie@curteaveche.ro